

Hồng Thủy

Anh chỉ biết yêu em

truyện dài



NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Anh
chỉ biết
yêu em

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI THƯ VIỆN KHTH TP.HCM

Hồng Thủy

Anh chỉ biết yêu em : truyện dài / Hồng Thủy. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2012.
191 tr. ; 20 cm.

1. Tiểu thuyết Việt Nam -- Thế kỷ 21. 2. Văn học Việt Nam -- Thế kỷ 21.

1. Vietnamese fiction -- 21st century. 2. Vietnamese literature -- 21st century.

895.92234 -- dc 22

H769-T53

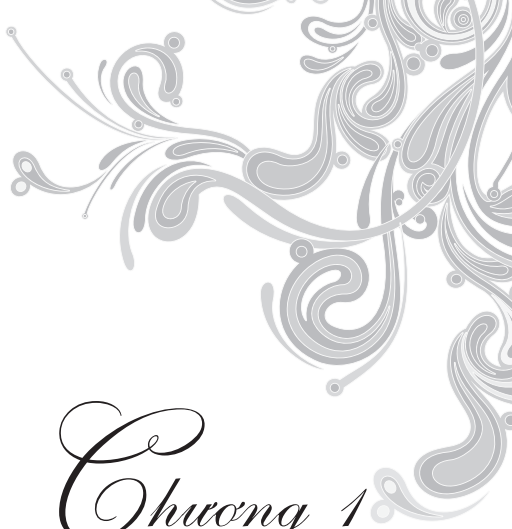
Hồng Thủy

Anh chỉ biết yêu em

truyện dài



NHÀ XUẤT BẢN TRẺ



Chương 1

Linh tỳ tay lên lan can, nhìn xuống thảm cỏ xanh, vương vãi những cánh phượng đỏ thắm. Trên ghế đá, từng nhóm con trai, con gái tùm tùm lại vừa ăn vặt vừa nói cười duyên thuyên... Ai cũng bảo khoảng đời sinh viên là đẹp nhất vì đó là cái tuổi rất hồn nhiên trong sáng, không bận bịu chuyện cuộc đời. Mà chuyện cuộc đời phức tạp ra sao Linh cũng chưa hình dung ra nổi. Linh cảm thấy mình đầy may mắn khi được đặt chân vào ngôi trường nổi tiếng, nằm trên con đường có hàng cây cao tỏa bóng mát, để từ cửa sổ lớp học Linh có thể nhìn ngắm những chiếc lá vàng rụng rơi lá tả.

Những ngày đầu lạ lẫm đi qua, Linh bắt đầu làm quen với giảng đường, với những người bạn đến từ nhiều nơi. Có người giọng trầm bổng véo von của xứ kinh thành cổ xưa, có người âm sắc nặng trĩu của vùng quê miền biển... Linh chưa bao giờ thấy biển thật sự, nơi cô ở người ta gọi là cù lao, nó nằm bên dòng sông Tiền mệnh mông sông nước. Mấy ngày ở tạm nhà ông anh họ, cô rảo cặng tìm đến các khu nhà trọ, chỗ ở được thì giá trên trời, còn chỗ nào vừa với túi tiền thì ẩm thấp chật chội, mới nhìn đã oái. Anh Lâm bảo thôi tạm thời cứ ở nhà anh, con gái mới lên thành phố còn lạ nước lạ cái ở nhà trọ phức tạp lắm.

Tả túc với anh Lâm được một năm, sang năm thứ hai thì Linh được nhận vào khu nội trú. Mừng quá cô vác hành lý tới căn phòng mình được phân vào ở. Cô đưa tờ giấy có ghi số phòng cho cô gái có thân hình tròn trịa nhờ chỉ giúp. Trà, tên cô gái chỉ cho cô hai cái giường còn trống bảo thích nằm giường nào thì chọn, một cái ở tầng trên sát bên trong và một cái gần cửa, hình như sợ ồn ào nên mọi người bỏ qua nó. Linh chọn cái giường phía ngoài, cô trải chiếu và để đồ đạc lên đó.

- Tội để đồ ở đây nha, chiều quay lại. - cô nói với Trà, Trà bảo:

- Cứ để đó đi.

Buổi chiều sau giờ học, cô quay về nhà anh Lâm lấy



nốt đồ đặc còn lại chuyển vào chỗ ở mới, tới nơi nhìn vào chỗ của mình ban sáng sao thấy toàn đồ lạ hoắc. Linh còn đang ngơ ngác thì cô gái nằm tầng trên thò đầu xuống bảo:

- Hồi nãy có một con nhỏ mới vô, tôi chỉ cho nó cái giường trong kia mà nó không chịu, nó đòi nằm cái giường đó nên lấy đồ đặc của bồ quăng lên trên kia kìa.

- Kỳ thật á, mình tới đây trước mà.

- Ai biết đâu, thấy nó chảnh lắm. Nó ra ngoài rồi... hay là ném đồ của nó xuống đi. - Cô nàng kia xúi.

Linh còn đang lưỡng lự thì hai cô nữa từ nhà tắm về đầu tóc còn ướt rượt. Một cô hỏi:

- Người mới hả Quyên?

- Ủa. - Quyên là cô gái vừa thò đầu xuống.

- Vậy là phòng mình đủ sáu người rồi.

- Vấn đề là con nhỏ hồi nãy vô sau mà giành chỗ của bạn này.

Một cô vừa lau tóc vừa nói.

- Giành lại chứ khó gì.

Linh phân vân hỏi mấy cô bạn mới:

- Như vậy có kỳ lắm không?

- Bồ thấy ngại thì thôi. - Cô gái nãy giờ lặng im giờ mới xen vào.

Quyên từ trên giường phóng xuống bảo Linh:

- Cái đồ ngang ngược đó tôi nói rồi mà nó không nghe, bồ cứ quăng đồ nó xuống đi.

Mỗi cô xúi vô một câu, cuối cùng Linh quyết định nghe theo lời Quyên.

Mình chỉ giành lại chỗ của mình thôi mà Linh cũng thấy lo, lát nữa cô nàng chảnh chọe đó về, không biết có gây sự với mình không.

Mười giờ đêm, một cô gái mặc quần short áo thun ngắn cùn cộn nện gót giày cồm cộp bước vào phòng. Cô nhìn quanh phòng một lượt rồi nhướng đôi mắt xéch nhìn Linh sinh sự:

- Sao mấy người giành chỗ của tôi?

Linh thủng thẳng hỏi lại:

- Chứ đồ của tôi để đây ai tự tiện chuyển đi?

- Hôm qua tôi có dọn Trà... mà tôi thích chỗ này đó.

- Thì sao? Tôi là người tới trước.

Trà lên tiếng can:

- Thủy nằm giường trong cũng được mà, nhường nhịn nhau một chút đi.

- Tôi dọn bà cũng như không.

- Bà không nói giường nào sao tôi biết.

Cô ta vừa đi vào trong vừa lèm bèm:

- Mất thứ gì là không yên với tôi.

- Có nhiều đồ quý sao không kiếm chỗ sang trọng mà ở?



Quyên nói vọng vào.

- Tò thích ở đây, được không? - Thụy đớp chát lại.

- Thì cứ ở, có ai nói gì đâu.

Cô nàng tên Thụy quay qua lườm người vừa nói câu đó. Cô ta lẩm nhẩm thêm mấy câu gì trong miệng rồi trèo lên giường sắp xếp lại đồ đạc của mình.

Ngày đầu đã có chuyện không vui, Linh tự an ủi mình cô sẽ giữ ý hơn với cô nàng khó chơi kia, cô ta có kiếm chuyện thì mình cứ tỉnh bơ chắc cũng không làm gì được nhau. Xem ra thì cuộc sống nội trú cũng không đơn giản, mỗi người một tính cách sống chung đụng thế này chắc thế nào cũng sinh chuyện. Trong phòng chỉ có Linh học ngành Thương mại, Quyên và hai cô bạn tên Hân, Thảo học Kế toán, Thụy và Trà theo ngành Quản trị Kinh doanh. Lớp Linh cũng đông con gái nhưng phần lớn rủ nhau thuê nhà ở chung hoặc ở nhờ nhà người quen vì e ngại cuộc sống nội trú có những nội quy gò bó.

Linh nói chuyện với Quyên vài lần là kết ngay cô gái có cái duyên mặn mà lớn lên ở thành phố biển. Quyên sống giản dị chân thành với bạn bè, cô không giữ khư khư những thứ mình có mà khi ai cần cô sẵn sàng cho mượn. Trà bỏ bả nhưng không tốt bụng như Quyên, cô từ Đà Lạt xuống, vẫn giữ được làn da trắng hồng xù lạnh. Tặng người Trà hơi quá khổ nên mỗi lần ních cái gì vào bụng là Trà lại rên rĩ thở than sao vòng hai của mình không giảm được phân nào. Trà kể chuyện Đà Lạt nào

rừng thông reo vi vu, thác Prenn tung bọt nước trắng xóa đẹp tựa mái tóc nàng tiên, hồ Than Thở trầm mặc giữa một đồi thông tĩnh mịch gắn liền với câu chuyện của hai người yêu nhau dẫn tới một kết cuộc bi thảm... Trà kể tới đó là cả bọn ngồi há hốc lắng nghe. Đà Lạt thơ mộng nên những đôi tình nhân thường rủ nhau lên đó ngắm hoa giữa cái lạnh se se hay ngồi bên tách cà phê nghe thời gian chậm lại. Hỏi Trà có người yêu chưa, cô nói chưa làm ai cũng tiếc ngẩn tiếc ngơ dùm Trà, sống giữa khung cảnh lãng mạn vậy mà không chịu “bắt cặp” sớm sớm kể ra cũng uổng phí đời thiếu nữ! Cả bọn xúm vào trêu chọc Trà, Thủy cũng ron ren góp chuyện, cô nàng khoe mình có đến mấy mối tình nhưng không mối nào ở lại lâu vì đi chơi vài lần cô thấy chán nên cài số de hết. Cô nói hiện giờ cũng có mấy mối lắm le nhưng cô chưa quyết định sẽ kết với ai vì cô thấy họ bình thường quá, chưa có người nào tương xứng với cô. Thủy thay đổi thái độ làm mọi người muốn chóng mặt, cô làm thân với người này, giả lả với người kia, chỉ có Quyên và Linh là cô còn dè chừng. Qua ngày hôm sau thì ai cũng biết ba cô là một giám đốc tâm cỡ ở Qui Nhơn. Đáng lý ra thì cô không phải ở nội trú, ba cô đã thuê cho cô một căn phòng hẳn hoi, nhưng gần đây bà chủ nhà cứ sẫm soi xét nét, bóng gió xa gần chuyện cô ăn ở bầy hầy, đi sớm về muộn. Bà ta chỉ vui vẻ được mấy ngày đầu tháng khi tiền bạc rủng rỉnh, còn sau đó ném hết vào vé số để đỡm thì bắt đầu mặt xưng mày xia, ca bài điện lên nước lên, mọi thứ hầm bà lằng đều lên... nên tháng sau tăng giá nhà. Bị



bắt bí quá, cô mon men hỏi thăm Trà, nghe Trà kể cuộc sống nội trú cũng vui, cô bèn nhờ ông thầy mà cô hay liếc mắt đưa tình xin với ban quản lý cho cô vào đây ở, vừa thoát khỏi con mẹ chủ nhà hắc ám, vừa dư ra một khoản tiền mà hằng tháng phụ huynh chu cấp, đằng nào thì cũng lợi hơn. Thụy vừa cười hỉ hả vừa kể chuyện của mình.

Ấy vậy mà đã hơn một năm rồi, ngoài những chuyện vặt vãnh cự cãi nho nhỏ như mang lộn giày dép, mượn ly ăn chè không chịu rửa, quần áo vứt lung tung... thì các cô nàng vẫn chịu khó chung sống hòa bình, tình thương mến thương.

Linh xòe bàn tay hứng lấy một cánh phượng rơi là đà trước mặt, cô bước ra cổng mua khúc bánh mì rồi quay vào. Trưa nay cô muốn ở lại đọc thêm tài liệu vừa mượn được của thư viện. Ở đây lâu hai buổi trưa thường vắng nên thỉnh thoảng hết tiết học Linh vẫn lên đó đọc sách hay học bài vì giờ đó căn phòng cô ở khá nóng bức. Nhưng vừa đẩy cửa nhìn vào cô vội vàng quay ra, chạy đâm sầm vào một người từ cuối dãy hành lang đi tới. Cú va chạm làm cho cô tối tăm mặt mũi, cô đưa tay ôm chỗ đau trên trán nhăn mặt ngẩng lên. “Địch thủ” cũng đang làm động tác giống cô, có điều hẳn đang ôm một bên mắt. Hẳn nhieếc móc cô:



- Bộ không thấy đường sao mà đâm sầm vào người ta vậy?

Vừa ngượng vừa đau cô lúng túng trả lời:

- Xin lỗi anh... tôi không cố ý.

Hắn mỉm cười:

- Đi đứng phải ý tứ một chút chứ... lòi tròng con mắt người ta rồi nè.

- Tôi cũng đau thấy mồ chứ bộ!

- Nói cho cô biết, tôi đi đúng luật lệ giao thông, bên lề phải đang hoàng, tự nhiên cô phóng ẩu gây thương tích cho tôi.

Hắn đúng là một tên gàn bướng, cô đã xin lỗi rồi mà hắn cứ đứng đó bắt bẻ. Phải ngang ngạnh một chút thì may ra hắn mới để mình đi. Cô nói cứng:

- Tại anh nữa, thấy tôi sao không tránh?

- Cô phóng ào ra tôi biết tránh vào đâu, giờ tôi không thấy đường về bắt đền cô.

- Tôi... không có để bị bắt nạt đâu nha.

Anh ta chột đối thái độ:

- Mới vô năm thứ nhất hả?

À tưởng mình lính mới nên ăn vạ, anh chàng này đáo để lắm, nhì nhà nhì nhằng với ý đồ “xấu” đây.

- Tưởng tôi là ma mới hả, nhầm rồi... mới gặp người khó chịu như anh thì có.



- Tôi cũng lần đầu bị “va quẹt giao thông” kiểu này.
Lần sau thấy cô là tôi tránh xa.

- Làm như tôi muốn gặp anh lắm vậy, không có đâu.

- Giờ cô tính sao đây?

- Tính sao... là sao?

- Con mắt đẹp của tôi hết thấy gì rồi!

Nghe hẳn nói Linh đâm lo, lỡ hẳn có con mắt dờm, mới đụng tới đã mù thì rắc rối to. Cô quơ quơ bông phượng trước mặt hẳn.

- Có thấy gì không?

- Không.

- Anh bỏ tay ra coi.

Hẳn bỏ tay xuống nhưng vẫn cố tình nheo mắt lại.

- Tôi thấy anh có bị gì đâu?

- Coi vậy chứ nặng lắm đó... có chịu đèn không?

Cô ném bông phượng về phía hẳn rồi quay người tung tẩy bước đi.

- Anh ở đó ăn vạ cây cột... tôi không bị mắc lừa đâu.

Cô nghe tiếng chân hẳn bám theo sau, qua hết dãy hành lang, cô phóng ào xuống cầu thang bằng qua sân trường rồi ra cổng. Ngoái nhìn lại thì hẳn đã biến đi đằng nào.

Về tới phòng, Linh soi gương rồi lấy dầu xoa nhẹ lên chỗ đau. Trà ngạc nhiên hỏi:



- Mới đụng vô cột đèn hả?
- Ủa... cột đèn có hai chân.
- Ghê thật! Anh chàng nào mi mà thô bạo vậy?
- Một tên lạ hoắc lạ hươ... hấn ta còn đòi bắt đèn.

Trà hỏi tới:

- Tình yêu hiện đại trên xe buýt hả?
- Nói bậy không hà, trưa nay tôi lên tầng hai tính kiếm phòng nào vắng vô đó xem bài, ai ngờ mới đẩy cửa thì thấy có hai cái bóng đang mùi mẫn. Hoảng quá tôi chạy đâm sầm vào một tên khó tính. Hấn ta mắng tôi một hơi, quê quá!
- Rồi nói sao mà hấn thả cho đi?
- Thì xin lỗi qua quýt mấy câu rồi đồng tuốt.
- Hấn ta đẹp trai không?
- Cái trán của tôi ịn vô con mắt hấn... nên chắc là cao ráo, còn mặt mũi tôi không nhìn rõ.
- Có hẹn gặp lại không?
- Làm gì có chuyện ấy, tôi thoát thân được mừng quá, chứ cứ đứng đó nghe hấn lằng nhằng... mệt!
- Vậy là Linh gặp phải một tên rất kỳ quặc.
- Mà hấn cũng tức cười lắm... cứ lấy tay che mắt bảo là không thấy đường làm tôi hết hồn. Nhưng tôi đâu có mắc lừa hấn.



- Hẳn để yên cho Linh đi à?

- Ờ... lúc tôi ra tới cổng quay lại nhìn thì không thấy hẳn đâu.

Trà hài hước:

- Có khi nào hẳn le te chạy về méc má? Coi chừng lát nữa có một bà già tới gõ cửa phòng mình bù lu bù loa đó nghe.

- Chắc không đến nỗi vậy đâu, nhìn kiểu cách hẳn cũng không tệ lắm.

- Vậy mai mốt có gặp hẳn... giới thiệu cho tôi đi. Nói thiệt là tôi chưa có miếng giai nào hết, tôi đang rảnh nè...

Đang ngồi tựa lưng mành trên giường, Thụy xía vô:

- Nó lo cho mình còn chưa xong có đâu tới bà. Nói cho mấy người thêm chơi, chủ nhật này tôi có mối mới.

Trà châm chọc:

- Nghe khoe hoài mà có thấy ai đâu.

- Là vì chưa có tên nào xứng đáng với nhan sắc của tôi.

- Đi chơi miết... mấy môn thi lại kìa không lo.

- Xời ơi lo làm gì cho mệt! Bà nhìn coi tôi tựa lưng mành vậy đẹp chưa?

- Thấy dữ dữ sao ấy.

- Bà không biết gì hết, người ta gọi kiểu mắt hơi xếch như tôi là thể hiện cá tính đó. Tôi mà cao thêm chút nữa đi làm người mẫu sướng hơn.



- Ở đó mà mơ mộng, tôi nghe nói mấy con người mầu đều làm gái bao, hết thời thì chẳng ai thèm ngó.

- Người ta ganh tị ấy mà. Bà thấy không, tụi nó cặp bồ toàn đại gia giàu sụ.

- Bà cũng con nhà giàu có thiếu thốn gì đâu?

- Ông già tôi thuộc loại keo kiệt, cho tiền nhỏ giọt không đủ cho tôi xài, chán gì đâu.

- Mai mốt bà đi làm có tiền tha hồ xài.

- Tới lúc đó thì nói làm gì, lúc này tôi đi ngang qua shop thời trang thấy nó treo cái đầm nhìn mà mê mẩn. Mới gọi về nhà xin tiền học Anh văn, giờ biết lấy cớ gì xin nữa. Mà cuối tuần tôi lại có một cuộc hẹn với giai, bà còn tiền cho tôi mượn, tháng sau tôi trả.

Trà lắc đầu:

- Tôi không có đâu. Lần trước bà mượn của tôi hai trăm còn chưa trả.

- Sao bà nhỏ nhen với tôi thế, chẳng lẽ tôi giựt của bà sao?

- Nhưng tôi đã nói là không có.

- Thì thôi, làm gì ghê vậy.

Trên giường Thủy có tiếng rột rết rồi im bật. Hôm qua Linh cũng nghe Thủy hỏi mượn tiền của Thảo, hầu như đứa nào trong phòng cũng bị Thủy mượn rồi quên trả, như Linh, Thủy đâu có ưa vậy mà cũng không thoát nổi. Lâu lâu Thủy thấy cho Hân thôi son đã dùng quá nửa,



cho Thảo cái áo cô nàng chê không còn hợp mốt... coi như cần nợ! Còn tiền dù có lúc rủng rỉnh trong túi Thụy cũng đánh bài lơ.

Linh úp quyển sách lên mặt nằm lim dim mơ màng. Con nhỏ Thụy này chẳng không chịu nổi. Lúc nào cũng tự khen mình đẹp mình sành điệu mà sống rất vô ý vô tứ. Nhiều khi nghe nó nói mà tức chết, sao lại có đứa lớn đầu mà thiếu suy nghĩ như vậy. Nó mượn tiền Trà để mua áo mới đi hẹn hò với trai, chẳng lẽ nửa tháng còn lại Trà phải treo mỏ mình lên? Cũng may giờ mấy đứa trong phòng không còn dễ tin như trước nên mặc kệ Thụy nói ngon nói ngọt kiểu nào cũng chẳng moi được tiền của ai. Ngay cả Trà thân thiết vậy mà đành phải để Thụy thất vọng.

Linh đưa tay sờ trán, bây giờ mới hơi thắc mắc không biết gã trai kia ở đâu bỗngưng xuất hiện, nhìn dáng vẻ thì chẳng giống sinh viên, cô cũng chưa lần nào thấy hắn ở trường. Nhưng công nhận hắn tuy lèm bèm cự nự vậy chứ không đến nỗi đáng ghét, cái vẻ tếu tếu của hắn và cả cái nheo mắt nữa làm cô thấy hắn chẳng giống ai trên đời này. Mà thôi, chả việc gì phải nghĩ đến hắn, bài vở thi cử tới nơi cũng đủ mệt rồi.



Chương 2

Thành nhìn theo cô gái cho tới khi bóng cô khuất ngoài cánh cổng anh mới quay lại bãi gửi xe. Trên tay anh là bông phượng cô vừa ném lại. Dựa vào cách đối đáp thì chắc là ma cũ, nhưng trông cô còn rất trẻ, một khuôn mặt đẹp thanh tú với làn da trắng mịn màng, hai cánh môi hồng xinh và đặc biệt là đôi mắt to đen láy đẹp mê hồn. Một cô gái xinh xắn như thế sao bây giờ anh mới gặp? Hôm nay anh có việc trở lại trường nhưng xúi quẩy là văn phòng khoa đóng cửa, đang đi lớn tơn trên hành lang ngó nghiêng ngòai trường cũ thì cô gái ấy phóng ào tới như ma đuổi, anh tưởng mình đụng vào

gốc cột, hơi què. Nhưng lại là một cô gái... làm khó một hồi không được còn bị cô nàng ném cho bông phượng rồi chạy mất.

Anh nghĩ thậm chí khi nào duyên may đến với mình đồn dập? Chủ nhật này thằng Nguyên rủ đi chơi, hứa sẽ giới thiệu cho một em cực kỳ nóng bỏng. Thành không hào hứng lắm nhưng chủ nhật ngại nhất là ở nhà, mẹ sẽ bắt chửi đi chỗ này chỗ nọ, không thì nghe tiếng hai con em gái chí chóe thêm nhức đầu.

Thành ghét nhất là đến nhà Quỳnh Giao, lần nào mẹ cũng cà kê dè ngõng với mẹ Quỳnh Giao để anh ngồi mãi với cô ấy chẳng biết chuyện gì để nói. Mà Quỳnh Giao cũng lạ thật, biết nhau từ thuở “mũi dãi lòng thông” tới giờ mà còn làm bộ bên lên khiến anh muốn bệnh! Vài lần thì anh tìm cách né, không đi cà phê với đồng nghiệp thì cũng tụ tập mấy thằng bạn cũ bia bọt tán phét cho vui. Lớp của Thành ra trường hầu như ai cũng tìm được công việc tốt, thời buổi kinh tế thị trường nên dân Kinh tế cũng có giá. Đứa nào có người yêu thì chờ kiếm ít tiền rồi cưới, hay như Nguyên thì phải đợi Hằng học xong cũng phải một năm nữa. Loanh quanh lẫn quẩn vẫn còn một số lính phòng không lo cày bữa kiếm tiền và học lên nữa, chứ ở không cũng chẳng biết làm gì.

Chủ nhật cả bọn hẹn nhau trước cổng siêu thị, Thành trở tới thấy xe nào cũng có một em chễm chệ phía sau, chỉ còn một em mặc váy ngắn ngủn đứng bên đường. Nguyên ngoắc cô nàng lại giới thiệu:



- Thành là bạn anh, còn đây là Thụy... hôm nay mày sẽ làm tài xế cho Thụy.

Cô nàng bước tới cười duyên với Thành, đúng là nóng bỏng thật. Váy ngắn, áo thun cổ khoét sâu, khuôn mặt khá hài hòa nhưng nổi bật nhất là đôi mắt dài hơi xếch. Lúc ngồi lên xe cô nàng cứ áp bộ ngực cao vồng vào lưng anh, mà đường từ đó đi Củ Chi đâu có gần. Nhà Nguyên hôm nay có đám giỗ, Nguyên sẵn đưa người yêu về ra mắt, lôi thêm lũ bạn về chơi cho khí thế. Xong màn ăn uống mấy cặp đôi kéo nhau ra vườn chơi, nghiêm nhiên anh và Thụy cũng thành một đôi, anh bước tới chỗ nào Thụy cũng lót lót bước theo. Thấy cặp đôi kia đùa giỡn bứt mấy nhánh lá ném nhau, Thụy cũng nhón chân bẻ một cành me ném về phía anh, anh né sang một bên làm nó sọt qua vai rơi xuống đất. Anh không cười làm Thụy cảm thấy quê quê.

Ở bên cô nàng nóng bỏng mà đầu óc anh cứ nghĩ đầu đầu, phải rồi anh đang nghĩ tới cô gái ấy, anh nhớ như in từ cái vẻ lúng túng ngượng ngùng của cô cho đến những câu đối đáp thông minh khiến anh không dễ gì bắt chẹt, cô cũng không cho anh có cơ hội biết thêm một điều gì.

Thấy Thụy nhón chân cố hái một trái ổi trên cành thòng xuống, chiếc váy bó chặt căng ôm sát mông tròn lẳn như trên người Thành, anh ngứa mắt bảo:

- Để đó tôi hái cho.
- Bên này nữa nè, anh hái cho em đi.

Thành hái được mấy trái đưa cho Thụy, cô nàng giả



vờ thích thú reo lên lảng xãng tới chỗ mấy cô bạn đang đứng để khoe. Quả thật là anh không có hứng thú với cô nàng ông a ông ọ này. Thành chịu trận cho đến khi trên đường về Nguyễn đề nghị ghé vào một quán cà phê, anh thả Thủy xuống rồi bảo mình có việc bận gấp, anh phóng xe chạy thẳng. Chắc cô nàng sẽ cho anh là cái đồ dờ hơi, cũng được thôi. Chỉ biết là không có cô ta ngồi phía sau, anh cảm thấy thoải mái vô cùng.

Mấy lần anh cố tình rào qua ngôi trường cũ, dừng lại một lúc lâu trước cổng, có lần anh suýt mừng hụt khi nhìn thấy một bóng dáng rất quen... nhưng không phải cô gái ấy. Chiều nay anh lại thơ thẩn đi ngang qua đó, phía trước anh là cái túi xách trên vai đang tung tẩy. Anh cảm thấy phấn khích hồi hộp lạ... có lẽ là vận may đang mỉm cười với anh! Anh cho xe chạy chậm chậm theo cô gái một đoạn mà cô vẫn bình thản bước đều. Sắp tới một khúc quanh, anh đánh bạo gọi:

- Nè cô ơi...

Đang mãi nhìn theo những chiếc lá vàng bay bay, cô gái hình như không nghe tiếng anh gọi. Anh xấn tới một chút rồi dừng lại sát bên cô làm cô giật mình ngó sang, tròn mắt nhìn anh.

- Ngạc nhiên hả?

Cô bối rối:

- Anh làm tôi giật mình.

- Tôi tình cờ đi qua thấy ai đó quen quen...



- Rồi sao?
- Thì đang chào hỏi nè.
- Tưởng anh muốn bắt đền nữa chứ.
- Đâu có, huề nghen...

Nụ cười của anh khiến cô yên lòng, cô cảm thấy vui khi gặp lại anh.

- Anh mắc cười quá hà.
 - Sao vậy? Ai cũng nói tôi đẹp trai mà.
 - Anh về nhà soi gương lại đi, chắc anh bị bệnh quá.
 - Nhưng ít ra trông tôi cũng đáng tin cậy chứ?
 - Làm sao tôi biết được.
 - Thì tôi đang muốn cho cô biết nè.
 - Anh hay tán tỉnh con gái kiểu này sao?
 - Vậy là tán tỉnh à? Hay là cho tôi tán tỉnh cô nha.
 - Tôi không thích đùa cợt đâu.
 - Tôi đâu có nói đùa, là tôi... thích cô thật mà.
 - Tự nhiên cái thích khời khời... vô duyên chưa.
 - Nói thật thì bị chê vô duyên. Giờ tôi nói sao thì cô mới tin?
 - Chứ anh tưởng tôi dễ bị lừa lắm hả?
 - Lừa cô tôi cũng đâu có được cái gì. Là tôi nói thành thật từ bữa đó tới giờ tôi rất mong cô lại... đừng tôi!
- Linh im lặng tiếp tục bước đi trên vỉa hè. Anh tắt máy



rề rề theo cô. Linh thấy anh ta cứ lò dò đi với mình hoài cũng ngại nên dừng lại bảo:

- Anh rảnh quá hen... chứ anh muốn gì?

Mặt anh tươi lên.

- Phía trước có quán kem ngon lắm...

Linh che miệng cười.

- Sao nãy giờ hổng chịu nói?

Anh bật cười vì hơi bất ngờ. Hóa ra đó là một buổi chiều thật thú vị trong một khung cảnh bình yên dễ chịu. Hồi đầu thấy cô cứ lóng nga lóng ngóng bước theo mình, Thành nheo mắt hỏi:

- Bộ lần đầu đi với bạn trai hả?

Cô ngượng đỏ mặt nhưng cũng làm ra vẻ ta đây từng trải.

- Còn lâu á... tôi thiếu gì bạn.

- Nhưng người đặc biệt như tôi thì làm gì có!

Người gì đâu mà quái chiêu, làm như biết tỏng tỏng tong cuộc sống của người ta lại còn muốn trở thành người đặc biệt nữa chứ.

- Tôi nói đúng không nào? - Thành lại cười trêu khi kéo ghế cho cô ngồi xuống. Cô làm ra vẻ tỉnh bơ nhìn vào tờ thực đơn.

- Trước tiên là món kem dâu... là vì chiều nay tôi không định ăn cơm.



- Không sao chuyện nhỏ mà, cứ tự nhiên tới khi nào ngân thì thôi.

- Anh không bỏ chạy đấy chứ?

- Chờ đi rồi sẽ biết là tôi có ngốc dữ vậy không.

Anh gọi cho mình ly cà phê đá vừa nhấm nháp vừa ngắm bàn tay có những ngón thon dài của cô múc từng muỗng kem đưa lên miệng. Anh gợi ý:

- Một ly kem nữa nhé?

Cô cười lém lỉnh:

- Một ly nước ép thì thích hơn.

Cô tựa người ra ghế biết là anh đang kín đáo quan sát mình. Anh bắt đầu kể chuyện anh đã từng học ở ngôi trường mà cô đang học. Anh vừa ra trường và đang làm cho một công ty xuất khẩu đồ gỗ. Hôm ấy anh có việc phải lên văn phòng khoa, lúc quay xuống thì cô như xe ủi đất âm âm lao tới, anh bảo là anh nhớ như in cái ngày hôm đó. Anh nhắc lại làm cô ngượng nhưng chẳng mấy chốc cô thấy anh trở nên thân tình. Nhớ tới Trà cô cười thầm, mình phải dấu nhẹm chuyện này đi chứ... giới thiệu cho Trà thì uống quá.

Khỏi phải nói, Thụy bẽ mặt thế nào khi bị anh chàng chết bầm chết vằm kia bỏ rơi dọc đường. Cô vừa quê,



vừa tức. Người đầu mà bất lịch sự khó ưa, tưởng mình hơi đẹp trai một chút là có quyền hành xử thô lỗ vậy sao? Sau đó, dù Nguyên đã gọi cho một người bạn tới đưa cô về, nhưng Thủy vẫn hậm hực trong lòng. Tưởng là tối đó sẽ có chuyện khoe mẽ với mấy con bọm ở chung, cho tụi nó lác mắt vì ngưỡng mộ, ai biết đầu lại bị một vố ê chề nên đành bấm bụng làm thinh.

Trà thấy Thủy về tới là tót lên giường nằm im, lấy làm lạ hỏi:

- Hẹn hò với trai đẹp sao rồi, có ly kỳ hấp dẫn không, kể nghe với.

- Vui quá chừng chứ sao!

- Anh chàng đó thế nào?

Thủy trả lời ngon ơ:

- Đẹp trai, ga lăng và có phần lãng mạn nữa.

- Kể chi tiết hơn đi, cọ quẹt gì chưa?

- Mới gặp lần đầu nên chàng chưa dám.

- Bà hơ hớ vậy ai chịu nổi.

- Bộ thấy tôi sexy lắm hả?

- Ủa, tôi dòm còn ngứa mắt.

Nghe Trà nói, cục tự ái to bùng trong Thủy lại nổi lên. Không hiểu Thành là người như thế nào mà có thể đứng vững với cô. Trông anh ta cũng khá manly mà. Nhưng thôi, càng nghĩ tới càng tức, không có hấn cô quơ tay cũng có khối người.



Một buổi chiều thứ bảy, Thụy lơn tơn ra cổng bắt chột nhìn thấy gã đàn ông đáng ghét hôm nào. Là Thành, có vẻ như anh đang tìm ai. Hay là... mắt Thụy vụt sáng lên. Chắc nhỏ Hằng chỉ chỗ mình ở nên anh ấy đến xin lỗi đây mà. Có thể chứ. Anh ấy đã đến tận đây thì mình cũng không nên làm khó. Nghĩ vậy nên Thụy tươi cười bước tới chỗ Thành.

- Anh tới tìm em hả? Em biết là anh sẽ đến mà.

Nhìn thấy Thụy anh hơi bối rối, nhưng sợ cô hiểu lầm nên anh nói nhanh:

- À không, tôi tìm một cô bạn, tôi không biết là Thụy ở đây... xin lỗi nha.

Mặt Thụy nghệt ra, cô nàng giả lả:

- Anh có người quen ở đây à? Có cần em gọi dùm không?

- Tôi đã nhờ người nhắn rồi, cảm ơn Thụy.

Sao anh ta chẳng đá động gì tới chuyện vứt mình ở quán cà phê, giờ cũng chẳng nói được lời nào tử tế. Mình phải ở đây xem người quen của anh ta là ai mới được. Nghĩ rồi cô kéo Thành ngồi xuống chiếc ghế đá kê bên ngoài.

- Anh ngồi đây chờ, tội gì mà đứng.

Thấy cô nhiệt tình, Thành áy náy hỏi:

- Hôm đó chắc Thụy giận tôi hả?

- Không có đâu, em biết anh có việc bận mà.



- Thủy thông cảm vậy tôi rất cảm ơn.

- Mà có chuyện gì anh Thành đi gấp vậy?

Anh trả lời cảm chừng:

- Cũng có việc đột xuất nên đành xin lỗi Thủy.

- Em tính gặp anh là bắt đền đó.

- Tôi xin lỗi rồi.

- Xin lỗi suôn thôi à... phải một châu cà phê.

Tự nhiên bị gài vô thế kẹt, Thành lúng túng chưa biết trả lời sao thì thấy Linh ra tới. Anh liền đứng dậy nói với Thủy:

- Gặp lại sau nha.

Linh bối rối khi nhận ra Thành, càng ngạc nhiên hơn khi thấy Thủy bên cạnh. Cô nhìn xuống bộ đồ xoàng xĩnh của mình rồi nhìn Thành.

- Sao tự nhiên tới đây chi vậy?

Cả hai không để ý tới thái độ lạ lùng của Thủy. Cô tròn mắt hết nhìn Thành rồi lại nhìn Linh.

- Anh Thành và Linh quen nhau à?

Tới phiên Thành ngạc nhiên:

- À quên... vậy chắc anh khỏi giới thiệu hả?

- Bọn em ở chung mà. - Linh cười, nói nhỏ.

Thủy thấy mình đứng đây chẳng vế vang gì nên quay đầu đi thẳng.



- Anh định rủ Linh đi vòng vòng chơi. - Thành nói khi chỉ còn lại hai người.

Cô ngáp ngừng:

- Để hôm khác nha... hôm nay em lười quá.

Thật ra thì cô đã gom hết quần áo đem giặt, giờ chẳng còn cái áo nào để mặc cho ra hồn.

- Lười hay là ngại?

- Người ta kẹt thật mà.

Thành gật gù như có vẻ hiểu ra, con gái mà vướng vào mấy ngày “đèn xanh đèn đỏ” thường hay cáu bẳn, anh nhìn cô phán đoán rồi cười.

- Thì thôi, nhưng ngồi đây có ngại không?

- Thấy anh đâu có vẻ gì là ngại. Anh rất có năng khiếu làm quen nha, mới đó mà hẹn gặp lại sau rồi!

- À hôm rồi anh có đi chơi với mấy thằng bạn, có Thụy đi chung, anh không biết Thụy ở đây, tình cờ thôi.

- Tình cờ hay quá hén. Vậy nãy giờ anh nói gì với Thụy?

- Không nhớ.

- Anh gan quá nha, dám tới đây...

- Anh vô đại cứ đứng lơ ngơ, cũng may có người nói biết em nên nhắn dùm. Nhưng anh đã tìm thì sẽ thấy.

Linh lườm anh:

- Có tự tin quá không đấy?

Anh nháy mắt hỏi lại:



- Theo em thì anh có nên tự tin không? Chú anh thấy hi vọng lắm.

- Chuyện của anh đáng gì tới em mà hỏi.

Anh lại nhìn cô cười tủm tỉm:

- Không hiểu sao nghĩ tới em là anh thấy vui, chắc... phải lòng em rồi quá.

- Bữa nay anh bị sao vậy? Lãng òm!

- Gặp em mừng quá nên nghĩ sao là nói liền để lâu sợ quên, em đừng rầy tội nghiệp.

- Chưa thấy ai như anh!

- Người như anh thuộc loại hiếm mà... nên em phải chờ để gặp anh phải không?

- Lãng nhách! Ai chờ anh hồi nào?

- Ờ... thì coi như anh chờ vậy.

Linh cười quay đi. Ngoài mặt cô vờ như rất tỉnh nhưng trong lòng thì niềm vui ngập tràn.

Chỉ có Thụy là khổ sở kìm cơn ghen tức. Tuy Thành chưa là gì của cô, nhưng nhớ tới cách anh cư xử với cô và ánh mắt anh nhìn Linh, cô càng ghét cay ghét đắng con nhỏ này. “Ngồi đó mà hú hí với nhau đi, rồi có ngày sẽ khóc. Số mày đen đủi rồi nhỏ ơi, mày tưởng dễ dàng phổng tay trên người ấy của tao à? Không biết thân biết phận thì đừng trách tao”. Thụy cứ lăm nhâm trong đầu... còn Linh vẫn cười vô tư.



Thành bước vào nhà khi ánh đèn trong phòng khách vẫn còn sang choang. Mẹ anh, một người đàn bà luống tuổi nhưng nhan sắc hây còn mặn mà, đang ngồi bên hai cô con gái, say sưa theo dõi bộ phim Hàn Quốc trên màn ảnh.

Thành ngồi ghé xuống salon, khều vai nhỏ em.

- Ba ngủ rồi hả?

Cô gái lắc đầu.

- Ba đang đánh cờ một mình trong phòng.

- Phim gì coi say sưa vậy?

- Bản tình ca mùa Đông.

Mẹ anh ngược lên hỏi:

- Con đi đâu về đó?

- Con lớn rồi mẹ hỏi làm gì, có nói mẹ cũng không biết.

- Con có tới thăm con Quỳnh Giao không?

- Không, chi vậy mẹ?

- Con tệ quá, bác gái và Quỳnh Giao rất mong con tới chơi.

- Thì hôm nào con ghé.

Thành bước về phòng mình. Không hiểu sao dạo này mẹ hay nhắc đến Quỳnh Giao. Nhiều lần mẹ nói bóng



gió, hình như bà đã ngắm nghía Quỳnh Giao cho anh. Anh cởi cái áo mắng lên ghế, cười thầm: “Mẹ ơi, thời đại nào rồi mà mẹ còn tự ý kén vợ cho con. Quên đi mẹ nhé!”

Ngã người trên chiếc giường nệm, Thành mơ màng trôi vào giấc ngủ. Trong giấc chiêm bao, anh thấy mình đang trôi bồng bồng trên một con thuyền, trong một hồ sen tỏa hương thơm ngát. Và kia, Linh đang tựa đầu vào vai anh mãi mê ngắm nhìn vầng trăng lung linh. Thành sung sướng choàng tay qua vai cô thì thầm: Anh yêu em!

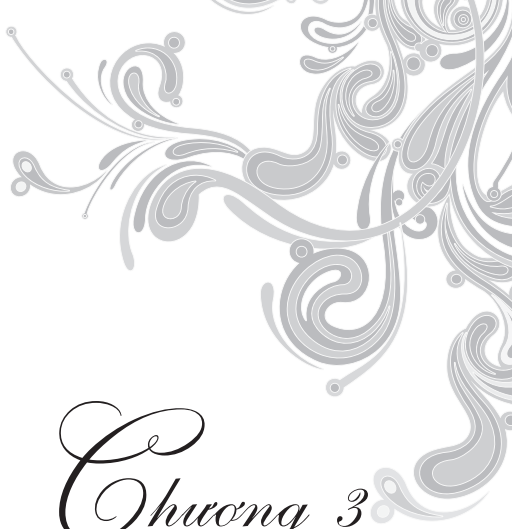
Con thuyền bỗng chao đảo rồi nghiêng về một bên, Linh vượt khỏi tay anh rơi ùm xuống nước, cô chơi với đũa hai tay về phía anh.

- Anh Thành cứu em với!

Anh hốt hoảng lao về phía cô, nhưng hai chân như dính chặt vào mạn thuyền. Anh chới đạp vẫy vùng cố sức bơi tới. Trước mặt anh, Linh từ từ chìm xuống dòng nước sâu. Thành hét lên trong tuyệt vọng:

- Linh ơi, chờ anh với!

Thành giật mình tỉnh dậy, bàng hoàng nhìn ra khung cửa sổ. Bên ngoài, tiếng gió vẫn rì rào trong đêm.



Chương 3

- Đú đờn với nhau cho đã đi. Đồ mặt dày!

Vừa thấy Linh về, Thụy bắt đầu kiểm chuyện. Không có chuyện gì gây thì cô ngồi chửi trống không hoặc nói xiên nói xỏ xa gần. Ai cũng nhìn thấy thái độ kỳ quặc của cô, có đứa vọt miệng hỏi thì hôm đó cả phòng mang họa vì cô ta cứ luyên thuyên chuyện nọ xọ chuyện kia, không để ai yên cả. Nghe riết thành quen, miễn nó không chửi mình thì kệ nó. Con này chắc bệnh nặng hay bị thằng nào đá nên mới nổi cơn liên tục. Lựa lúc chỉ có hai đứa trong phòng, Trà thật thà hỏi:

- Con Linh làm gì bà mà bà chửi nó triền miên không mõi miệng vậy?



- Tại tôi ghét nó, ghét cay ghét đắng.
- Tự nhiên sao ghét?
- Nó làm tôi tức điên. Nó là con quỷ!
- Tôi thấy nó có làm gì đâu?
- Nó phồng tay trên người đàn ông của tôi mà không làm gì à?
- Ý bà là anh chàng...
- Phải, tôi quen anh Thành trước nó, cái đồ không biết điều!
- Nhưng anh ta đâu có yêu bà.
- Tại nó hết, ai biểu nó ở đâu nhảy vô.
- Tôi thấy bà lãng quá rồi nhen.
- Bà nữa... tôi moi ruột moi gan kể với bà mà bà nói chẳng câu nào nghe được.
- Tôi khuyên bà nên quên đi.
- Thà nó ở đâu, đằng này nó cứ sờ sờ trước mặt tôi. Mà bà thấy không, tôi hơn hẳn nó...
- Bà chảnh vừa vừa thôi, yêu nhau người ta phải có điểm gì hợp nhau. Chắc là anh chàng ấy bắt gặp tần số ở nó.

Thuy quắc mắt:

- Nó có gì nào? Chỉ là đồ giẻ rách, tôi nhìn cái mặt nó đã phát ghét.
- Thì kệ người ta đi, đừng có hẹp hòi như vậy.



- Đẹp bà đi, nói với bà uống công. Nếu nó còn nhờn như chọc tức tôi thì có ngày...

- Bà có giỏi thì kiếm cho mình một người đàn ông đi. Thôi không nói nữa, Linh về tới kìa.

- Kệ nó chứ.

Thuy bấu môi rồi nhảy tót lên cái giường của mình. Cô lôi trong ba lô ra một bịch bánh ngọt ngồi nhai nhồm nhồm.

Giờ thì Trà hơi hiểu ra Thành là nguyên nhân gây ra nỗi nhức nhối trong lòng Thuy. Thì ra cái anh chàng mà Thuy kể là đẹp trai, ga lăng... dám là anh chàng lắm, nhưng sao anh ta lại quen với nhỏ Linh? Xem ra mối tình tay ba này đang đến đoạn ly kỳ hấp dẫn đây.

Linh bước vào với đôi má ửng hồng, hai mắt long lanh. Cô mỉm cười với Trà rồi lặng lẽ bước về khoảng trời riêng của mình - là cái giường nhỏ xíu với sách vở và đồ dùng cá nhân.

Trà nháy mắt hỏi:

- Tối đầu rồi?

Linh nhú mày:

- Là sao?

- Cứ giả vờ hoài, là cuộc tình của Linh với anh chàng í.

- À có gì đâu, bạn thôi mà.

- Từ bạn chuyển thành tình yêu mấy hồi. Có gì vui kể tôi nghe để tôi học tập kinh nghiệm với.



- Cứ thử yêu thì biết chứ gì.

Thủy nằm ở giường trên tầng hắt mấy cái, cô nàng nửa muốn nghe tiếp câu chuyện, nửa nghe như cục tức chèn ngang cổ họng. Nghĩ tới cảnh hai đứa nó vừa “đú đờn” với nhau, Thủy tức tối khua chân một cái thật mạnh xuống giường. Trà le lười nhìn sang Linh như ngầm bảo: “Con bà chần nởi cơn rồi đấy”.

Linh nằm trăn trở mãi trên giường. Cô sẽ khắc sâu trong lòng buổi chiều êm ái đầy kỷ niệm này.

- Làm sao bây giờ... chỉ dùm anh đi.

Thành tạo ra một vẻ mặt thật tội nghiệp. Anh bảo là suốt ngày anh chỉ nghĩ đến cô, ngày nào không gặp cô anh nhớ không chịu nổi.

- Anh yêu em mất rồi!

Linh len lén nhìn Thành, một cảm giác nôn nao hồi hộp khiến tim cô đập thình thịch và người như phát sốt. Nhìn về bối rối của cô, Thành nôn nao khi nhớ đến giấc mơ đêm nào. Anh lần tìm bàn tay cô siết nhẹ. Linh càng run hơn khi thấy khuôn mặt Thành đang thật gần...

- Nhìn đi đâu vậy, nhìn anh nè. Bộ lần đầu tiên được tỏ tình hả?

- Em hồng giòn đầu ghen.

- Thì anh đâu có giòn, anh nghiêm túc mà.

- Tự nhiên cái nói yêu người ta.



- Thì chịu không được nên phải nói. Mà em cũng có cảm tình với anh phải không?

Một cảm giác rộn ràng chợt đến với Linh, cô vội cúi xuống bứt một chiếc lá vò nát trong tay. Chẳng lẽ thú nhận với Thành là cô vẫn thao thức nhớ anh, vẫn hồi hộp đợi chờ khi anh không đến.

- Có không hả em?

Linh bẽn lẽn ngước nhìn anh.

- Có... thì sao?

Thành sung sướng cúi hôn lên mái tóc cô. Anh mạnh dạn choàng tay qua vai Linh kéo cô lại gần. Trong ánh nắng chiều vàng nhạt, họ lặng lẽ trao nhau nụ hôn tình yêu đầu đời.

Thật lâu Thành mới buông cô ra, Linh đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Thành. Cô ngẩng nhìn bóng mình lung linh trong ánh mắt đen mênh mông của anh.

Thấy Linh nhìn mình không chớp mắt, Thành bảo:

- Anh tuyệt vời quá phải không?

Cô nghiêng đầu cười:

- Là em nhìn em chứ bộ!

- Còn anh thì nhắm mắt lại anh vẫn nhìn thấy em.

- Bữa đó em sợ ý có chút xiu bị anh ăn vạ tới bây giờ... anh giỏi lắm!

Thành vui mặt vào mái tóc rối của cô lặng lẽ cười.

Thấy Linh bước ra cửa, Trà nói với theo:

- Linh đi đâu thì đi nhanh nhanh, tối nay họp phòng đó nha.

Cô quay lại ngạc nhiên:

- Ủa sao họp hoài vậy? Mình mới họp tuần rồi mà.

- Có việc rắc rối nên phải họp đột xuất, không ai được vắng mặt đó.

- Tôi ra ngoài khoảng mười phút được không?

- Ờ... ẹ lên.

Linh bước ra khỏi phòng. Thế là chuyện xem phim tối nay đành hủy bỏ. Tại sao lại có chuyện họp hành kỳ lạ không hề được báo trước này. Một linh tính như mách với Linh là sẽ có chuyện chẳng lành. Vội vã, cô chạy ra cổng.

Nhìn vẻ mặt ỉu xiu của cô, Thành hỏi ngay:

- Có chuyện gì mà trông em không vui?

Linh nói nhỏ:

- Em xin lỗi anh, tối nay em bận rồi.

Thành giận dữ:

- Sao không nói sớm hơn để anh khỏi đến đây chờ đợi.

- Nghe em nói nè, việc này ngoài ý muốn của em, tối nay phòng em họp đột xuất.



Thành bực bội:

- Mấy cô rảnh rồi cứ bày đặt đủ trò. Sao họ thích hành hạ... anh thế.

Linh nhìn anh dịu dàng:

- Anh giận em hả anh?

- Không phải, anh tức mấy con nhỏ phá hỏng buổi đi chơi của tụi mình. Hay là mặc kệ họ, mình cứ đi.

- Anh xúi bậy không hà, rủi có chuyện gì người ta lại đổ thừa em.

- Rồi... anh biết đi đâu?

Nghe câu hỏi ngớ ngẩn của Thành, cô đỡ dành:

- Lần sau nhất định em không để anh chờ. Còn bây giờ em chỉ có mấy phút để ra đây với anh. Thôi em vô ghen.

Thành vội nắm tay cô.

- Bắt người ta đợi, tội ấy sẽ phạt sau, còn đây là thứ mà em thích.

Thành lấy trong túi áo ra mấy bịch ô mai nhét vào tay cô. Linh mỉm cười bước đi mà không ngờ lát nữa đây tai họa sẽ ập đến với mình.

Tiếng Trà đồng dục:

- Gần đây phòng mình hay bị mất lật vật, tuy không đáng kể nhưng nó cũng làm cho bầu không khí ngột ngạt, khiến mọi người nghi kỵ lẫn nhau. Lần này nghiêm

trọng hơn, mới trưa nay thôi Thủy bị mất cái điện thoại để ngay trên giường. Vì vậy, trên tinh thần bạn bè, tôi yêu cầu các bạn, nếu ai có lỡ cầm nhầm, hãy tự giác trả lại cho Thủy.

Nhiều tiếng xôn xao bàn tán nổi lên, nhiều câu nói ám chỉ vu vơ, rằng chỉ có đứa nào hay hẹn hò mới cần đến điện thoại, nghèo không mua nổi còn bày đặt yêu đương.

Thủy gằn giọng:

- Rõ ràng cái điện thoại tôi vừa để trên giường, lúc đi tắm trở vô thì mất. Tôi khẳng định chỉ có người trong phòng lấy thôi.

Quyên lên tiếng:

- Bà nhớ kỹ lại đi, bà có để quên ở đâu không?

- Lúc đi học về tôi còn để nó trong túi quần mà, tôi đâu đến nỗi đàng trí.

- Bà giàu có vậy mất có cái điện thoại có đáng để làm âm ỉ lên không?

- Tôi không tiếc của nhưng tôi quyết phải lôi cái mặt của đứa ăn cắp vặt ra cho mọi người thấy.

- Xét đi. Đề nghị xét từng người.

Cả phòng lao nhao.

Trà xuôi theo.

- Nếu không ai tự giác thì bắt buộc phải khám xét, lúc đó các bạn đừng trách.



Lần lượt từng người mở hết va li, tủ đựng quần áo ra... những cái thớ phào nhẹ nhõm xen lẫn những câu cầu nhàu khó chịu. Linh là người cuối cùng bị khám xét, những cặp mắt tò mò căng thẳng dán vào mớ tư trang khiêm nhường của cô.

Trà giữ tới cái quần lót rồi chột la lên:

- Ô! Nó đây nè...

Cái điện thoại nhỏ nhắn nằm gọn dưới đáy va li. Trà cầm lên trước ánh mắt bàng hoàng của Linh, cô tức đến nghẹn giọng:

- Ai để nó vào đây, tôi không biết gì hết.

Thụy hô hoán lên:

- Bằng chứng rành rành còn chối cãi gì nữa? Tưởng là hiền lành tử tế lắm, ai ngờ...

Linh gào lên:

- Dù có đi ăn mày tôi cũng không bao giờ ăn cắp. Chính mấy người lén bỏ nó vô va li của tôi rồi bày ra cái trò khám xét này. Như vậy không phải là dễ tiện lắm sao?

Thụy càng la to:

- Con ăn cắp... không biết xấu hổ. Đồ mặt dày!

- Mấy người không có quyền xúc phạm tôi. Đồ ném đá giấu tay.

Nghe ồn ào, nhiều người đổ xô tới trước cửa phòng. Thụy vênh mặt nói lớn:



- Trong phòng này có một con ăn cắp, vô coi cái mặt lì lợm của nó kìa.

Linh gục đầu khóc nức nở. Cô không thể chịu đựng nổi nhục nhã này. Vì sao Thủy cố tình hại cô? Có phải cô ta ghét cô vì chuyện cô giành lại cái giường? Cái đồ nhỏ nhen ấy thì không nói rồi, nhưng còn những đứa bạn sống chung lâu nay, tính ý đứa nào ra sao đã rõ, sao không chịu giúp cô vạch trần bộ mặt thật của Thủy, mà chỉ nói vài câu ỡm ờ?

Thủy lại mĩa mai:

- Chỉ cần nó hỏi xin tôi một tiếng là tôi cho liền. Nói thật cái điện thoại này đối với tôi chỉ là đồ bỏ.

Một cô chế nhạo:

- Phải chi hồi nãy nói vậy khỏi mất công khám xét.

Thủy cười khẩy:

- Tôi mất cả trăm cái thế này cũng không sao. Lo là lo cho mấy người kìa.

Một giọng chế giễu xen vào:

- Đời này thật giả khó lường... nhưng chơi nhau kiểu này chỉ có kẻ tiểu nhân.

Quyên cảm thấy bất bình, cô nghĩ có điều gì khuất tất ở đây. Nhưng một mình cô không bênh vực nổi cho Linh. Cô hần học nhìn Thủy rồi rửa vu vơ:

- Đứa nào hại người thì trời hại nó.

Đám đông đã tản đi, không gian về khuya càng lắng



động. Úp mặt vào gối, Linh vẫn khóc rầm rức. Có ai hiểu cho nỗi oan ức của cô, hay từ đây mọi người nhìn cô như nhìn một con ăn cắp xấu xa hèn mạt. Cô còn mặt mũi nào nhìn bạn bè, nhìn những người xung quanh. Làm sao cô chịu được những câu khiêu khích độc địa của Thụy? Dù mọi người có tin hay không thì câu chuyện này cũng trở thành đề tài nóng hổi, lan truyền từ phòng này sang phòng khác. Cô biết nói gì để biện minh cho mình?

Suốt ngày chủ nhật hai mí mắt Linh sưng húp. Cô nằm vùi trên giường, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Tối chiều không thấy Linh dậy ăn uống, Trà chợt dạ bước tới kéo chân Linh gọi:

- Sao nằm hoài vậy Linh, có sao không?

Linh tung mền ngồi bật dậy:

- Không lẽ bà cũng nghi ngờ tôi là đứa ăn cắp?

Trà lúng túng:

- Thì... cái điện thoại nằm trong va li Linh, ai cũng nhìn thấy.

- Tôi thể với bà, nếu tôi lấy cái điện thoại ấy, ra đường cho xe đụng tôi.

- Tôi cũng muốn tin, nhưng tại Thụy...

- Lâu nay Thụy không ưa tôi, nó cố tình hại tôi. Mang cái vết xấu xa nhục nhã này, làm sao tôi sống được đây?

Trà ngập ngừng:



- Chuyện xấu tốt gì rồi cũng sẽ qua. Dậy ăn một chút gì đi.

Vậy là ai nấy vẫn hết sức bàng quan trước nỗi đau khổ của cô, chỉ có ánh mắt đau đáu của Quyên làm cô thấy ấm lòng. Quyên xán lại hỏi han trong khi mấy đứa kia đều nhìn cô với thái độ dè dặt. Tình bạn, tình người sao có lúc chua chát thế này? Bọn nó cũng đâu ưa gì Thủy, nên càng không muốn dây vào cô ta. Linh vẫn uể oải đến lớp nhưng đầu óc cứ chơi vơi ngoài khung cửa. Khổ nhất là đêm về, nằm nhớ tới Thành lòng cô lại dằn vặt khổ đau. Anh mà biết chuyện này thà cô chui xuống mặt đất còn hơn. Mấy lần anh đến tìm cô đều tránh mặt. Cô biết anh vẫn đứng đợi cô ở cổng trường, đợi chán chê không thấy cô anh mới bỏ đi. Nhưng một buổi chiều Linh vừa bước ra khỏi cổng, anh đã lù lù đứng trước mặt cô. Không nói không rằng anh nắm tay cô kéo ngồi lên xe. Linh vùng vằng:

- Anh à...

- lát nữa nói chuyện.

Thành chạy một mạch tới một quán cà phê thật xa. Vừa ngồi xuống ghế, anh nhìn cô rồi kêu lên:

- Sao em gầy gộc thế, có bệnh gì không sao không cho anh biết?

Linh bậm môi, cô không dám nhìn thẳng vào mặt anh, cô sợ mình sẽ khóc khi anh hỏi thêm câu nữa.

- Anh à, em không sao đâu.



- Em lạ lắm, có biết anh tìm em bao nhiêu lần không?

Linh lí nhí:

- Thì bây giờ gặp rồi nè...

- Sao em lại đùa giỡn với anh? Em nói đi, có chuyện gì?

Linh ấp úng:

- Thật ra thì... em gặp chút rắc rối.

Người phục vụ bưng ra hai ly nước. Anh cầm muống khuấy đều ly nước cam, ánh mắt dịu lại.

- Em uống nước đi, không nói được thì thôi anh cũng không ép buộc.

- Em muốn từ đây tới lúc em giải quyết xong việc của mình, anh đừng đến tìm em.

Thành chịu hết nổi, mắt anh long lên:

- Sao vô lý vậy? Em coi anh là cái gì hả Linh?

- Em cũng khổ tâm lắm, sau này em nói cho anh biết.

- Nhưng anh có đòi hỏi điều gì quá đáng. Anh nhớ em và lo lắng cho em, bao lâu nay anh khổ sở không hiểu chuyện gì xảy ra với em. Vậy mà em lẩn tránh, em coi tình yêu là trò đùa. Anh không hiểu nổi em.

Những lời trách móc của anh làm cho cô thêm đau đớn. Có nói ra thì cũng không ổn, anh có cuộc sống khác cô, sẽ không hiểu được cô phải chi tiêu rất dè sẻn những đồng tiền của cha mẹ gởi cho, không có nổi một món đồ đắt giá. Cũng vì cái tội nghèo mà Thụy vu cho



cô tội ăn cắp. Trong đám bạn chỉ có Quyên tin cô, thử hỏi anh là người ngoài cuộc, anh tin cô hay sẽ làm cô thêm đau lòng?

- Hay là Thủy đem đặt gì về anh?

Linh lắc đầu:

- Lâu rồi em không nói chuyện với Thủy.

- Em chán anh rồi phải không?

- Lúc này em không còn tâm trí đâu... để nghĩ tới ai.

- Với anh cũng vậy sao?

- Anh đừng ép em nữa được không?

Anh nhìn cô rất lạ.

- Anh hiểu rồi, nếu như em cảm thấy anh chỉ gây phiền phức cho em... thì tùy em vậy.

Thành không còn kiên nhẫn được nữa, anh gọi tính tiền rồi đứng lên quay đầu đi thẳng.

Anh bỏ đi rồi, Linh hiểu rằng cái khoảng cách giữa cô và anh từ đây sẽ càng dài ra.

Sức chịu đựng của Linh cuối cùng cũng cạn kiệt, khi Thủy và mấy cái loa nữa đem câu chuyện về “cái điện thoại dưới đáy vali” tới trường phát tán. Linh đi đâu cũng nghe những lời xầm xì rả rai về mình. Độc địa hơn,



Thuy còn dựng lên những chi tiết kiểu ăn theo để tăng thêm phần thuyết phục.

Linh quyết định nghỉ học. Mặc cho những lời can ngăn của Quyên, cô lặng lẽ thu xếp hành lý ôm Quyên khóc một trận rồi rời khỏi cái nơi mà cô tưởng sẽ gắn bó cho tới ngày hoàn tất việc học hành.

Cô ra công viên ngồi thần thờ một lúc, bước chân lặng lẽ đưa cô trở về ngôi nhà nhỏ của anh Lâm. Đưa tay lau mấy giọt mồ hôi, Linh ngáp ngừng gõ nhẹ cánh cửa. Lâm lộ đầu ra, nhìn thấy cô em họ tay xách va li, tay mang linh kính. Anh cầm chìa khóa bước ra ôn tồn hỏi:

- Ủa Linh, bộ chuẩn bị đi thực tập hả em?

- Dạ em không học nữa.

Cô đáp gọn rồi mệt mỏi bước vô nhà trước anh mắt chừng hững của Lâm. Thấy thần sắc cô không được tươi tỉnh, Lâm ái ngại bảo:

- Em ra sau rửa mặt đi, để anh xách va li lên phòng cho.

Lâm mới cất thêm cái gác gỗ nên căn nhà được nói rộng ra.

Đợi Linh thay đồ trở xuống, Lâm gọi chuyện hỏi:

- Em không được khỏe phải không? Có gì xảy ra với em à?

Linh cúi mặt:

- Có một chút chuyện... nên em không thể đi học nữa.

Lâm rót một ly nước đặt trước mặt cô.



- Em nghỉ ngơi cho đỡ mệt rồi bình tĩnh kể cho anh nghe nào, chắc lại chuyện yêu đương chứ gì?

Linh lắc đầu:

- Em không thể nói cho ai nghe hết.

- Có điều gì u uẩn em phải bộc bạch chứ để trong lòng hoài khổ lắm. Chẳng nào chọc ghẹo em phải không?

- Anh đừng đoán mò nữa, em sẽ tìm việc làm, sau này có điều kiện em đi học lại.

Lâm nhú mày:

- Tại sao em phải làm như thế, chỉ còn hơn một năm nữa thôi mà?

- Một ngày em cũng không chịu đựng nổi, anh cho em tá túc tới khi nào em có đủ khả năng thuê nhà, được không?

- Nhà rộng rồi, em khỏi phải lo. Đạo này anh thường làm ca đêm, em cứ ở và trông chừng nhà cho anh.

Linh cảm động, một giọt nước mắt cố kìm giữ, chợt lăn dài xuống mi.

Lâm khoác áo bước ra ngoài, lát sau anh trở lại với hai tô hủ tiếu thơm phức.

- Nhà không có phụ nữ bê bối vậy đó. Anh chỉ toàn ăn cơm bụi ngoài đường.

Linh gắp chuyện:

- Anh kén chọn quá coi chừng ế... ở một mình tới già luôn.



- Ai thèm lấy anh. Phụ nữ bây giờ rất thực tế, chỉ thích lấy người giàu có thôi.

- Đâu phải ai cũng vậy.

- Mà thôi sống một mình cũng khỏe, em ăn đi.

Ăn xong, Lâm nằm nơi ghế xếp nghỉ một lúc rồi đi làm. Linh loay hoay sắp xếp dọn dẹp căn bếp bám đầy bụi. Đến lúc này cô vẫn không hối hận trước quyết định bỏ học của mình. Còn ở lại nơi đó, cô sẽ tiếp tục đối đầu với bao nhiêu điều nghiệt ngã mà tâm hồn nhạy cảm của cô không chịu nổi. Cô nhớ đến mẹ sớm hôm tảo tần, nhớ đến cha ngày đêm quần quật để có tiền cho cô ăn học, vậy mà chỉ vì một việc đơn đặt con con cô đã không vượt qua nổi, cô đã tự mình hủy hoại niềm mong ước của những người thân yêu. Và cả mối tình vô vọng...

Linh mở va li mang hết sách vở vào nhà bếp. Ngọn lửa cháy bùng lên thiêu rụi từng trang sách. Tất cả đã biến thành tro bụi, chỉ còn lại mình cô thần thờ nhìn đồng tàn tro...

Rồi cô đi mua mấy bộ hồ sơ cầm cúi ghi ghi chép chép. Ngày nào anh Lâm đem báo về, cô cũng chăm chú vào mục tìm việc. Thấy đã lâu mà vẫn không động tĩnh gì, anh Lâm bảo:

- Em không thử tới đó đăng ký.

- Tới đâu anh?

Anh chỉ cho cô tờ báo.

- Tối đây nè, nhiều người tìm được việc bằng cách đó. Anh cũng không quen biết nhiều để xin cho em.

- Dạ để mai em đi thử.

Linh cho bộ hồ sơ vào túi xách rồi lần theo địa chỉ của toà soạn. Tối trước cổng cô cứ đứng xớ rớ không dám vô vì thấy phía trong có nhiều người đi qua đi lại. Một người đàn ông ăn mặc lịch sự, dáng dấp đĩnh đạc xách cặp tấp bước tới hỏi cô.

- Cô tối đây tìm việc phải không?

- Dạ.

- Cô biết làm gì?

- Dạ em học Kinh tế Thương mại...

- Tôi phụ trách nhân sự công ty Thực phẩm M. cần tìm một người như cô, cô có muốn đến công ty tôi làm không?

Linh ngược nhìn người đàn ông đầy cảnh giác, có khi nào ông ta lừa mình không? Nghe nói đi xin việc khó lắm chứ đâu có dễ dàng như ông ta nói.

- Cô không muốn thì thôi, tôi vô trong đó đăng ký tìm.

- Ông nói thật hả?

- Chứ tôi dám gạt cô sao.

Linh đưa bộ hồ sơ của mình cho ông ta, ông ta lật lật xem nhanh rồi cho vào cặp tấp, sau đó móc trong túi áo ra mấy cái danh thiếp, lựa đưa cho cô một cái rồi bảo:



- Sáng mai cô tới gặp tôi, trên đó có ghi địa chỉ.

Dứt lời, ông ta quay người bước lên chiếc xe hơi đang đậu bên đường. Trong tích tắc chiếc xe lao, Linh vẫn còn đứng ngẩn ngơ.

Trên đường về, Linh không dám tin là mình may mắn đến vậy. Khi anh Lâm đi làm về cô kể lại chuyện đi xin việc của mình và chia cho anh xem cái danh thiếp, anh xoa đầu cô gật gù.

- Chắc ông ta thấy cái mặt lơ ngơ của em nên tội nghiệp. Được hay không thì mai em cứ tới đó thử xem.

Linh đã đọc đầu đó câu này “khi một cánh cửa khép lại thì sẽ có một cánh cửa khác mở ra”, đại loại là vậy. Khi tin chắc là mình được nhận vào làm việc ở công ty Thực phẩm M. Linh nghiệm ra, ai mà nghĩ được câu này cũng hay.

Khi cô vừa nói tên mình và chia cái danh thiếp ra với anh bảo vệ để xin được gặp trưởng phòng nhân sự, thì anh bảo vệ mau mắn hướng dẫn cô lên lầu một rẽ trái rồi nhìn lên tấm bảng là thấy. Linh làm theo. Tiếp xúc cô đúng là anh trưởng phòng nhân sự có cái tên in trên danh thiếp, chứ không phải là người đàn ông cô gặp hôm qua. Linh hỏi thì anh ta chỉ cười cười bảo cô cứ yên tâm, người nhận hồ sơ của cô cũng là người trong công ty, thế nào cô cũng sẽ gặp.

Trưởng phòng là sếp nữ tuổi đã quá băm tên Trúc, khuôn mặt dài, lưỡng quyền hơi cao, cô ta chỉ cho Linh cái bàn kê gần cửa sổ. Xong quảng cho cô mấy cuốn catalogue giới thiệu sản phẩm của công ty bảo ngồi đó đọc. Được một lúc, chị lại đưa mấy tờ giấy nhờ photo, rồi ghi chép cái này, vào sổ cái nọ... Mặt chị cứ lạnh tanh, làm như sáng nay vừa cãi nhau với chồng, nhưng sau này biết ra thì chị vẫn hát bài hát “một mình”. Có lẽ hôm ấy nhằm ngày chị khó ở, dù sao thì ngày đầu tiên Linh đi làm cũng trôi qua nhẹ nhàng.

Qua tuần sau, Trúc giao cho cô theo dõi các đơn đặt hàng và giao hàng tới hệ thống các đại lý, siêu thị do tổ cung tiêu báo về. Phòng có bảy người, khi nào có mặt chị thì im phăng phắc, chỉ khi chị có việc ra ngoài thì không khí mới sôi động. Các cô lôi đồ ăn ra mời mọc nhau, mấy anh trai cũng hưởng ứng nhiệt tình.

- Linh tới ăn cho vui đi em.

- Dạ.

Linh rời chỗ ngồi bước tới nhón một miếng mặn, cầm trên tay chưa kịp ăn thì nghe Hạ hỏi:

- Em quen với chị Trúc hả?

Linh lắc đầu:

- Không, em mới biết chị ấy khi vào đây.

- Vậy em quen ai ở công ty này?

- Không ai cả.



- Thôi em giấu làm gì, không quen mà mới vào đã được ký hợp đồng luôn khỏi cần thử việc. Tụi chị phải mất gần một năm đó.

Linh ngớ người ra, cô tưởng là ai cũng như mình, nên nghe Hạ nói vậy cũng không biết trả lời sao. Mọi người thấy cô có vẻ thật thà, nghĩ là cô ngại nhưng vẫn định ninh cô là người quen của ai đó ở công ty này.

Cuộc sống dần ổn định, cô siêng năng cần mẫn với công việc của mình. Ngày cầm cái phong bì đựng tháng lương đầu tiên cô bồi hồi sung sướng, trước hết là khao anh Lâm một bữa ăn thật ngon, sau đó cô sắm cho mình một ít đồ dùng, vài bộ quần áo mặc cho tươi tắn. Ai bảo vẻ ngoài là không quan trọng? Mỗi sáng, ngắm mình trong chiếc gương soi, cô tự tin đi đến công ty.

Chỉ có một điều mà cứ hễ lúc nào nghĩ tới là cô lại cười tủm tỉm. Người đàn ông lịch lãm xách cặp táp nhận hồ sơ đưa cô vào làm việc chính là giám đốc của công ty.



Chương 4

- Anh tìm Linh hả, nó đã nghỉ học rồi.

Thụy là người báo cho Thành cái tin Linh bỏ học, khi thấy anh đứng ngơ ngác trước cổng trường. Dù còn giận Linh, nhưng cái tin cô ta mang tới cũng làm anh sốc. Anh đứng yên lặng một lúc thật lâu mới hỏi Thụy:

- Thụy có biết vì sao Linh bỏ học không?

Thụy cười bí hiểm:

- Anh thân với Linh mà không hiểu gì về nó cả.

- Vậy Thụy nói cho tôi biết đi.

Thụy giả vờ do dự:

- Chuyện không tốt đẹp gì, nói ra sợ anh buồn.

- Xấu tốt gì tôi vẫn muốn nghe. Thủy làm ơn nói cho tôi biết.

Thủy đưa đẩy:

- Không lẽ lại đứng đây, anh có mời em uống cà phê không? Anh gạt đầu. Thủy dẫn anh vòng vào một lúc mới tìm được cái quán mà cô ưng ý. Vừa ngồi xuống ghế, anh nóng nảy bảo:

- Thủy nói đi, tôi sốt ruột quá.

- Thật ra em đã cố giấu cho Linh, có lẽ nó xấu hổ...

- Thủy nói đại đi, đừng úp úp mở mở.

- Em sợ nghe xong anh sẽ thất vọng.

- Thất vọng hay không là việc của tôi, Thủy không muốn nói thì thôi.

Thủy dễ gì chịu thôi, cô dừng lại giây lát tạo thêm sự căng thẳng cho Thành rồi mới bắt đầu kể lại câu chuyện xảy ra hôm nào. Cô còn cố ý thêm thắt đặt điều để trong mắt Thành, Linh chỉ là cô gái hư hỏng, đua đòi ăn chơi và chỉ là đồ ăn cắp vặt.

- Là bạn bè không lẽ em nói xấu nó, chứ anh Thành biết không, con Linh bồ bịch lung tung, chẳng lo học hành gì cả. Bọn em khuyên hoài mà nó đâu có nghe... mà thôi em không nói nữa đâu, sợ anh Thành lại nghĩ là tại em không ưa nên nói xấu nó.

Thành nghe lòng bùng nổ tai trước mỗi lời nói của



Thuy. Nếu đem đối chiếu thì những gì anh nhìn thấy đều trùng khớp với những điều Thuy tiết lộ. Trời ơi Linh tệ hại đến mức độ ấy sao? Về ngây thơ trong sáng của cô chỉ là cái vỏ che đậy những ham muốn thường tình, sao anh chịu đựng nổi điều này. Có phải anh là kẻ khờ khạo nhất trên đời, đôi mắt thần thờ và những câu trả lời rời rạc của cô... anh phải hiểu thế nào đây? Lẽ nào anh cũng bị mắc lừa. Nhưng Linh có lừa gì anh đâu, cũng không một lần đòi hỏi anh phải làm điều gì cho cô.

Anh tái tê trong lúc Thuy khắp khởi mừng. Mũi tên cô bắn ra đã trúng đích, đáng đời con quỷ đó. Khi cô đã muốn là phải được. Thuy không bỏ lỡ cơ hội này nên kéo anh đi chơi hết chỗ này đến chỗ kia. Con cá sẽ từ từ cắn câu thôi, không có gì phải vội vàng. Đang buồn vì chuyện của Linh, nên Thuy rủ đi, anh cũng muốn có người nói chuyện cho khuây khỏa.

Nhưng một hôm đang ngồi uống với Thuy chưa hết chai rượu vang, anh như chợt thấy hình bóng Linh mờ ảo trước mắt mình. Chắc chắn là anh không say, tỉnh thoảng bạn bè cũng rủ anh nhậu nhẹt, mấy ly rượu vang thì chưa thấm đâu. Một nỗi nhớ cồn cào dâng lên, không dẫn lòng nổi, anh bảo Thuy:

-Tôi sẽ đi tìm Linh.

Thuy ngăn lại:

- Anh có khùng không? Linh bỏ anh rồi mà.

Thành cứng rắn:



- Mặc kệ, tôi phải gặp Linh, chứ thế này tôi không chịu được.

Thủy cay đắng hỏi:

- Anh chưa quên được nó sao?

- Tôi rất nhớ Linh.

Thủy vót vát:

- Biết đâu Linh không muốn gặp anh.

- Thà biết rõ ràng như vậy còn hơn phải ôm trong lòng bao nhiêu điều thắc mắc.

- Em khuyên anh...

Thành cắt ngang:

- Khi tôi đã quyết định thì không ai ngăn cản được tôi. Nhưng mỗi lần tôi nhắc tới Linh, Thủy lại khó chịu là sao?

Thủy nhìn thẳng vào mặt Thành rồi quay ngoắt đi:

- Anh giả vờ ngu ngơ hay thật sự không biết? Anh Thành... chẳng lẽ em không bằng con Linh, anh nói đi em thua nó chỗ nào?

Thành ngờ vực nhìn cô ta:

- Sao Thủy nói vậy?

- Anh thừa thông minh để hiểu điều em muốn nói. Anh chẳng coi em ra gì...

- Xin lỗi, tôi có nói câu gì xúc phạm Thủy đâu?



- Anh không nói, nhưng thái độ của anh thật đáng ghét.

- Tôi chả hiểu gì cả.

Thụy tức quá mấp máy môi:

- Anh Thành... tình cảm của em đối với anh ra sao... anh không thèm ngó ngang tới, lúc nào anh cũng chỉ nhớ tới con Linh...

Thành chột hiểu, mặt anh đỏ lên.

- Thụy đừng nói vậy, giữa chúng ta chẳng là gì cả. Tôi không muốn Thụy hiểu lầm. Có phải vì vậy mà Thụy đã đơm đặt những điều không hay về Linh?

- Anh tin hay không thì tùy... nhưng đừng cư xử tệ với em.

Thụy nhào người tới ôm lấy cánh tay Thành, bộ ngực đầy đặn của cô cọ sát vào vai anh. Thành cảm thấy đầu óc choáng váng vì làn da mát rượi của Thụy, nhưng anh cố xua đuổi ý nghĩ vẩn đục trong đầu, đẩy cô nài ra.

- Thụy ra ngoài chờ tôi.

Thụy vội móc ví, chìa ra một xấp tiền dày cộm, giọng nhừa nhựa như người say.

- Còn nhiều lắm, tụi mình tha hồ chơi suốt đêm nay.

Thành đẩy nhẹ vai cô ta:

- Đừng nói làm nhảm nữa..

Ra tới bên ngoài, Thụy trèo lên xe ôm chặt lấy Thành.

- Chúng mình kiếm chỗ nào nghỉ đi, em mệt quá.

Thành rùng mình, một làn gió nhẹ thổi tới, nhiệt độ trong người anh như hạ xuống, sự hứng thú ban nãy biến mất. Anh chợt so sánh sự khiêu gợi hết cỡ của Thủy và sự e dè kín đáo của Linh. Thành chợt ao ước phải chi người con gái ngồi phía sau là Linh thì hạnh phúc biết chừng nào. Đột nhiên anh cảm thấy bức bối vì vòng tay ôm cứng của Thủy, con gái gì chẳng có ý tứ. Dừng xe lại, giọng anh hơi xẵng:

- Tới rồi, xuống đi.

Đang mơ màng trong cảm giác ngất ngây vì sự tưởng tượng phong phú của mình, Thủy mở choàng mắt ra, nhìn cánh cổng sắt quen thuộc, cô ta như bị hụt chân.

- Sao lại về đây?

Thành nhăn mặt:

- Mới có mấy ly mà say rồi, thôi vô ngủ đi.

Không giấu được vẻ thất vọng, Thủy kênh kiệu bước đi vừa lăm bầm nguyên rửa:

- Đồ cà chớn, đồ đạo đức giả, đồ... đồ ngu như bò!

Thành đã phóng xe đi, anh không nghe thấy gì khi lòng đầy ứ nổi cô đơn chán chường.



Vừa bước chân tới cửa, Thành đã bị mẹ càu nhàu:

- Đi chơi gì mà khuya lắc khuya lơ.

Anh cười cầu an:

- Con lớn rồi hơi đâu mẹ lo.

- Không lo sao được, thời buổi này con gái đang hoang
hiếm lắm, không cẩn thận là dính phải đứa chẳng ra gì,
mẹ nói sớm không thừa đâu. Công việc của con ổn định
rồi cưới vợ luôn cho mẹ đỡ lo.

- Vội gì mẹ ơi, thông thả rồi con tính.

- Mẹ tính giùm con rồi, quanh đi quẩn lại không thấy
ai hơn con Quỳnh Giao.

Thành ngớ người hỏi lại:

- Mẹ nói gì kỳ vậy? Bộ mẹ sợ con gái lấy chồng Hàn
Quốc, Đài Loan hết làm con trai mẹ ế hả?

- Thì con với Quỳnh Giao biết nhau từ nhỏ, con nhỏ
dễ thương vậy, không cưới nó thì cưới ai?

Thành ca thán:

- Thời đại tên lửa tầm xa... mà ba mẹ lại tính chuyện đặt
đầu con ngồi đó. Chưa thấy ai đầu óc còn phong kiến
nặng nề như mẹ.

- Con chê mẹ phong kiến cũng được, tuổi con và
Quỳnh Giao năm nay làm đám cưới là tốt.

- Sao cứ phải là Quỳnh Giao, chẳng lẽ cô ấy không
kiếm được ai?

Mẹ anh nạt:

- Nói tầm bậy, người ta là con nhà nề nếp đảng hoàng, hàng đồng người muốn làm sui mà người ta quý nhà mình nên đánh tiếng.

- Mẹ à, cô ấy muốn lấy ai thì để cô ấy lấy, mẹ gán ghép cho con làm gì.

- ... Là nó muốn lấy con.

- Lấy gì được mà lấy, con chỉ coi Quỳnh Giao như em gái.

- Thành à, bạn bè con mấy đứa tới đây chơi mẹ chẳng chấm được đứa nào, đứa thì đầu tóc chơm bơ như tổ quạ, đứa thì tướng tá như con trai, đứa thì bỏ bả chẳng biết phép tắc. Quỳnh Giao nó vượt trội con à, tuy nó hơi khờ nhưng nó sẽ một lòng một dạ với con.

- Mẹ nói chi điều ấy quá sớm, thời đại bây giờ khác rồi mẹ ơi. Con chỉ cưới người nào con yêu thôi.

- Yêu với đương! Con rước cái thứ bá vợ về là mẹ đuổi thẳng.

- Mẹ yên chí, sẽ không phải là loại bá vợ mà còn thông minh xinh đẹp mới xứng đáng làm dâu mẹ chứ.

- Mẹ không cần loại con dâu đó, con làm gì thì làm, không nghe lời thì mẹ mặc kệ.

- Mẹ độc đoán quá. Con nghĩ mẹ nên lo gả chồng cho con Đan và con Chi, mẹ nên để mắt tới tụi nó, còn con lớn rồi, con biết tự lo cho mình.



Mẹ anh găm gừ:

- Mẹ không cần mày đại khôn. Hai đứa kia không làm bận lòng mẹ như mày, con với cái! Nuôi mày ăn học tốn biết bao tiền bạc công sức, hờ ra là mày cãi.

- Mẹ phải cho con nói chứ! Mẹ thật quá đáng.

Nghe ồn, ba anh bước ra thấy không khí căng thẳng giữa hai mẹ con, ông chau mày:

- Chuyện gì mà âm ỉ vậy?

Mẹ anh chì chiết:

- Ông ra đây mà nghe thằng con trai quý báu của ông mắng mỏ tôi.

Ông day qua Thành:

- Mày lại chọc tức mẹ à?

Thành đưa tay gãi đầu:

- Đầu có ba, con chỉ tranh luận với mẹ.

Mẹ anh đứng dậy mát mẻ:

- Cha con ông ở đó bảo nhau. Tôi làm đây tớ cho họ còn bị gieo tiếng oán.

- Bà vô ngữ đi, có gì đầu mà y như cái chợ.

Quay lại Thành, giọng ông trách móc:

- Mày đã biết tính mẹ nóng nảy, sao còn cãi cộ cho bà nổi khùng lên?

Thành cố dằn cơn bực bội trả lời:



- Con không cố ý làm mẹ giận. Chỉ vì mẹ bảo con phải cưới Quỳnh Giao, con thấy vô lý quá.

Ba anh ngồi xuống salon với tay rút một điếu thuốc, cử chỉ khoan thai từ tốn. Phà một hơi khói, ông nhìn thẳng vào mặt thẳng con trai của mình.

- Mày cũng biết, gia đình mình và bên ấy là chỗ thân thiết từ lâu. Mày và con Quỳnh Giao biết nhau từ tấm bé. Nên không có gì vô lý khi hai đứa lấy nhau, ba cũng mong được như vậy.

Thành ngữ ngang:

- Mẹ đầu óc cổ hủ đã đành, ba mà cũng nghĩ vậy sao?

- Ba nghĩ rằng điều ấy sẽ tốt đẹp cho con đường tiến thân của mày. Người ta chỉ có một đứa con gái mày lọt vô đó như chuột sa chĩnh nếp. Ba già rồi không còn sức lo cho anh em mày.

Anh thấy nóng mặt. Thì ra ba mẹ muốn anh sa vào chĩnh nếp nhà Quỳnh Giao, anh được học hành đến nơi đến chốn có lý nào phải cưới một người vợ mình không yêu vì của nả của nhà đó? Anh có đáng bị đối xử như thế không? Anh gằn từng tiếng:

- Ba, con lớn rồi, ba đừng coi con như đứa con nít lên ba lên bốn, con sẽ kiếm tiền bằng năng lực của mình chứ không phải cách đó. Ba làm con thất vọng quá.

Ba anh vẫn nói tỉnh bơ:

- Cày cục làm thì bao giờ mới có, chi bằng người ta có sẵn cho mình hưởng không tốt hơn sao? Ba thấy



mày cũng có cảm tình với con gái người ta mà cự nự cái gì. Sẵn đây ba truyền lại kinh nghiệm cho mày, nói tới chuyện hôn nhân đứa nào cũng giãy nảy như đĩa phải vôi, nhưng bụng thì khoái mê tơi. Hồi xưa, ba lấy vợ còn sớm hơn mày, ba cũng năn nỉ khóc lên khóc xuống với ông bà nội, nhưng cưới xong là rẹt một cái có mày.

Thành cãi lại:

- Thế hệ của ba khác với tụi con. Bây giờ tụi con phải yêu thì mới cưới.

- Tụi bây cứ về vôi, yêu yêu cái gì, ly dị cả đồng ra đó.

Thành vẫn giữ ý mình:

- Tốt hơn hết là ba mẹ đừng áp đặt con, ba mẹ làm quá con sẽ nói thẳng với Quỳnh Giao, con không cưới cô ấy.

Ba anh bắt đầu nổi nóng:

- Mày nhất định cãi phải không? Hồng lẽ lo chuyện vợ con cho mày là bắt mày vào chỗ chết?

Thành cố vớt vát:

- Nhưng chưa chắc cô ấy đồng ý lấy con.

- Chuyện đó mày khỏi lo, con người ta biết nghe lời cha mẹ chứ đâu phải loại cứng đầu cứng cổ như mày. Tao vất vả tốn bao công sức gây dựng tương lai cho mày, mày không biết còn định làm mất mặt tao.

Ông hậm hực đứng lên quay ngoắt vào trong, bỏ lại anh ngồi đó với tâm trạng ngổn ngang. Anh lẳng lặng bước về phòng riêng đóng sầm cánh cửa. Giờ còn chưa



biết Linh đang ở đâu, cuộc sống của cô ấy thế nào, làm sao Thành yên lòng cưới vợ, cưới người con gái anh không mấy may có chút tình yêu. Thành trần trở mãi trên giường, anh tự trách mình quá nhu nhược, đến nỗi chuyện hôn nhân hạnh phúc của mình mà cũng để ba mẹ tự ý sắp xếp. Gương mặt Quỳnh Giao với những nốt mụn trứng cá thường đỏ lên khi nhìn thấy anh. Công bằng mà nói, mặt mũi Quỳnh Giao cũng dễ coi, khổ người tầm tầm, chỉ tội cách ăn mặc diêm dúa của cô khiến người ta chói mắt. Thuở nhỏ Quỳnh Giao hay tới chơi với ba anh em Thành, cô bé ốm yếu mặc cái áo đầm bông đỏ thường hay mít ướt vì bị anh trêu chọc. Có một lần Thành bị mẹ bắt cúi nằm dài trên giường vì cái tội giật tóc, véo vào má Quỳnh Giao khiến cô nhỏ cứ khóc lè nhè. Thấy Thành bị đòn cô toét miệng cười mà mũi dài chảy lòng thông. Quỳnh Giao lớn lên ít sang nhà anh chơi, cô học tới lớp mười thì chữ nghĩa không nhét vô nổi nữa nên nghỉ học ngồi nhà chờ cha mẹ gả chồng. Theo lời mẹ anh nói thì thiếu gì người nhắm nhe sao nhà ấy để mắt tới anh chi cho khổ.

Mẹ anh khéo léo sắp xếp một bữa cơm trưa vào ngày chủ nhật để anh không lấy cớ ra ngoài. Linh Chi đập cửa phòng anh âm âm bảo mẹ gọi xuống ăn cơm. Thành hơi ngạc nhiên khi thấy Quỳnh Giao đứng rửa tay nơi vòi nước, anh bước tới hỏi:

- Giao tới chơi hả?

Cô nàng chớp mắt cười e lệ:



- Dạ.

Mẹ anh hối mọi người ngồi vào bàn, bà cố ý bảo Thành ngồi cạnh Quỳnh Giao và dặn dò trước hai đứa con gái không được luyên thuyên để anh và Quỳnh Giao có dịp trò chuyện. Hôm nay mẹ nấu nhiều món ngon, ba anh sì sụp khen lấy khen để nhưng sự có mặt của Quỳnh Giao làm anh cứ lo ra, mẹ phải nhắc mấy lần anh mới gấp thức ăn cho Quỳnh Giao. Cô nàng này cũng làm bộ làm tịch gớm, ăn uống nhỏ nhẹ nói năng e dè khiến cho Linh Đan và Linh Chi không kèm nổi bấm nhau cười rúc rích.

Ba anh nghiêm mặt:

- Hai đứa lớn rồi mà như con nít, nhìn xem chị Giao mà học hỏi.

Được khen hai má Quỳnh Giao ửng hồng, cô nói lí nhí:

- Ở nhà ba mẹ cũng chê con hoài.

Linh Chi nín cười trên:

- Có anh Thành nên chị Giao mắc cỡ đó ba.

Mẹ cô ướm thêm:

- Con gái sắp lấy chồng phải điềm đạm vậy chứ sao. Giao à con cứ tự nhiên như ở nhà mình.

Thành không biết nói gì cứ ngồi im. Gần cuối bữa ăn Quỳnh Giao nhận xét:

- Anh Thành nghiêm quá!

Anh cười gượng:



- Chi là không biết nói gì, mới hồi nào Giao còn nhỏ xiu...

- Anh Thành ý lớn nên hay ăn hiếp em lắm.

- Tại Giao vừa... xấu vừa mít ướt.

Linh Đan trề môi:

- Anh thì đẹp chắc, ốm nhách đen thui thấy ghê.

- Tại mẹ bắt anh nhường hết đồ ăn cho ba cô còn gì.

Linh Chi nhăn mũi:

- Anh xấu “bẩm sinh” thì nhận cho rồi, chị Giao hồi nhỏ xấu nhưng bây giờ đẹp.

- Thì anh chỉ nói về đầu thôi mà. Chưa gì các cô công kích quá.

Quỳnh Giao ngượng ngừng một lúc mới hỏi:

- Anh Thành có nhiều bạn gái không?

- Nhiều lắm, mỗi tuần tôi hẹn một cô.

Mấy cái mụn trứng cá trên má Quỳnh Giao bắt đầu đỏ lên. Cô ấp úng:

- Chắc tại anh Thành đào hoa...

Rồi như thấy mình đại dốt khi hỏi anh câu đó, Quỳnh Giao quay sang Đan bảo là ở Sài Gòn Square đang có nhiều hàng mới.

Thoát khỏi sự chú ý của cô, Thành thở ra nhẹ nhõm. Anh không chê Quỳnh Giao vô duyên nhưng rõ ràng nói chuyện với cô thật là lãng quẻ. Anh tội nghiệp Quỳnh



Giao hơn là chê bai, cả cái gia tài của ba má cô bù vào anh cũng không ham. Thành uống nước xong định bỏ lên phòng thì mẹ anh gọi lại.

- Nghe mấy chị em nó bàn tính rủ nhau đi coi phim, Thành à, con chịu khó đưa chúng nó đi, dạo này du đảng cướp bóc nhiều quá, có con mẹ yên tâm hơn.

Bị gài vô thế kẹt, anh không còn cách nào từ chối. Hai chị em Đan, Chi đi một xe, còn Thành phải chờ Quỳnh Giao. Đến nơi, anh gửi xe rồi vào mua vé, hai chị em kia tấn Quỳnh Giao ngồi sát bên anh, Thành đành phải chịu trận suốt hai tiếng đồng hồ. Ngồi trong rạp máy lạnh mà mồ hôi anh vã ra như tắm. Nhưng đầu đã thoát nợ, Đan rồi đến Chi thay phiên nhau vùi vỉnh bắt anh dẫn đi ăn kem, mua quà. Cuối cùng tới đâu anh cũng ngồi đực mặt ra, không nói năng lấy nửa lời.

Nhỏ Chi huých vào vai chị:

- Ảnh bức mình rồi kìa, đừng phá nữa...

Đan lườm em:

- Kệ, như thế ảnh mới ngán, thường ngày ảnh vừa làm phách vừa keo kiệt. Bữa nay phải moi cho đến đồng teng cuối cùng cho bố ghét.

Thấy mặt Thành lăm lị, Quỳnh Giao lo lắng hỏi:

- Anh Thành mệt hả? Phải rồi ở đây chật chội quá, tội mình kiếm chỗ nào...

Thành hoảng hồn khoát tay:



- Thôi được rồi, các cô muốn đi đâu thì tùy. Tôi không còn hơi sức theo các cô, làm ơn tha cho tôi.

Đan ngúng nguẩy:

- Mẹ dặn anh phải theo hộ tống tụi em, chừng nào chị Quỳnh Giao ra lệnh về anh mới xong nhiệm vụ.

Thành thở dài thườn thượt, anh đưa mắt nhìn Quỳnh Giao cầu cứu, nhưng cô nàng cứ chần chừ vì chưa nhận được tín hiệu “tha” của Đan. Hết chịu nổi, anh nhảy lên xe phóng thẳng, bỏ lại Quỳnh Giao ngơ ngác nhìn theo.

Mẹ mở cửa cho Thành với nụ cười thật tươi:

- Sao về sớm vậy con, ba đứa kia đâu?

Thành gieo mình xuống ghế:

- Con mệt bỏ hơi tai, chẳng thú vị gì với cái trò tò tò đi theo con gái.

- Con bỏ chúng nó dọc đường à?

Thành cúi kinh:

- Thường ngày mẹ đâu có quan tâm tới sự đi đứng của hai cô tiểu thư nhà này. Đổng đánh cờ đó không ai thèm bắt cóc đâu mà mẹ lo.

Mẹ anh tiếp tục ca cẩm:

- Mẹ lo là lo cho Quỳnh Giao, con gái người ta ít khi ra đường. Lỡ có chuyện gì biết ăn nói làm sao?



- Mẹ ơi cô ta hai mươi mấy tuổi rồi, cộp trong sở thú sút chuồng thấy cô ta còn cầm đầu bỏ chạy, mẹ cứ tin đi.

- Hừm... con nhỏ dễ thương vậy mà con nói nghe trót quớt. Con chê bai cỡ nào mẹ cũng rước nó về nhà này.

- Mẹ đừng nhắc lại câu ấy nữa, người con nổi gai ốc hết rồi.

Nghe tiếng léo nhéo của hai con bé yêu tinh từ ngoài cổng, Thành bỏ lên lầu. Chắc là hộ tống Quỳnh Giao về nhà xong hai đứa nó chạy về để tàu rồi chuyện anh bỏ lại Quỳnh Giao đồng mất.

Hai đứa em gái của Thành chẳng biết giống ai mà tính tình vô tư hời hợt, học chưa xong trường này nhảy sang trường khác để rồi cuối cùng không có nổi một cái bằng trung cấp, suốt ngày chỉ lên mạng chat chit hên hò. Còn Thành từ nhỏ đã rất thông minh ham học. Ba luôn tạo điều kiện tốt nhất để Thành yên tâm học hành không phải lo lắng bất cứ điều gì. Thành khá là may mắn, lớn lên khi gia đình đã qua thời kỳ khó khăn nên không phải bươn chải lo toan cuộc sống như những bạn bè cùng lứa. Từ nhỏ tới lớn, Thành luôn dành cho ba niềm yêu thương kính trọng. Lúc Thành lăm chắm biết đi thì ba đã rời ngôi nhà nhỏ bên một làng chài ven biển, đặt chân lên thành phố xa lạ vất vả kiếm từng đồng tiền nuôi vợ con. Mỗi lần ba về thăm nhà mua bao nhiêu là quần áo đẹp và đồ chơi cho Thành. Ba ở nhà thì vui nhưng ba đi rồi đêm nào mẹ cũng khóc. Thành còn nhỏ lắm chẳng giúp gì được mẹ, chỉ nhong nhong chạy chơi cùng lũ bạn trên những triền



cát trắng. Mẹ sinh em Chi thì ba mới về đưa cả nhà vào thành phố. Sáng sớm ba đã ra khỏi nhà và chỉ trở về khi trời tối mịt. Ba làm thầu xây dựng kiếm được nhiều tiền nên cuộc sống gia đình ấm no đầy đủ. Thành rồi hai đứa em lần lượt đến trường, cứ thế cuộc sống bình lặng trôi qua. Tuy buồn lòng vì hai đứa con gái không chịu học hành tử tế, nhưng ba luôn tự hào về Thành. Nếu như cái tên Quỳnh Giao không được nhắc tới thì cho tới giờ này, Thành vẫn là đứa con ngoan ngoãn.

Một tuần sau, ba đem chuyện cưới vợ ra bàn bạc nghiêm túc với anh.

- Mày đã nghiền ngẫm kỹ lời ba nói chưa? Bên ấy người ta cũng muốn tổ chức sớm.

- Tổ chức gì ba?

- Sao mày cứ như từ trên trời rớt xuống vậy, tổ chức đám cưới cho mày chứ chẳng lẽ cho ba?

- Là ba biểu con cưới Quỳnh Giao?

- Còn ai vô đây nữa, ba biết mày là đứa con hiếu thảo luôn nghe lời ba. Mà con Quỳnh Giao có điểm nào đáng chê đâu?

- Con nói rõ rồi, ba muốn con nhắc lại bao nhiêu lần nữa? Chuyện này ba mẹ không thể áp đặt con. Cuộc sống ngày càng văn minh hiện đại mà đầu óc ba mẹ cứ tụt lùi về thời phong kiến rồi bắt con nghe theo. Con không yêu Quỳnh Giao, con muốn cưới người con gái sẽ gắn bó suốt đời với con.



- Tao bảo đảm nó sẽ gắn bó với mày tới chết. Tao không cần biết cái gì là văn minh hiện đại yêu đương tùm lum cho rách việc. Tao mở cho mày một con đường sáng, mày không biết ơn còn chống đối thì hết tình cha con.

Anh vẫn nói cứng:

- Ba có từ con thì con vẫn là con của ba. Còn cưới Quỳnh Giao thì không đời nào.

- Mày giỏi lắm, giờ tao với mẹ mày là con số không chắc?

- Có cần con mua tặng ba cuốn Luật Hôn nhân gia đình không? Luật người ta qui định...

Chưa nghe anh nói hết câu ông phải tay đứng dậy:

- Tao không cần mấy cái luật vớ vẩn đó, tao chỉ xài luật của tao thôi.

Ông đuối lý nên càng cãi ông càng thấy mình bị thua. Nhưng thua thằng con mà ông đặt bao kỳ vọng thì đau quá, ông cứ nằm gác tay lên trán thở dài thườn thượt.

Thành cũng cương quyết không đầu hàng, anh cứ tưởng chuyện này chỉ xảy ra ở những ngày xa xưa hay những miền quê hẻo lánh, không ngờ ở giữa thành phố văn minh hiện đại cũng có một thằng đàn ông bị ép duyên trắng trợn thế này. Thành làu bàu... phải rồi nguyên do chính là Quỳnh Giao, phải nói cho cô ta biết rõ ràng.



Thành phóng thẳng tới nhà Quỳnh Giao bấm chuông. Đó là ngôi biệt thự khá âm u khép kín với khoảng sân trồng nhiều loại hoa. Quỳnh Giao mở cửa cho anh tay vẫn cầm quyển truyện tranh. Cô có vẻ mừng rỡ khi nhìn thấy Thành. Không chờ cô lên tiếng, Thành kéo cô về phía chiếc ghế xích đu ấn cô ngồi xuống, còn mình thì ngồi xuống cái ghế làm bằng gốc cây.

- Quỳnh Giao, anh có chuyện này cần nói với em.

Quỳnh Giao bẽn lẽn:

- Hay chờ em gọi mẹ xuống...

- Đây là chuyện riêng của anh và em, anh nói cho một mình em nghe thôi.

Quỳnh Giao vẫn e ấp:

- Anh khát nước không để em đi lấy?

- Em ngồi yên đó, anh nói xong em muốn đi đâu thì đi.

Quỳnh Giao tưởng là Thành sắp sửa nói với cô những lời dạn dò âu yếm trước khi cô về bên đó làm dâu nên cứ ngượng ngùng, tay vẫn vờ quyển truyện.

Thành nói một hơi:

- Quỳnh Giao, thật lòng mà nói anh chỉ coi em như đứa em gái nhỏ, anh không có tình cảm gì đặc biệt với em thì làm sao cưới em được? Nên anh nhờ em hãy nói với ba mẹ là em không đồng ý lấy anh. Rằng em thà chết chứ không lấy anh... Được vậy thì anh ngàn lần cảm ơn em, vạn lần cảm ơn em.



Quỳnh Giao nghệt mặt ra, sắc hồng trên mặt cô dần dần chuyển sang tái mét. Cô ấp úng:

- Nhưng... em muốn lấy anh và ba mẹ em cũng muốn thế...

- Không được Quỳnh Giao à, điều đó sẽ bất hạnh cho em, vợ chồng mà không có tình yêu khổ lắm em biết không?

- Em không muốn lấy ai khác ngoài anh... khổ thì em chịu.

Thành kiên nhẫn giải thích:

- Còn anh thì sao? Anh không thể cưới em, anh đã có người yêu... nên em hãy làm ơn làm phúc từ chối dùm anh. Ba mẹ anh quá cương quyết thành ra anh phải nhờ đến em. Có vậy mà em không giúp anh sao?

Quỳnh Giao cúi gằm mặt xuống:

- Em không dám nói... hay anh cứ cưới em rồi anh muốn yêu ai thì yêu.

- Quỳnh Giao à, không phải chuyện đùa đâu em. Sao em không chịu hiểu gì hết vậy?

- Em sợ ba mẹ hỏi riết thế nào em cũng khai ra.

- Chỉ cần em nói không muốn lấy anh, ngoài ra em đừng nói gì hết.

- Rủi em quên thì sao?

- Trời đất ơi, em khờ vừa vừa cho anh nhờ! Không biết ba mẹ anh quát gà hay sao mà biểu anh cưới em!



- Anh đừng lo, em về sống gần anh em sẽ khôn mà.

Thành thất vọng và cảm thấy thương hại Quỳnh Giao, đã nói đến vậy rồi mà cô vẫn một mực muốn làm vợ anh thì hết biết... Thành còn đang rối tung trong lòng thì Quỳnh Giao ngược lên.

- Cưới em anh sẽ khổ lắm hả?

- Ủ, đại bất hạnh!

- Vậy em sẽ làm theo lời anh.

- Đúng rồi, coi như em cứu vớt đời anh.

- Chắc anh chê em xấu?

- Vấn đề không phải ở chỗ đó... nếu em yêu ai mà người đó xấu như ma em cũng yêu.

Quỳnh Giao lắc đầu quảy quảy:

- Em không bao giờ yêu người xấu. Trong truyện em đọc ai cũng yêu người đẹp thôi.

Thành nghĩ ngời đây nói xà quần một hồi thế nào Quỳnh Giao cũng quên mất chủ đề chính nên anh đứng dậy dặn dò cô:

- Em nhớ phải làm gì chưa? Nhất định là không đồng ý lấy anh nhé.

Quỳnh Giao gật đầu tiễn anh ra cửa.



Khá lâu không nghe ba mẹ đá động tới chuyện cưới vợ nên Thành chắc mẫm kế hoạch từ phía Quỳnh Giao đã êm xuôi. Có thể chứ, Quỳnh Giao đâu đến nỗi tệ lắm, chỉ cần nghe anh phân tích cặn kẽ thì cô nàng phải hiểu ra thôi. Nhưng Thành hưởng thụ niềm vui ấy hơi sớm.

Thấy con gái ngày càng héo hắt, hỏi đến là nước mắt chảy quanh mi, mẹ Quỳnh Giao dỗi dành tra gạn mãi, rốt cuộc cô nàng hết chịu nổi khóc nức lên:

- Mẹ ơi... là anh Thành biểu con nói vậy... nhưng mẹ đừng nói với ai... huhu...

- Con khờ quá.

Bà lặng lẽ hồi lâu, đau xót nhìn đứa con gái tội nghiệp của mình. Nếu cứ thế này thì nó sẽ chết mất thôi, bà là mẹ sao đành lòng nhìn con chết dần chết mòn vì nỗi đau tình quá sức chịu đựng của nó? Bằng bất cứ giá nào, bà phải giành giựt lại sự sống cho con, Quỳnh Giao có mệnh hệ nào bà làm sao sống nổi! Bà đưa Quỳnh Giao đi du lịch, đi thăm thú nhiều danh lam thắng cảnh... nhưng tới đâu mặt mày cô cũng ủ dột, không nói năng trò chuyện với ai. Đâu được vài lần thì Quỳnh Giao khư khư ở nhà chìm đắm trong nỗi buồn vô tận của mình.

Một buổi chiều, Thành vừa chạy xe vào sân, mẹ chặn anh lại bảo:

- Con đến thăm Quỳnh Giao đi, vì con mà nó sống dở chết dở đàng ấy.

-Thì để cho con tắm rửa đã, con mới đi làm về mệt lắm.



Mẹ xuống giọng:

- Mẹ năn nỉ con đó Thành, hai bác ấy chỉ có mình Quỳnh Giao thôi. Đi đi con.

Thành hơi nao núng:

- Mẹ có nói quá không, cô ấy làm gì đến nỗi.

- Người ta vì con mà đổ bệnh, con có còn lương tâm không mà đứng đó dằng dai.

Mẹ giục mãi Thành mới chịu đến thăm Quỳnh Giao. Nhưng khi nhìn thấy nét mặt xanh xao tiêu tụy và ánh mắt âm thầm chịu đựng của cô, Thành không nén được niềm thương cảm.

- Sao em không biết tự chăm sóc mình... Anh phải làm sao đây?

Quỳnh Giao quay mặt đi.

- Anh không phải làm sao hết... em hứa với anh rồi mà.

- Thật tội nghiệp em. Anh đến thăm em có vui không?

Quỳnh Giao chớp mắt:

- Em vui lắm...

- Vậy em phải ăn nhiều và uống thuốc cho hết bệnh, không nghe lời là anh không đến nữa.

- Thật hả anh? Anh không ghét em chứ?

- Không.

- Chỉ cần anh đến chơi là em khỏe liền, anh đừng lo... sẽ không ai bắt anh cưới em đâu.



- Ờ ờ... em giỏi lắm!

Thần sắc Quỳnh Giao ngày một khá hơn. Mẹ cô cũng không ngờ tình thế xoay chuyển tốt đến vậy, bà thường xuyên đi chùa khấn vái, mong sao cho Quỳnh Giao có một cuộc sống yên lành. Thành cũng nhận ra cô có nhiều điểm thật đáng quý, đặc biệt là sự hiền lành đôn hậu. Thôi thì cứ thử xem...

Vào một ngày định mệnh, Thành quyết định khép lại mối tình vô vọng với Linh. Đám cưới của anh và Quỳnh Giao diễn ra sau đó ít lâu, vui quá nên cũng không ai kịp hỏi vì sao Thành thay đổi nhanh đến vậy.



Chương 5

Trà rời thành phố về đầu quân cho một chi nhánh Ngân hàng ở Đà Lạt. Quyên cũng dễ dàng được nhận vào làm kế toán cho một chuỗi nhà hàng chuyên phục vụ tiệc cưới. Chỉ có Thụy đã hai lần thay đổi chỗ làm. Lần đầu cô làm cho một công ty nước ngoài, nhưng công ty này chỉ có cái bằng hiệu đồ sộ, thực chất chỉ có ông chủ cùng vài ba nhân viên thực hiện những thương vụ mua bán lòng vòng. Khi bị kiểm tra, mọi việc đổ bể, ông chủ vội vàng chạy xa bay, để lại đám nhân viên dờ khóc dờ cười, mạnh ai nấy tìm đường rút lui. Thụy chạy chọt xin vô làm ở công ty mỹ phẩm Hoa Mai. Làm được vài tháng, chẳng biết cô lẹo tẹo thế nào với ông



chủ, vợ ông đột kích bắt gặp hai người đang “mát xa” cho nhau tại phòng riêng. Bà ta làm âm ỉ lên, Thủy xấu hổ chia tay người tình già, mang theo một mớ phấn sáp, kem dưỡng da về để dành xài.

Đang nằm nhà giải sầu thì ông già từ Qui Nhơn bay vào, Thủy cho biết là cô không thích làm chỗ cũ nữa, ba cô liền gọi cho ông bạn, giám đốc một công ty đồ gỗ mỹ nghệ. Một tuần sau, Thủy trang điểm lộng lẫy đến trình diện. Giám đốc giới thiệu cô với cấp phó của mình.

- Cô Thủy học Kinh tế ra, sắp xếp cô ấy về phòng kinh doanh.

Thành trở mắt nhìn Thủy, cô nàng hí hửng reo lên:

- Ôi anh Thành! Không ngờ lại là anh!

- Ủa biết nhau há? Vậy thì dễ rồi, hai người cứ nói chuyện đi.

Giám đốc bước ra ngoài, Thành chỉ cho Thủy cái ghế mời cô ngồi, lòng không thoải mái lắm khi đón tiếp cô bạn cũ. Cô ta sẽ gọi cho anh nhớ lại nhiều điều không vui.

- Cô chờ một chút, sẽ có người đưa cô về phòng làm việc.

- Sao gặp em anh có vẻ căng thẳng vậy? Không vui à?

- Chẳng có chuyện vui hay buồn ở đây. - Giọng Thành lạnh lùng.

Anh nhấn nút điện thoại nội bộ nói một câu ngắn gọn.



Một người đàn ông bước vào mời Thụy đi theo. Nhưng chưa hết giờ làm việc đã thấy cô nàng gõ cửa đồng đánh bước vào.

Đặt túi xách lên bàn, Thụy điềm nhiên ngồi xuống ghế, chống cằm nhìn Thành.

- Vợ anh có đẹp không?

- Giờ làm việc không nói chuyện riêng.

- Em hỏi với tư cách một người bạn. Mà anh Thành nè... kiểu đón tiếp bạn bè như thế này... hơi kém lịch sự đó.

- Tôi nhắc lại, đây là công ty.

Thụy đứng dậy đi qua, đi lại trước mặt Thành.

- Anh bỏ thái độ khiêu chiến đó đi, ít ra anh cũng phải nhớ chúng ta từng là bạn bè.

Thành nghiêm mặt.:

- Tôi không thích đùa kiểu đó. Tôi càng không muốn có một người bạn là cô.

Thụy cong cớn:

- Em thì sao? Em biết nhiều về anh chắc?

- Đủ rồi, đây là phòng làm việc của tôi. Không có việc gì mời cô ra cho.

Thụy chột hạ giọng:

- Chọc anh một chút cho... đỡ nhớ. Tưởng anh tìm được Linh và làm đám cưới với nó chứ, té ra không phải.

Lâu rồi cái tên Linh không được ai nhắc tới, giờ nghe Thủy nhắc, anh cứ thờ người ra. Thủy châm chọc:

- Sao rồi, nổi đau ngọt ngào một đi không trở lại à?

- Tôi không tìm được cô ấy. Cô có nghe tin tức gì về cô ấy không?

- Làm sao em biết, chắc nó thù em thấu xương.

- Thôi cô để tôi yên, tôi chẳng có hứng thú nhớ về chuyện cũ.

Cô nàng ngọt nhạt:

- Được rồi, ông phó giám đốc. Vậy anh có hứng thú không nếu em mời anh đi ăn?

- Xin lỗi, tôi đang bận.

- Anh thật là người vô tình!

Thủy nhếch môi cười gằn rồi nện gót giày bước nhanh ra khỏi phòng, chiếc váy hoa sắc sỡ phấp phù theo bước chân cô.

Thành gõ gõ ngón tay lên bàn. Phải có thái độ thế nào với cô nàng ma mãnh này đây? Anh không hiểu vô tình hay cố ý Thủy lại xin vào đúng cái nơi anh đang làm việc. Dứt khoát không để cô nàng dễ người quen cái thói không coi ai ra gì làm ảnh hưởng đến uy tín mình.

Sau cái đêm Thủy giả vờ say lả lơi mỗi chài anh vào khách sạn không thành, anh lặn mất luôn. Anh nghe mấy thằng bạn nhắc lại, Thủy mon men tìm đến người này người kia dò hỏi về anh. Có người xúi anh sao không



nhào vô “quánh cặp” coi cô nàng ác liệt tới đâu. Đúng là ma đưa lối quỷ dẫn đường, mình tránh thế nào cũng không thoát khỏi cô ta.

Quỳnh Giao đón Thành nơi cửa, cô mặc bộ váy đầm màu vàng nhạt, má hồng phơn phớt. Cô vui như trẻ thơ khi Thành hứa chiều nay sẽ về sớm dẫn cô đi hội chợ mua sắm những thứ mà cô thích, sau đó sẽ là bữa ăn tối của riêng hai người.

- Em chuẩn bị xong rồi à?

Quỳnh Giao đỡ cái cặp trên tay Thành.

- Dạ, em sợ anh về chờ lâu nên em chuẩn bị trước.

- Anh vô rửa mặt nghỉ ngơi chút rồi mình đi.

Nửa tiếng sau hai người có mặt ở hội chợ. Họ thông thả dạo quanh các gian hàng, Thành kiên nhẫn đứng chờ Quỳnh Giao sắm soi, cầm lên bỏ xuống những món hàng cô còn do dự. Thình thoảng Quỳnh Giao cầm một món giờ lên hỏi ý Thành:

- Cái này được không anh?

- Đồ phụ nữ anh không rành đâu, em thích thì mua.

Chỉ một lúc sau trên tay Thành đã linh kinh túi xách. Ngang qua một gian hàng thực phẩm Quỳnh Giao tấp vào nhặt những hộp patê, thịt hầm đem tới quầy tính



tiền. Thấp thoáng giữa những bóng người qua lại, Thành hốt nhiên sững sờ. Anh đưa tay dụi mắt xem mắt mình có hoa lên không. Người con gái mặt hơi cúi xuống sau quầy tính tiền giống Linh đến lạ. Thành bước đến gần hơn, không phải giống mà chính là Linh!

- Em mới chân và khát nước quá, mình đi ăn nha anh.

Quỳnh Giao đứng sát bên anh ngược mắt chờ đợi, Thành giật mình.

-À ờ... đi ăn hả em...

Thành nhìn lên tấm bảng hiệu nhấp nháy những bóng đèn màu rồi nhìn lại Linh, cô vẫn đang chăm chú với công việc của mình.

Ra tới cổng bước chân Thành chậm lại, anh muốn bảo Quỳnh Giao đón taxi về trước, còn anh sẽ quay vào đứng xa xa nhìn Linh. Nhưng như vậy thì thật không phải với Quỳnh Giao, lâu lâu Quỳnh Giao mới được ra ngoài cùng anh, nếu bảo cô về cũng tội nghiệp. Thôi thì hãy dành buổi tối này cho Quỳnh Giao, dù sao hội chợ cũng còn một ngày nữa mới kết thúc, anh vẫn dư dả thời gian nếu muốn quay lại đây.

Lần này công ty tham gia hội chợ, Linh đăng ký trực bán hàng. Công việc tuy khá mệt nhưng ai cũng rất vui khi thấy sản phẩm được người tiêu dùng ưa thích, sản



lượng tiêu thụ trong vòng năm ngày là một con số đáng mơ ước.

Hôm nay là ngày cuối nên người ta đi mua sắm rất đông. Đến cuối giờ thì ai nấy đều phờ phạc, Linh chỉ mong hết khách để đóng cửa ra về. Được ngả lưng trên chiếc giường lúc này thì không có gì sung sướng bằng!

Người khách cuối cùng bước vào, anh chọn mấy hộp nước hoa quả đưa đến quầy tính tiền.

- Bao nhiêu vậy em?

- Của anh là...

Linh bỏ lưng câu nói. Đã bao lâu rồi không gặp, giờ Thành sừng sững trước mặt cô. Anh chậm rãi móc ví trả tiền rồi nghiêng người nói nhỏ:

- Anh sẽ chờ ngoài cổng.

Linh im lặng, nhưng khi Thành vừa bước đi cô vội đưa mắt nhìn theo.

Mấy cô bạn rối rít giục Linh nhanh lên, còn đi kiểm chút gì ăn rồi về ngủ. Cô bảo mình không muốn ăn.

Linh chậm chạp dắt xe ra cổng. Đi mấy bước cô dừng lại để thở. Sao hồi hộp thế này? Anh đã từng là người rất quan trọng đối với cô, sao giờ gặp lại đầy ngỡ ngàng bối rối...

- Vào quán nước đằng kia với anh.

Linh ngập ngừng:

- Anh Thành à...



- Anh hiểu rồi, không bắt cóc em đâu.

Đi bên cạnh Thành, đầu óc Linh mơ hồ, cô không nghĩ ra được điều gì chắc chắn. Chỉ đến khi ngồi xuống chiếc ghế đối diện Thành qua làn ánh sáng mờ mờ của quán cà phê, Linh mới tỉnh hồn lại đôi chút.

- Anh đã tìm em rất lâu.

Linh thở ra nhẹ nhẹ.

- Những ngày đó em không muốn gặp ai.

- Ngay cả với anh sao? Lúc bỏ đi em cũng không nói với anh lời nào.

Linh im lặng.

- Lẽ ra có điều gì khó xử nên chia sẻ với anh, đằng này em lại quyết định một mình.

- Em nghĩ có nói ra anh cũng không thông cảm.

- Em không chịu nói sao biết anh có thông cảm hay không?

- Em không đủ tự tin.

- Nhưng phải tin anh chứ.

- Có gì chắc chắn để tin khi ai cũng quay lưng lại với em.

- Anh đã hỏi em rất nhiều lần, nhớ không?

- Nhắc lại chuyện đó em thật sự rất buồn.

- Vậy thì hãy quên đi em. Gặp lại em anh mừng quá. Từ nay không được trốn anh nữa đấy.



- Em có tội tình gì đâu mà trốn.

Rồi Linh nhìn anh tò mò:

- Mà ai chỉ cho anh biết em ở đây?

- Linh cảm mách bảo với anh chứ làm gì có ai. Em không tin có duyên thì sẽ gặp à?

- Anh vẫn bẻm mép thấy sợ luôn!

- Vậy em kể chuyện anh nghe đi, anh chỉ muốn nhìn em mãi.

- Muộn rồi em phải về.

Thành nài nỉ:

- Ngồi với anh thêm chút nữa đi.

- Nhưng em sợ đường vắng.

- Để anh đưa về.

- Không cần đâu anh, em tự đi một mình.

- Sao khách sáo với anh vậy?

- Ngại quá hà.

Cù cửa một hồi, Linh cũng nhượng bộ để anh đưa về vì phố xá bắt đầu vắng vẻ.

Từ lâu, Linh định ninh giũa họ đã không còn gì. Mỗi tình sinh viên ngày ấy tưởng đã đã phai pha theo thời gian. Nhưng khi gặp lại Thành, lòng cô bắt đầu gợn sóng. Vẫn là anh với cái nhìn nao lòng, thêm một chút từng trải lì lợm thì hỏi sao Linh cầm lòng cho nổi?

Thành tìm cách gặp cô nhiều hơn, hầu như ngày nào anh cũng gọi cho cô, ngồi đợi cô hằng giờ ở quán cà phê. Hồi đầu Linh cứ kệt anh, sau đó cô tò mò ghé vô xem thử anh có đợi cô như đã nói không. Thấy Thành vẫn ngồi đó đáng vẻ thật cô đơn, Linh xúc động muốn khóc. Cô nhận ra mình cũng không còn thờ ơ với anh. Thật lâu Thành mới nói:

- Anh nhớ em quá, làm sao bây giờ...

Linh chớp mắt:

- Anh làm em chảy nước mắt ướt nhẹp rồi nè.
- Phải hông đó, hay là bụi bay vô mắt rồi đổ thừa anh?
- Biết vậy em để anh ngồi một mình luôn.
- Đưa anh coi có phải nước mắt... cá sấu không?

Linh ngoảnh mặt đi.

- Uống công em xúc động nãy giờ.
- Thôi anh xin lỗi. Em có nghĩ tới anh phải không?
- Một chút...
- Anh mừng quá... cảm ơn em!
- Tự nhiên cái cảm ơn em hà.
- Vì cuối cùng em đã không nỡ để anh ngồi một mình.
- Em để coi anh lì lợm cỡ nào.
- Nhớ em quá nên anh mới vậy, em không tới chắc anh điên luôn.
- Bắt đầu giờ giọng tán tỉnh em rồi đó.



- Nói tới vậy mà em chẳng động lòng gì hết.

- Em còn phải suy nghĩ nữa chứ bộ.

- Anh cung cấp thêm thông tin nè, đêm nào anh cũng mất ngủ nhưng vừa chợp mắt là mơ thấy em, thức dậy là nghĩ tới em...

Linh bật cười nhỏ:

- Anh có bịa không vậy?

- Sự thật đó em, không cảm động mà còn cười anh nữa.

- Vậy yêu anh hén...

Thành đưa tay vuốt má cô.

- Em đáng yêu thế này làm sao anh không yêu em được.

Không gian như chỉ còn lại hai người. Linh tựa đầu vào vai anh nghe con tim đập rộn ràng. Ngoài kia trời đang mưa và thời gian cũng không còn ý nghĩa.

Thành cũng hiểu rằng anh đã cưới Quỳnh Giao thì không thể đeo bông thêm người con gái khác, dù đó mới thật sự là tình yêu của anh. Thành suy nghĩ mãi, có nên nói cho Linh biết là anh đã có vợ và nhờ cái hôm đưa vợ đi hội chợ Thành mới nhìn thấy cô. Không nói thì thành kẻ dối trá, còn nói ra lúc này chẳng khác nào bịt lại con đường dẫn đến trái tim Linh. Thôi cứ tạm thời im lặng.

Quỳnh Giao lo lắng khi thấy đêm nào Thành cũng



trần trở, có khi nửa đêm anh ngồi một mình ngoài hành lang lặng lẽ hút thuốc.

- Đạo này anh làm sao vậy?

Quỳnh Giao dò hỏi khi dọn cho anh bữa ăn sáng.

- Ý em là gì?

- Đêm nào anh cũng thức khuya, mắt anh quầng thâm hết kia.

- Ủa tại anh hơi khó ngủ.

- Công ty nhiều việc lắm hả anh?

- Hỏi làm gì, em có làm thay anh được đâu.

- Em chỉ hỏi cho biết.

Mặt Quỳnh Giao buồn hiu, Thành vội đứng lên.

- Thôi anh đi làm.

Đang giữa giờ làm việc, Thành cảm thấy lòng bồn chồn không yên, anh liền gọi cho Linh.

Đầu dây bên kia tiếng của cô:

- Em nghe nè anh.

- Ra ngoài với anh đi, anh nhớ em quá.

- Nhưng đang giờ làm việc mà.

- Có gì anh bù cho. Anh tới quán cà phê hôm trước chờ em đó.

Linh vội vợ lấy túi xách, bảo với chị Hạ em ra ngoài một chút rồi quày quả tới quán cà phê có Thành đang đợi.



- Sao bỗng dừng kêu em tới đây?
- Tại nhớ em quá anh không làm được gì cả.
- Anh là chúa xạo.
- Nhìn mặt anh không thấy hai chữ “lụy tình” hả?
- Anh cứ đùa mãi làm em tưởng thiệt đó.
- Anh không biết nữa, anh không biết phải làm sao bây giờ.

Linh chưa kịp nói thêm câu gì thì Thành đã choàng tay lên vai cô siết nhẹ. Linh chỉ còn nhận ra bờ môi nóng hổi của anh, cả người anh như lên cơn sốt. May mà chỗ họ ngồi bị che khuất bởi một chậu cây cảnh nên không sợ ai nhìn thấy, mà vào đây thì cũng chẳng ai để ý đến ai. Đã mấy lần Linh mở mắt ra, nhưng Thành dường như vẫn vi vút chín tầng mây... cô cố nhoài người ra để thở.

- Anh có làm em mệt không?

Thành buông cô ra, gương mặt anh vẫn còn đỏ ửng.

Linh đặt một ngón tay lên môi.

- Làm em muốn chết ngộp.

Hẹn hò ở quán cà phê thêm vài lần nữa, Thành cảm thấy thật bất tiện. Anh lân la dò hỏi mấy thằng bạn, nghe tụi nó nói có mấy quán Karaoke có phòng riêng kín đáo, vô đó tha hồ muốn làm gì thì làm. Nên lần sau anh đề nghị với Linh:

- Anh biết chỗ này hay lắm, tới đó không sợ bị làm phiền.

- Chỗ nào vậy anh? Mà anh có làm gì em hông?

- Ngồi chơi thôi... À anh sẽ hát cho em nghe.

Lời đề nghị có vẻ hấp dẫn và vô hại nên Linh muốn đến thử cho biết. Cô được người phục vụ dẫn lên một căn phòng lịch sự mà Thành đang ngồi chờ. Anh gọi thức ăn, nước ngọt cho cô và mấy chai bia. Tiếng nhạc được bật lên nhỏ nhỏ trong ánh sáng màu hồng dịu.

Linh cầm quyển bài hát lật qua lật lại, Thành quay sang cười:

- Xa quá vậy, ngồi xích lại gần đây.

Linh nhìn Thành lăm lét:

- Cho anh biết... hồi nhỏ em có học võ đó nha.

- Thì anh cũng có võ đây mình.

Thành chồm tới hôn phớt lên môi cô, Linh có cảm giác như có một luồng điện chạy xẹt qua người cô. Lòng đầy rạo rực, Linh vòng tay ôm chặt cổ anh. Thành như dồn cả sức lực cho nụ hôn kéo dài không bao giờ dứt. Linh mềm mại nũng nịu trong tay anh. Làm sao anh có thể rời xa Linh khi tình yêu anh dành cho cô đã trở thành nỗi khát khao ám ảnh từng đêm. Chỉ muốn cùng cô đi đến điểm tận cùng, nhưng lại sợ gây thêm đau khổ cho Linh nên Thành còn ngần ngại.

- Anh làm nhăn áo em hết rồi. - Linh bẽn lẽn.

- Hay cởi ra chút nữa anh mặc lại cho. - Hơi thở Thành trở nên gấp gáp, bàn tay lần mở từng chiếc nút áo của



cô, Linh quýnh quáng một tay giữ áo, một tay cố gỡ tay Thành... nhưng anh đã vùi mặt vào vùng ngực trắng ngần tinh khôi của cô. Hai bầu ngực Linh căng cứng khi môi anh vừa chạm nhẹ, cô khe khẽ rùng mình.

Linh luồng tay lùa mái tóc rối của Thành. Anh ngồi ngay ngắn lại cầm ly bia uống một hơi.

- Anh có muốn làm điều đó với em không?

Linh thì thầm bên tai anh.

- Muốn chứ, nhưng ở đây vương vীu anh không thoải mái. Mình đến chỗ khác nha em. - Thành nói nhỏ.

Linh chợt do dự:

- Hay thôi... em muốn về nhà.

Thành có chút ức chế nhưng cũng chiều ý cô, anh không ép Linh làm điều cô không thích.

Trên đường về Thành sức nhớ, mấy hôm nay anh luôn về trễ, Quỳnh Giao đón anh với vẻ mặt không vui.

- Lại đi tiếp khách hả anh, em nghe có mùi bia.

Cô nàng cũng thính mũi thật, anh giả lả:

- Anh có uống một chút xã giao thôi.

- Em chuẩn bị quần áo rồi anh tắm đi.

Quỳnh Giao mặc chiếc áo ngủ bằng voan mỏng. Tối nay có vẻ như cô đang chuẩn bị một đêm lãng mạn cho hai vợ chồng, căn phòng thoáng thoảng mùi nước hoa, cái khăn đặt nơi đầu giường. Thành tắm xong, vừa định bật ti vi lên thì cô ngăn lại:



- Minh ngủ sớm nha anh.

Thành cố gượng cười.

- Bộ muốn gì rồi hả, nhưng tối nay anh hơi mệt.

- Thì nằm xuống ôm em thôi.

Thành đặt lưng xuống giường, Quỳnh Giao kể chuyện ở nhà mẹ la hai cô em gái, đứa thì ngủ trưa, đứa thì làm bể cái bình hoa. Anh chỉ mong Quỳnh Giao ngủ sớm để anh được bình yên sống lại những cảm xúc tuyệt vời bên cạnh Linh. Luyên thuyên một hồi Quỳnh Giao cũng thờ ơ, nhìn cô vô tư trong giấc ngủ, hai cánh mũi phập phều... Thành cảm thấy bị kịch hôn nhân đang đến với mình.



Chương 6

Trúc vẫn phòng không giường trống nên công việc chính là niềm vui của chị. Chiều nào chị cũng lọ mọ với đồng giấy tờ sổ sách, vốn là người kỹ tính nên cái bàn của chị luôn ngăn nắp sạch sẽ, gọn gàng đầu ra đó. Mấy nàng đến đảnh đoảng thuận tay rút vội cây viết dùng xong vút đại lên bàn thế nào cũng nhận được cái lừ mắt kèm những lời ca cẩm còn hơn bà mẹ chồng khó tính của chị.

Khi tiếng keng hết giờ vang lên, ai cũng nhấp nha nhấp nhồm đưa mắt nhìn nhau, riêng chị vẫn bình chân rề rà với các cuộc điện thoại. Hồi đầu mấy cô còn chờ sắp “bai bai” hay “hẹn gặp lại” để gật đầu chào cho phải phép,



nhưng sau từng người một thẳng lưng nín thở bước ngang qua bàn sắp. Ra tới bên ngoài kể như là thoát vì cũng có hôm chị hứng chí ưu ái kêu trúng tên một đứa nào đó, bảo làm dùm chị cái này hay rảnh hông chờ chị đi mua mấy thứ thì coi như hấn phải hi sinh cả buổi tối dong ruỗi cùng bà chị, bụng đói chân rung nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười hớn hở. Cũng may toàn là lính phòng không, chuyện gia đình chưa vướng víu, người thì học thêm văn bằng hai, kẻ bổ túc thêm chuyên môn, ngoại ngữ... nên buổi tối họ phải đua với thời gian, đua với những chuyển điều hối hả của cuộc sống.

Trưa nay chị đi ăn cơm khách, cả bọn lười ra ngoài nên Hạ gọi cơm tấm về phòng, vừa ăn vừa tán gẫu. Hạ và Lê thuộc hàng 8x đời đầu nhưng chưa có cuộc tình nào. Phương Anh nhỏ hơn vài tuổi, nghe đâu có một đạo bất cặp với anh chàng Tuấn, về sau phát hiện ra Tuấn còn tâm tía một em bên phòng Tài vụ nên Phương Anh lặng lẽ rút lui. Hai chàng trai quý hiếm còn lại là Mạnh và Hải có vẻ cũng thờ ơ chuyện vợ con. Từ khi có thêm Linh, phòng sáng giá hẳn ra, mấy anh chàng ở các phòng ban khác thường kiếm cớ lui tới ngó nghiêng nhưng cũng rất dè chừng chị sắp.

Trúc là người chinh chu, cuộc sống riêng khép kín chẳng thấy hẹn hò cùng ai bao giờ. Cánh đàn ông kháo nhau hình như chị thiếu cái duyên, có anh thử nhào vô tán tỉnh nhưng nghe chị nói xốc óc mấy câu hoảng quá chạy làng. Chị ăn ngay nói thẳng không ngại đụng chạm trong công việc, nhưng với một người chị luôn nể nang



kính trọng là giám đốc Khải. Ông tuổi trạc bốn mươi khôn ngoan quyết đoán, cuộc sống riêng chừng mực chưa nghe nói có điều tiếng gì. Chị thầm lặng ngưỡng mộ người đàn ông của công việc, ân cần chăm sóc lắng nghe ông, ai cũng nghĩ đó là điều bình thường khi muốn lấy lòng sếp nên không mấy may nghi ngờ.

Thái độ của chị khác hẳn khi ông ghé qua dạo dò công việc. Chị dạ thưa rồi rít và biến thành một người khác, nụ cười lung linh như cô gái đôi mươi. Ông nổi tiếng nghiêm khắc, yêu cầu cao đối với nhân viên song bù lại ông cũng quan tâm tới cuộc sống của từng người, khen thưởng công minh nên ai cũng nể nang.

Có một lần trao đổi công việc với chị xong, ông bước tới bàn Linh hỏi cô có khỏe không. Thế mà chị để ý, lựa lúc trong phòng vắng người chị ron ren hỏi cô có bà con họ hàng gì với ông không. Nghe cô trả lời không có, chị càng nghi ngờ tợn. Rồi chị hết lời khen ngợi sếp mình là người thông minh, giỏi giang có tầm nhìn, khéo léo trong ăn nói, rất được lòng người nên công ty bao lần gặp khó khăn ông đều tìm ra cách giải quyết ổn thỏa. Chị còn nêu ví dụ đơn đặt hàng nhiều mà không đủ công nhân, ông cũng xăng xái đến các nơi giới thiệu việc làm, loáng một cái đã tuyển đủ số công nhân cần thiết, chỉ cần đào tạo một tuần là họ có thể bắt đầu làm việc. Nghe chị nói, Linh liên tưởng đến trường hợp của mình và lòng không còn một chút thắc mắc nào. À ra là vậy...

Chị về tới, cất túi xách vô hộc bàn lặng lẽ buông một tiếng thở dài. Nhìn nét mặt chị không ai dám cử động

mạnh, nhưng mọi người đều biết chỉ trong chốc lát nữa thôi cái điện thoại sẽ bị hành hạ bởi những câu đại loại như: tao nói mày nghe nè, mày nhắm coi có chịu đời nổi không, nó thấy mình hơn nó nên nó ganh tỵ đặt điều, thằng ấy hả? quên đi... Chị luôn muốn chứng tỏ mình có một cuộc sống rất ổn định, rằng đàn ông không là cái gì cả (đó là chị đã trừ ra một người), rằng không có họ thì hầu hết đàn bà con gái trên thế gian này vẫn sống phây phây. Chị quan niệm và gom góp kinh nghiệm xương máu từ bạn bè mình là đàn ông chỉ yêu lột phốt những ngày đầu, sau đó cưới được mình rồi thì tha hồ hành hạ, nào là chợ búa cơm nước, tiền anh tiền tôi, lễ nghĩa với cả họ nhà chồng. Mà nào đã hết đâu, lấy chồng thì phải sinh con nghén lên nghén xuống ới mưa tới mặt xanh, tiếp tục là màn chăm con ốm con đau không đêm nào ngủ yên nên cả ngày ngầy ngật tính tình đâm ra bẳn gắt. Rồi chồng lấy cớ cái giường hôi rình nước dãi, tả lốt vút lung tung, con quấy khóc khó ngủ, thản nhiên ôm gối tìm một góc riêng. Đâu rồi cô gái xinh tươi nhí nhánh thuở nào, giờ anh ta nhìn bà vợ luộm thuộm tóc tai rối bời, áo quần nhàu nát như một con quái vật, mở miệng ra là than thân trách phận, là cằn nhằn cửi nhử, toàn những điều anh ta chẳng muốn nghe. Cái gì đến sẽ đến khi anh ta tiếp cận với những nàng trẻ trung xinh đẹp mắt nai ngơ ngác, anh ta ca cẩm rằng mình không hạnh phúc, mình cô đơn trong chính ngôi nhà của mình, vợ chồng chẳng còn điều gì nói với nhau nên tổ ấm cũng thành ra lạnh ngắt. Một cô nào đó sẽ mũi lòng cảm thương, chia



sẽ với tư cách một người bạn, nhưng lần ranh bạn bè đó hết sức mong manh, họ ngã vào lòng nhau lúc nào chẳng biết. Nếu vợ nghi ngờ tra vấn thì anh ta sẽ chối bay chối biến hoặc lì lợm trơ trơ ra đó, vợ khóc lóc giận hờn thì càng đẩy anh ta ra khỏi nhà nhiều hơn. Và cái nguy cơ nhìn thấy ngay trước mắt, là ôm con vò vố một mình chịu đựng người chồng bội bạc qua những tháng năm dài, còn không thì chấp nhận ly dị, đằng nào cũng đổ vỡ mà thôi.

Nhiều đối tác muốn thuận lợi trong công việc làm ăn cũng không tiếc bỏ ra vài từ hoa mỹ khen chị đẹp chị giỏi, nếu chị mở lòng cho họ cơ hội thì có khối đàn ông bánh bao xếp hàng chờ chị.

Không hiểu nghĩ sao chị lại đem những lời khen ấy về phòng khoe toáng lên. Cũng may mà sáu đứa nhân viên không bị dẫn dụ hùa theo, chỉ lén cười khúc khích với nhau. Họ cũng đoán là đằng sau cái vẻ bình thản đó, chị cũng có những khát khao đời thường.

- Công nhận bà chị mình bị bệnh tưởng bỏ rồi. - Hạ che miệng nói nhỏ với Lê.

- Bữa trước còn khoe với tôi mấy tấm hình đi tắm biển, dầm gấm chết được. - Lê cũng thì thào.

- Bà thấy gấm mà người ta thấy đẹp.

- Đẹp thì có người dẫn đi rồi, chứ đâu có chiều nào cũng ngồi lì ở công ty, báo hại tội mình cũng... ế theo.

- Ở không vậy không sướng à, thấy con Phương Anh thất tình khổ chưa.

- Tại nó gặp thằng quý bắt cá hai tay. Đàn ông thật khó hiểu, Phương Anh vừa đẹp dịu dàng vừa hiền lành, còn con bé kia cứ lắc ca lắc cắc không hiểu thằng ấy thích chỗ nào.

- Thì cũng phải có chỗ chứ.

- Tôi tò mò quá, muốn biết cảm giác tình yêu nó lãng mạn ra sao mà chẳng bao giờ thấy.

Hạ làm ra vẻ hiểu biết:

- Đừng ở đó mà mơ, tình yêu lãng mạn làm gì còn. Bà không thấy bây giờ trai gái thích nhau là cứ sáp lại, chán thì quẹt mở chia tay.

- Bà nói thế chứ người ta vẫn yêu nhau, cưới nhau hà rầm.

- Thì thử rủ tên nào làm đám cưới rồi coi mấy bữa là chán nhau liền.

- Bà chỉ giỏi lý thuyết chứ có miếng tình nào đâu.

- Biết vậy sao còn hỏi!

Cái thờ dài của chị cuối giờ tìm được bến đậu là Linh.

- Hai chị em mình cà phê nha Linh.

Xui xẻo rồi, mình bị điểm trùng tên ắt hẳn là có chuyện gì đây. – cô nghĩ thầm.

- Dạ có rủ thêm ai không chị...?

Chị lắc đầu:

- Chỉ mình em thôi.



Cô không dám hỏi thêm mà te tái đi theo chị. Và điều thắc mắc của cô được giải tỏa khi chị cầm muỗng khuấy nhẹ ly ca cao, mở đầu dòng tâm sự.

- Chị buồn lắm Linh à, biết là đâm đầu vào ngõ cụt nhưng chị không dứt ra nổi. Anh ấy có hiểu cho tình yêu của chị không, có vẻ như anh ấy đang rất hạnh phúc với vợ. Ngồi ăn cơm với khách mà nghe vợ điện thoại... giọng anh ấy ngọt lịm làm chị đau lòng hết sức.

Cô ngồi ngớ ra nghe, dần dần cũng hiểu được người chị đang nhắc đến, có thể là người đàn ông đã bị ràng buộc chuyện gia đình nhưng vẫn cố đeo bồng thêm. Vướng vào mối tình thế này thì có gì hay ho. Cô hỏi một câu ngây ngô:

- Sao chị hồng yêu người chưa có vợ á?

- Chị cũng tức lắm đây nè, nếu được vậy thì còn nói làm gì. Hồi đầu chị nghĩ, chỉ cần ngày nào cũng được nhìn thấy anh ấy là chị yên tâm sống với tình yêu của mình, không ngờ...

- Em như chị, em quên bống cho rồi.

- Em thử yêu ai đi rồi biết, em có quên được không.

Trời, chẳng lẽ chỉ mỗi mình bà chị là biết yêu? Em không yêu thử mà yêu rất thật tình là khác! Cô nghĩ thầm rồi lại bày vẽ:

- Hay là cách khác, chị?

- Cách gì?

- Thì chị nghĩ đại anh ta là người xấu tính, ở dơ, tham ăn, nhạt thếch... là chị chán liền hà.

- Người ta không có làm sao mình nghĩ xấu cho người ta được.

- Hay chị tránh xa người ấy đi, đừng gặp gỡ, đừng chuyện trò gì hết.

- Sao được. Lệnh của anh ai dám cãi, chỉ có nước chị bỏ việc thôi. Chị đã suy nghĩ nhiều lắm rồi, cả công việc và anh ấy chị đều không muốn mất, cho nên nhiều đêm chị không ngủ được. Linh à, chị bức xúc quá nên tâm sự với em, em đừng nói cho ai biết. Nếu để người khác biết chắc chị xấu hổ chết đi.

Cô ngáp ngừng một lúc rồi hỏi:

- Chị yêu... sắp hả?

Chị gật đầu:

- Vậy mới trở trêu. Giờ chị còn có thể yêu ai được nữa.

- Còn thiếu gì đàn ông trên đời mà chị.

- Nhưng với những người đàn ông khác chị không hề có cảm xúc. Chị biết là không thay đổi được gì, chỉ những lúc cô đơn nghĩ tới người ta đầm ấm bên vợ con lại chạnh lòng. Đàn ông họ coi trọng sự nghiệp và gia đình lắm nên chị chỉ là người đi bên lề cuộc sống của anh ấy thôi.

- Chị cố quên đi thì biết đâu sẽ gặp một người tử tế hơn.



- Giờ chưa có thì chị đành vậy. Mấy đứa trong phòng có nói gì chị hông?

- Dạ đâu có ai nói gì.

- Anh Khải có hỏi em nhớ nói dùm chị ghen.

- Nói gì... chị? - Linh ngó ra.

- Thì nói những điều chị tâm sự với em nè.

- Em tưởng hai người...

- Cái khoản này đàn ông họ ngu ngơ lắm, họ không tinh ý như chị em mình đâu.

- Nhất định sắp có hỏi em sẽ nói y như chị dặn.

Cô nói thế vì biết chẳng bao giờ ông giám đốc đáng kính ngáp ngưa với công việc lại để mắt tới chuyện tình tang của nhân viên dưới quyền. Đó là người đàn ông sống thiên về lý trí, công việc và tình cảm không bao giờ nhập nhằng, đôi khi cũng đùa vui thoải mái nhưng lúc cần thiết thì cũng thật nghiêm khắc lạnh lùng, cô chẳng hề nghe điều tiếng gì về cuộc sống riêng của ông. Có thể tóm lại, đó là một con người mẫu mực luôn biết giữ cho mình một khoảng cách an toàn. Ông mà biết chị dành cho mình một tình yêu quá lớn lao, chắc sẽ cho là chuyện nhảm nhí. Linh càng nghĩ càng thấy thương hại chị, đeo đẳng mãi thế này chỉ có bất hạnh mà thôi, dù được yêu thì người đàn ông đó cũng không trọn vẹn thuộc về mình, hướng hồ là tình yêu đơn phương, chỉ lầm lũi đi về một bóng.

Sáng hôm sau vừa bước lên mấy bậc cầu thang, Linh nhìn thấy ông Khải từ trên đi xuống. Ông dừng chân chào cô bằng một nụ cười.

- Chào em!

- Dạ chào anh!

- Công việc ổn chứ?

- Dạ ổn.

- Hôm nay sao đẹp quá vậy?

Hải Linh bất ngờ lúng túng đỏ mặt.

- Cám ơn anh đã khen...

- Em lên làm việc đi, cố gắng nhé.

- Dạ.

Linh bước nhanh lên những bậc thang còn lại, trong lòng thấy vui vui. Cô mở túi xách lấy cái gương nhỏ ra soi, xem mặt mũi mình có đẹp như lời khen của ông Khải không, Linh thầm công nhận ông không nói... quá lời!

Trúc đến trễ, vừa ngồi vào ghế đã bật máy tính kiểm tra thư từ, báo cáo. Trông chị có vẻ ổn. Hình như sau mỗi giấc ngủ con người ta thường thức dậy với tâm trạng khá hơn.

Thành gọi đến, câu đầu tiên là: Em yêu, anh nhớ em không chịu nổi, câu thứ hai: Chiều nay đem cái mặt ra



cho anh hôn một cái. Linh hơi ngại mọi người biết nên thường ậm à ậm ừ quấy quá trống không. Thành đôi lúc giận dỗi vụn vụn, không gặp em anh chỉ muốn nghe giọng nói của em cho đỡ nhớ, vậy mà mới nói được mấy câu em đã đòi gác máy là sao? Linh cười lớn lên phân bua, tại trong phòng đông người em mắc cỡ, giờ anh muốn nghe câu gì em nói cho nghe. Anh định mua cho cô một cái điện thoại di động để lúc nào cũng có thể nói chuyện với cô, nhưng vừa gợi ý Linh đã lắc đầu quầy quậy. Cũng vì cái điện thoại của Thụy mà cô mang tiếng là kẻ cắp. Cũng vì cái điện thoại mà con đường học vấn của cô dở dang, mà cô phải chạy trốn khỏi anh, nên cô ghét nó. Thành ra anh chỉ gọi trong giờ làm việc của Linh. Thấy phiền phức nên anh ghi số điện thoại của mình cho cô gọi lại. Hàng số dài lê thê khiến cho Linh bấm trúng số đầu thì sai số cuối, nghe đầu dây bên kia vang lên giọng lạ hoắc cô hết hồn, có lần còn suýt bị chửi. Nên lần nào muốn gọi cho anh, cô cũng ghi ra lòng bàn tay.

Thụy nấn ná đứng chờ Thành ngoài cổng. Vừa thấy anh ra, cô liền xán lại.

- Anh Thành, em muốn nói với anh chuyện này...

- Tôi đang vội, cô để lúc khác được không?

- Sao dạo này anh cứ cuống cuống lên vậy, em định rủ anh...

- Xin lỗi chiều nay tôi bận..

- Chiều mai được không?

Thành nói nhanh:

- Tôi không rảnh.

- Anh thật là vô tình, bộ em dễ ghét lắm hả?

- Hết chưa? Tôi đi được rồi chứ?

Không đợi cô ta trả lời, Thành phóng xe đi, Thụy nhìn theo tức tối. Cô hẳn cũng nhận ra là anh đã thay đổi rất nhiều, không dễ gì lôi kéo anh vào trò chơi tình ái mà cô đang rất muốn. Gặp lại anh lần này, Thụy càng muốn chinh phục người đàn ông đã vượt khỏi tay cô. Nhưng đủ chiều trò rồi mà anh vẫn dửng dưng, Thụy đứng tên tò một lúc rồi gọi cho con bạn “Mày muốn ăn gì, tao đãi...”

Chiều nay anh hẹn sẽ đón Linh. Cô đi bộ một khoảng xa đứng chờ anh.

- Có đi xe ôm không cô nhỏ?

Linh bẽn lễn bước ra.

- Đi chứ, ở đây một hồi là gặp người quen đó.

- Nhớ trả công anh nha.

Linh đâm vào lưng Thành cười khúc khích.

- Chưa gì mà đã đòi trả công. Anh chở em đi đâu?

- Tới một nơi chỉ có hai chúng mình

- Anh làm em hồi hộp quá.



- Anh còn hồi hộp hơn em nè, rờ thử coi tim anh đập thành thịch.

Thành kéo tay Linh đặt lên ngực mình.

- Nghe thấy chưa?

- Anh xạo quá đi, tim ai chẳng đập.

- Nhưng tim anh đập khác thường. Nhớ anh không?

- Không!

- Yêu anh không?

- Không!

- Không yêu sao anh rủ cũng đi?

- Thôi lo lái xe đi ông tướng.

- Mình đi chơi xa một chút nha em.

Linh áp mặt vào lưng Thành im lặng. Chiều ngoại ô yên ả, nắng vàng lao xao, rải rác vài căn nhà mới cất... Đi sâu vào trong là một khu du lịch có chỗ câu cá nghỉ ngơi thoáng mát. Người phục vụ dẫn họ lên lầu mở cửa căn phòng đầy đủ tiện nghi rồi quay ra. Thành cởi giày, cởi áo máng lên móc rồi ngồi xuống bên cô trên chiếc giường thoáng thoảng mùi hương. Một nụ hôn lướt nhẹ trên môi cô.

- Em mệt không? – Thành nhìn cô âu yếm.

- Em không sao, em muốn vô phòng tắm.

- Mình tắm chung nha.

- Không được, lỡ anh nhìn thấy của em hết thì sao.



- Thì anh nhắm mắt lại.
- Em nói không được mà.
- Anh đùa thôi, em vô tắm đi.

Linh trút bỏ quần áo nhả nha đứng dưới vòi sen hứng từng tia nước ấm. Khi cô trở ra Thành bật dậy kéo cô ngã lên người mình. Thân thể mát rượi của Linh khiến Thành như ngây dại. Anh mê mẩn khám phá từng vùng thịt da cô, khi môi Thành chạm vào vùng nhạy cảm nhất Linh khẽ rướn người bật lên tiếng rên. Thành không dừng được nữa, anh ấn sâu vào Linh miên man một dòng cảm xúc ngọt ngào.

- Anh yêu em quá! Anh yêu em quá em ơi!

Linh cũng không còn biết gì ngoài cảm giác bồng chơi vơi như đưa cô vào một thế giới khác, một miền đồng thảo trải dài đến ngút ngàn mà bước chân càng tới gần càng dập dồn cuồng quýt. Linh ôm ghì lấy Thành hôn anh thật nồng nàn.

Khi cảm xúc lắng xuống, Thành buông cô ra nằm thờ dốc. Linh gối đầu trên cánh tay anh thân thể liêu xiêu rã rời... Thành quay sang cắn nhẹ vành tai cô.

- Có ghét anh không?

Linh kéo tấm chăn đắp lên ngang ngực, mắt mơ màng nhìn lên trần nhà.

- Yêu anh...
- Anh yêu em dữ dội lắm biết không?



- Không biết. Tưởng là anh chỉ yêu lát phớt.
- Có yêu kiểu này hả em, chỉ anh với cho anh bớt nhớ em.
- Làm như em không nhớ anh vậy.
- Có hả... anh mừng quá. Chờ anh tắm chút rồi mình đi kiếm gì ăn.

Thành tung chăn gối dậy, dưới nền drap trắng anh nhìn thấy những đốm máu màu hồng, Linh đã dành cho anh cả sự tinh khôi!



Chương 7

Thành tranh thủ từng giây từng phút trong quỹ thời gian khít khao của mình để gặp Linh. Có thể là một giờ nghỉ trưa ngắn ngủi hoặc trong chuyến công tác dài ngày khi anh vừa về tới sân bay, người đầu tiên anh muốn gặp luôn là Linh. Ở mỗi nơi đặt chân đến, Thành đều mua về cho Linh những món quà xinh xắn, từ lọ nước hoa, cái khăn choàng, những chiếc móc khóa... đều làm Linh cảm động. Một lần anh mua cho cô sợi dây chuyền bạch kim có cái mặt nạm đá ruby nhỏ xíu, về tới nhà anh không nhớ là để đâu. Hai ngày sau thấy Quỳnh Giao đeo nơi cổ với nụ cười rất tươi.



- Đẹp không anh? Em thấy cái hộp trong túi áo khoác của anh, mở ra mới biết là anh mua quà cho em.

- Ồ ờ... đẹp, anh để trong túi áo mà quên.

Quỳnh Giao cảm động nghĩ là Thành bắt đầu chú ý đến mình nên càng ân cần chăm sóc anh. Nhưng nhiều đêm thấy anh đặt lưng xuống giường là ngủ, không ngó ngang gì tới nhu cầu của vợ, Quỳnh Giao đâm ra lo Thành bị bệnh. Vốn bản tính nhút nhát nên cô cũng không dám hỏi. Chỉ khi nào thấy anh có vẻ thoải mái Quỳnh Giao mới rụt rè ướm thử:

- Anh không thích em chỗ nào để em sửa đổi.

Thành nhìn cô trân trân:

- Không thấy anh mệt mỏi lắm sao, đừng nhiều chuyện nữa.

Quỳnh Giao ứa nước mắt.

- Em có nhiều chuyện gì đâu, sao bỗng dưng nổi giận với em.

- Cả cái nhà này và em nữa đang làm anh phát điên lên.

Quỳnh Giao lại hiểu chệch sang hướng khác.

- Hay mình về nhà ba mẹ em ở hả anh, bên đó rộng...

Thành gạt ngang:

- Em thích thì về, nói làm sao em mới hiểu đây!

Quỳnh Giao cố thanh minh:

- Ý em không phải muốn vậy, tại thấy anh...



- Thấy cái gì... thật là sai lầm!

Quỳnh Giao tủi thân bỏ về giường ôm gối khóc rưng rức. Thành chợt thấy mình vô lý, anh muốn bước tới dỗ dành nhưng nhìn cái miệng méo xệch của Quỳnh Giao, anh chợt hững hờ đành bỏ ý định làm lành.

Thành cầm gói thuốc bước ra ngoài, nhả từng ngụm khói vào màn đêm. Có sự này là do anh, nếu anh cương quyết dứt khoát, không rủ lòng thương hại Quỳnh Giao trong nhất thời, thì cuộc sống của anh đâu đến nỗi buồn tẻ thế này. Lúc đó không còn hi vọng gì gặp lại Linh nên anh đã nhắm mắt buông xuôi cho số phận. Quỳnh Giao hiền lành mộc mạc an phận làm người vợ. Nỗi bất hạnh lớn nhất của cô là không có được tình yêu của người cô gọi là chồng. Và đó cũng là nỗi bất hạnh của Thành trong cuộc hôn nhân kéo dài đã ba năm.

Ngày đêm Thành quay quắc với nỗi nhớ Linh. Tình yêu ấy ngày càng sâu nặng thì anh càng thêm đau khổ. Sẽ lừa dối Linh đến bao giờ? Còn nếu nói ra thì sẽ ra sao? Linh có chịu đựng nổi cú sốc này không hay cô sẽ rời bỏ anh? Thế thì thà giữ kín còn hơn, tới đâu hay tới đó. Đã tự nhủ lòng như vậy nên Thành rất thận trọng. Những lần hẹn hò với Linh anh luôn đón cô ở một nơi cách xa chỗ làm của hai người. Linh nghĩ là Thành giữ ý cho mình nên cũng không thắc mắc. Và lại cô đang có một tình yêu đẹp như mơ, một người đàn ông để cô luôn nhớ tới thì còn bận tâm đến những chuyện khác làm gì.

Linh vừa quyết định sắm cho mình một cái điện thoại.



Dù sao thì có nó cũng tiện. Không vội nói cho anh biết, buổi tối nằm trên giường cô nghĩ ra cách trêu anh. Linh nhấn nhá bấm: “Chào anh! Lâu ngày không gặp, còn nhận ra em không?” Tin thứ nhất gởi đi. Im lặng. Mười phút sau Linh bấm tiếp: “Em luôn nhớ về những ngày còn bên anh. Ngủ ngon anh nhé”. Tin thứ hai. Không trả lời. Qua hôm sau gặp Thành, thấy anh vẫn không có biểu hiện gì, buổi tối lỡ trớn cô bấm tiếp: “Em biết anh giờ đã đổi thay, nhưng chúng mình vẫn là bạn chứ anh”. Không hồi âm luôn. Đến cái tin giữa chừng sau ba ngày nhấn nhá: “Anh vô tình lắm. Nhất định một ngày nào đó em sẽ gặp anh”, thì cái điện thoại bỗng đổ chuông. Linh không tính đến tình huống này nên cô cứ ngây người nhìn nó lung tung trên giường. Sao mình ngu quá vậy, giờ làm sao nói với anh là mình chỉ đùa một chút, phải tìm cách nào “thú tội” thôi. Nhưng Linh không phải mất công làm điều đó, ngày hôm sau cô xốn xác bấm nút nghe và “alo” khi có một cuộc gọi đến từ một số máy lạ. Không nghe tiếng trả lời. Năm phút sau Thành gọi vào số máy bàn rử ra ngoài uống cà phê. Lúc cô tới thì anh đã gọi sẵn cho cô ly nước cam còn ly cà phê đá của anh đã lũng hơn nửa.

Linh hồn nhiên ngồi xuống đưa tay vuốt nhẹ cái cằm lỏm chồm râu của anh.

- Bộ nhớ em hả?

Thành không cười như mọi khi, anh tiếp tục hút thuốc và lơ đãng nhìn ra ngoài.



- Ai làm anh giận hả?
- Ủa anh giận đó. Em nghĩ xem người đó là ai.
- Chắc hồng phải em đâu.
- Không em thì ai dám đùa cợt anh hả?

Thế này thì gay go rồi, chắc anh đã đoán ra điều gì nên mới đeo cái mặt hình sự kia.

- Hồi nãy anh gọi vô máy của em đó.

Linh lớ ngớ.

- Ô... chuyện đó... em chỉ muốn thử coi anh có nhận ra em hong...

- Sao lúc anh gọi lại không trả lời?
- Sợ quá chứ sao!
- Đưa cái mặt anh coi, sợ mà tỉnh bơ hà.
- Vậy em khóc nghen... anh hứa dỗ đi em mới khóc.
- Cái tội em đáng đánh đòn lắm, nhưng anh không thể giận em lâu.

Thấy Thành đã chịu cười, Linh móc cái điện thoại màu trắng ra khoe.

- Nè anh, dễ thương hông?

Thành cầm cái điện thoại, mở những tin nhắn cô gửi cho anh phì cười.

- Em lém lỉnh lắm, làm anh không biết mình đã gây nên tội tình với ai.

- Anh mà không có thì em mới thấy lạ.

- Được em yêu là phước đức lắm rồi, anh còn đòi bổng chi nữa.

- Em nghi hồi đó Thủy cũng mê anh, anh còn làm bộ không biết hả?

Bỗng nhiên Linh nhắc tới tên Thủy làm cho Thành mất hết hào hứng. Cái tên đó như một mối nguy cơ tiềm ẩn chỉ mang đến cho Thành những điều xui xẻo. Cô ta cứ như con ma ám lúc nào cũng bám theo anh. Dù anh đã tỏ rõ thái độ của mình nhưng nàng ta vẫn trơ trên như không, vẫn chèo kéo rủ rê mỗi khi có dịp.

Thấy Thành lặng thinh, Linh tưởng anh giận, cô ngã đầu vào vai anh.

- Em tin anh mà.

Thành dịu dàng vuốt tóc cô.

- Từ nay em đừng nhắc tới cô ta, anh không thích. Em có định chuộc lại lỗi lầm không?

- Có có... nhưng nhiều quá thì em không đủ tiền đâu nha.

Thành nháy mắt.

- Ai lấy tiền của em làm gì, mình đi tìm “căn phòng hạnh phúc” nha... anh muốn hôn em quá.

Sau những phút đam mê nồng cháy, Thành ngắm khuôn mặt người yêu đẹp mờ ảo dưới vùng ánh sáng nhạt nhòa. Linh hay mắc cỡ nên thường bảo anh tắt bớt



đền khi hai người nhập cuộc. Thành lại thích nhìn cô trong vóc dáng Eva đầy khêu gợi, nét mặt biểu lộ cảm xúc theo từng cung bậc khi thiết tha êm đềm như dòng suối rì rào, lúc cuốn cuộn như sóng xô bão thét... tất cả như một thứ kích thích kéo anh vào nỗi đam mê và tình yêu anh dành cho Linh ngày càng nồng nàn sâu đậm.

Linh mở mắt choàng tay qua ôm anh.

- Đang nghĩ gì vậy anh?

- Nghĩ tới lát nữa xa em... nhớ chịu không nổi.

Linh đùa:

- Đừng có như thế này mà cầu hôn em đó.

Thành giật mình:

- Đâu có... cầu hôn em anh mặc quần áo đảng hoàng phải lịch sự, có nhạc du dương, có hoa có nến...

- Lãng mạn vậy hả anh, làm em nôn nao hồi hộp rồi nè.

Thành xoa nhẹ bờ vai cô.

- Em à, để từ từ anh tính. Anh yêu em vô cùng... nhưng có những việc không như mong đợi đã xảy ra cho anh, em biết rồi liệu có còn yêu anh..?

Linh vui mặt vào ngực anh. Cô yêu anh với tất cả sự rung động ngọt ngào, có thể vì anh làm tất cả, vậy thì còn điều gì quan trọng hơn nữa?

- Dù có chuyện gì, em vẫn chỉ yêu một mình anh.

Thành có phần yên tâm, song, anh vẫn loay hoay không thể tìm ra lời giải cho bài toán cuộc đời mình. Mỗi đêm trở về bên cạnh Quỳnh Giao, lòng anh lại ứ đầy nỗi chán chường. Quỳnh Giao hỏi han vài câu anh trả lời chiếu lệ rồi thôi, họ chẳng có chuyện gì để nói với nhau, thậm chí mấy tháng nay anh không hề chạm đến người cô. Quỳnh Giao vẫn để cái khăn nơi đầu giường, Thành nhìn thấy mà cố tình ngó lơ, thật sự anh không còn chút hào hứng nào để làm chuyện ấy với cô. Đôi khi nhìn vẻ cam chịu của cô, anh lại thấy bức bối trong lòng. Thành gợi ý Quỳnh Giao:

- Hay em về bên nhà ở ít lâu cho khuây khỏa.

Quỳnh Giao cụp mắt xuống:

- Em có lỗi gì với anh sao?

- Là anh muốn em được thoải mái...

- Bây giờ em là vợ anh rồi em chỉ muốn ở gần anh.

- Em thui thui suốt ngày không chán sao?

- Thà vậy mà em còn gặp anh, chứ về bên đó... ba mẹ lại tưởng mình giận nhau.

- Để anh nói cho rồi thỉnh thoảng anh ghé thăm em, em phải có cuộc sống riêng của mình, đừng lệ thuộc vào anh quá, em hiểu không?

Quỳnh Giao gật đầu:

- Nhưng em chỉ đi vài bữa thôi nghen.

- Được rồi, chuyện đó tính sau.



Thành mừng thầm vì ít ra Quỳnh Giao còn biết nghe lời. Sáng thứ hai đưa Quỳnh Giao về nhà ba mẹ cô xong, anh mới đến công ty. Thụy cũng vừa tới, trông thấy cô ta anh đã muốn tránh ngay nhưng Thụy đã suồng sã cất tiếng:

- Chào buổi sáng! Tối qua bị vợ quần quá hay sao mà mặt mày bơ phờ vậy sắp?

Thành lẩm bẩm, con gái gì mà miệng lưỡi vô duyên, chả trách thấy đàn ông là cứ sấn tới mà có ai thềm dòm ngó đâu. Thành không ưa loại con gái ăn nói bạt mạng như thế, nhiều lúc có khách Thụy làm anh cứng họng. Không cần trả lời cô ta làm gì, anh cầm đầu đi thẳng. Tiếng Thụy léo nhéo sau lưng anh:

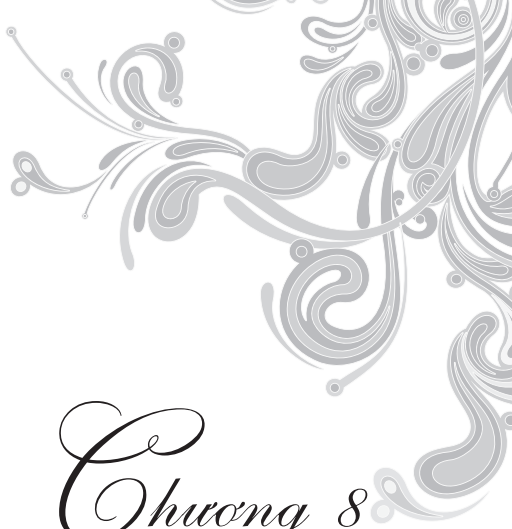
- Đàn ông có chút chức vụ là lên mặt coi thường cả bạn bè.

Biết cô ta chọc tức, Thành chỉ cười khẩy rồi bước về phòng. Anh nhìn lên lịch công tác, thấy hợp hành và tiếp khách liên miên, lại thêm một đợt công tác dài ngày đi các tỉnh cao nguyên.

Cùng với sự phát triển của nhiều ngành nghề, thì thị trường đồ gỗ cũng đầy tiềm năng. Mới bước vào nghề chưa lâu nhưng anh đã được đánh giá là một phó giám đốc trẻ đầy năng lực với những ý tưởng sáng tạo góp phần mở rộng thị trường, tạo được mối quan hệ tốt với các đối tác cũng như cộng sự. Anh hài lòng với công việc của mình, chỉ có một vướng víu nhỏ là Thụy, không biết



cô nàng sẽ chơi khăm anh lúc nào. Anh không nhỏ nhen đến độ coi cô ta là cái gai trước mắt, nhưng rõ ràng Thụy là mối lo ngại của anh trong mớ quan hệ phức tạp.



Chương 8

Cuối tuần Lê hứng chí rủ cả phòng về nhà chơi. Lê bảo ba mẹ đang vi vu theo một tua du lịch tận Trung Quốc nên bọn mình tha hồ ăn chơi quậy phá. Trúc hào hứng rủ thêm mấy người nữa, cuối cùng dắt dây luôn Khải, anh cũng sẵn sàng nhập cuộc vui. Có lẽ Trúc là người vui nhất, cô lăng xăng cùng Hạ chạy mua thức ăn, cánh đàn ông thì xách theo bia rượu. Nhà Lê không xa trung tâm là mấy, đó là căn nhà lầu hai tầng nằm trên một con đường khá yên tĩnh, xung quanh có vài ngôi biệt thự được xây cất theo lối xưa với mái ngói rêu phong và dây leo giăng mắc tường rào.

Linh và Phương Anh giúp Lê dọn bàn và bày biện chén đĩa ra trước. Thành bảo là đi công tác ở Đắk Lắk, chắc bận rộn lắm. Mà những nơi anh tới sống cũng chấp chờn điện thoại lúc được lúc không, Linh không biết lúc nào anh mới về nên được dịp vui chơi cùng bạn bè cũng là điều thú vị. Trúc và Hạ khệ nệ bê đồ ăn tới, nào là gỏi, chả giò, tôm nướng muối ớt, gà luộc... và mấy bịch cháo nóng hôi hổi. Trúc rất chu đáo tỉ mỉ, cô tự mình xếp món ăn ra đĩa. Có lẽ Trúc vui lắm vì sự hiện diện của Khải nên sự chu đáo đó cũng là cách cô thể hiện tình cảm của mình. Cô vào phòng Lê đánh lại chút phấn hồng, tô lại đôi môi, chải lại mái tóc rồi bước ra với nụ cười tươi tắn. Cánh đàn ông ồn ào kéo tới hỉ hả trên chộc nhau. Giọng Hải oang oang:

- Mạnh à, đi đâu cho xa... tấp vô với Lê vừa khỏi mang tiếng ế vợ, vừa có được cơ ngơi ngon lành. Tao nói thiệt đó.

Mạnh huých cùi chỏ vào hông Hải:

- Thăng này khôn, muốn ăn gấp bỏ cho người. Mà muốn thì nói đại đi kéo tao vô chi.

Hải nheo mắt nhìn Lê:

- Được không cô chủ, ở đây có mấy thằng, Lê tha hồ chọn. Anh dù sao cũng đẹp trai hơn thằng Mạnh.

Mọi người nâng ly cười ồ. Lê đỏ mặt chống chế:

- Ở công ty nhìn mặt nhau mỗi ngày chán chết rồi, còn muốn làm khổ nhau chi hả trời!



Hải đáp chất:

- Có khổ là cánh đàn ông tội anh nè, bị giám sát trên từng cây số... mà tiền lương với tiền thưởng chỉ còn là niềm mơ ước!

Trúc liền bênh vực ngay “tình công sở”:

- Nhưng cũng có cái tiện lợi vậy, tiết kiệm được nhiều thứ. Có vợ kè kè một bên thì đàn ông cũng bớt sa đà hư hỏng, đúng không?

Khải cũng hào hứng tham gia:

- Bộ muốn hư dễ lắm hả Trúc, anh cũng muốn hư đây nè.

- Đúng rồi! Hoan hô anh Khải! Dzô đi!

- Công ty mình con gái đẹp quá trời mà tội anh chỉ dám đứng ngó!

- Dở ẹt mà còn khoe nữa, không đáng mặt đàn ông chút nào!

Bia được rót ra tràn ly, câu chuyện càng lúc càng sôi nổi. Trúc ngồi gần ghế thức ăn bỏ vào chén Khải.

- Anh ăn miếng chả giò này đi, món này anh thích mà.

- Để đó cho anh.

- Hôm nay anh Khải mạnh miệng nha, đàn ông hiếm có người được như anh.

- Đó là khen hay chê vậy?

- Anh đang hoàng đúng đắn sao em dám chê.

- Nữa, anh đang muốn hư mà không được nè.

Trúc tưởng những lời nói đó Khải chỉ muốn cho mình cô nghe nên xúc động lắm. Chắc hẳn là anh ấy cũng có tình cảm với mình nhưng không dám dẫn sâu vào, chỉ lấp lửng để cô hiểu.

Khải lại nâng ly hướng về Linh:

- Còn em gái thì sao, có bị mấy anh chị bắt nạt không?

- Dạ không có!

Linh bẽn lẽn bưng ly nước lọc của mình lên, nhưng Khải không chịu, anh đưa ly bia của mình cho cô.

- Hôm nay mới có dịp gặp gỡ thân mật thế này, uống với anh một ly.

Thấy Linh lưỡng cuống, Trúc cũng xúi thêm:

- Anh Khải nói vậy Linh uống đi, không sao đâu.

Linh đón ly bia từ tay Khải, cô nhắm mắt uống ực chỉ hết nửa ly rồi đưa trả cho Khải.

- Em uống được từng này thôi...

Khải uống hết phần bia còn lại. Có vẻ như cao hứng, anh bắt đầu kể chuyện khôi hài giữa những tiếng cười giòn giã, một hình ảnh Khải hoàn toàn khác với ngày thường làm ai nấy đều ngạc nhiên thích thú. Lại hơn nữa là Trúc như lột xác trong mắt các đồng nghiệp, để lại công sở hình ảnh bà chị khô khan cứng nhắc, Trúc hòa đồng sôi nổi và chịu quây quàng kém ai.

Hạ rí tai Mạnh:



- Bà chị mình giống như đang yêu á.

Mạnh lùi lại:

- Bà đừng nói tôi là người đàn ông được chiếu cố nhen, tôi không thích đổi qua nghề phi công trẻ lái máy bay bà già đâu đó.

- Xí! Ông không có cửa đâu. Tôi còn chê nói chi ai.

- Chảnh quá coi chừng ế nàng ời. Cánh đàn ông độc thân chỉ có tôi sáng giá chứ còn ai.

- Ông này khờ quá, đàn ông có vợ mới từng trái, mới hấp dẫn phụ nữ. Người ta nói vợ là cơm nguội còn bồ là phở tái, hổng nghe à?

- Bà nói chứ tôi hổng dám đâu. Mà suy cho cùng càng vui chứ mất mát gì đâu.

Hạ đe:

- Cái miệng ông thèo lèo là tui cắt lưỡi đó. Ông chăm sóc Phương Anh chút coi, trông nó buồn hiu kìa.

Mạnh cầm ly bia vòng qua chỗ Phương Anh.

- Cười lên nào, em thấy không ai cũng vui hết.

Phương Anh cười gượng:

- Em cũng đang vui mà.

- Quên thằng quý đó đi em, nó không đáng giá một xu.

- Anh cứ trêu em hoài, chuyện qua rồi em đâu có nhớ.

Phương Anh hớp một ngụm bia rồi đưa trả cái ly cho Mạnh. Chuyện tình của cô và cái gã không đáng giá



xu teng đó một thời cũng nổi đình nổi đám nên chẳng giấu được ai. Khi chuyện đổ vỡ cô đâm ra ngại những lần sinh hoạt chung, những kỳ nghỉ mát hay dã ngoại của công ty. Cô sợ mọi người nhìn mình với ánh mắt tội nghiệp, cô cũng sợ phải đối mặt với hai kẻ đang nhờn nhờ yêu nhau mà lòng cô thì như muối xát. Khó khăn lắm Phương Anh mới gương dạy nổi tiếp tục ở lại công ty, cô dần nguôi ngoai và xác định tình yêu không phải là thứ duy nhất trên đời và gã đàn ông cô từng yêu càng không xứng đáng cho cô đắm chìm trong đau khổ. Phương Anh không muốn ai khơi lại chuyện này, bình thường cũng không ai nhắc tới, Mạnh có lẽ đã uống mấy lon bia nên phấn khích táy máy vào nỗi đau của cô đồng nghiệp nhỏ.

Hạ lừ mắt nhìn cái mặt đỏ kè của Mạnh khi anh chàng quay về chỗ ngồi.

- Ông không tế nhị gì hết.
- Sao chuyện gì cũng rầy, làm như bà là má tôi vậy.
- Ông hay quá hà, tự nhiên nhắc làm chi cho con nhỏ chạnh lòng.
- Là tôi muốn Phương Anh đối diện với sự thật, đừng mơ màng nữa.
- Người ta cần ông nhắc chắc, lo cái thân mình còn chưa xong.

Mạnh cười như mếu. Đàn bà con gái gì khó chịu quá đi, mỗi chút mỗi bắt bẻ mà nhiều chuyện phát khiếp chứ



có kín kẽ gì cho cam. Anh bật nắp rót thêm bia rồi hào hào mọi người cùng nâng ly.

Tiệc tan, Hải Linh ở lại phụ giúp Lê dọn rửa. Nhà Lê có hai anh em, anh trai đã lấy vợ ra ở riêng. Nghe Lê kể hồi mới cưới anh cũng đưa vợ về nhà sống chung một thời gian nhưng chị dâu cảm thấy gò bó vì sự xét nét của mẹ chồng nên nặng nề đòi anh trai Lê gom góp tiền và cả vay mượn để mua một căn hộ chung cư sống riêng cho thoải mái. Thật ra thì mẹ Lê không phải là bà mẹ chồng đành hanh khó tính mà chị dâu vốn là con gái út được cưng chiều, quen sống theo ý mình. Lấy chồng rồi chị vẫn sống y như thời con gái, chẳng quan tâm gì tới chuyện bếp núc bữa cơm của gia đình. Chiều nào chị cũng ta bà cùng bạn bè đi ăn những món mình thích, sắm những bộ cánh vừa thấy giới thiệu trên tạp chí. Những đôi giày, những cái túi xách chị mua về có khi chỉ dùng được một lần rồi xếp đống. Tính chị cầu thả làm đầu vút đó mẹ nhắc hoài không được chỉ lắc đầu thờ ra. Căn phòng của anh chị càng tệ hại hơn với áo quần phụ kiện, đầu giường cũng có, cánh tủ cũng có, trên ghế cũng có, dưới sàn nhà thì bước vài bước đã giẫm lên những cuốn tạp chí mà coi xong chị vứt bừa. Mẹ nhìn thấy một lần đã hằm hằm, thế mà không hiểu sao thằng con trai kỹ tính và sạch sẽ của bà chịu được mới hay. Một sáng chủ nhật anh chị chuẩn bị đi chơi, mẹ kêu lại bảo, cả tuần nay nhà mình không có được bữa cơm chung, bữa nay hai đứa ở nhà ăn một bữa cơm gia đình, mẹ thấy tụi con sống thế này là không ổn. Anh trai nghe mẹ nói phải và

có lẽ cũng mệt cái tính đồng đánh của vợ cứ bắt anh đưa đi hết chỗ này tới chỗ kia nên đồng ý liền. Chị dâu dùng dằng háy hớ anh mấy cái rồi mới chịu xách giỏ leo đèo theo mẹ đi chợ. Ngày hôm đó chị dâu không vui, dù mẹ làm nhiều món ngon chị cũng chỉ ăn qua quýt.

Dạy bảo chị không được, mẹ bó tay với nàng dâu quý. Chị khóc lóc ỉ ới với chồng nào là mẹ làm khó chị, mẹ phong kiến cổ hủ muốn chị làm dâu cực khổ như mẹ ngày xưa, mẹ bắt công quá nên chị không thể sống chung và đừng đừng đòi anh phải mua nhà ra ở riêng. Thật sự mà nói, từ ngày anh chị dọn đi không khí trong nhà dễ thở hẳn, tuy mẹ có hơi buồn nhưng cũng bấm bụng mà chịu. Lâu lâu anh tạt về nhà, mẹ lại vội vàng nấu những món anh thích, nhìn anh ngồi ăn ngon lành mẹ lại xót xa.

Hết lo cho anh trai giờ mẹ chuyển hướng sang Lê, cô nàng hai tám tuổi rồi mà chẳng thấy động tĩnh gì hết. Thỉnh thoảng mẹ gợi ý có quen anh chàng nào đưa về mẹ coi giò coi cẳng, thấy được thì mẹ gả chồng cho rồi. Lê phụng phịu bắt đền tại mẹ sinh con ra xấu gái nên bị ế, giờ con ở vậy chơi cho sướng. Lê thủ thi với Linh lớn ngần này rồi mà cô chưa có một miếng tình bỏ túi, có lẽ duyên phận còn ẩn nấp đâu đó nên mấy anh chàng cô gặp đều chán phèo. Người thì vừa mới rủ cô vô quán uống sinh tố, nói năng cũng ra vẻ lắm nhưng vừa rời khỏi quán anh ta tấp vào một xe thuốc lá mua gói ba số năm, mở bóp rút hoài mà toàn... tiền chặn nên quay sang hỏi mượn cô hai chục ngàn, Lê khinh khỉnh móc túi ném



cho anh ta mở tiền lẻ rồi đồng tuốt. Lần thứ hai là một anh chàng tướng mạo khá bảnh bao mời Lê đi ăn trưa. Nơi họ đến là một quán cơm gà nổi tiếng, ngoài hai đĩa cơm anh ta gọi thêm mấy cái đùi gà. Lê nghĩ thầm anh chàng này chắc khá hơn, lần đầu rủ mình đi ăn cũng chịu chơi ra phết. Lê nhỏ nhẹ ăn phần cơm của mình, đến khi ngược lên cô tức cười muốn sặc luôn khi thấy anh chàng nhồm nhoàm cạp cái đùi gà, miệng mồm bóng lưỡng, cơm thì hột dính trên má, hột dính dưới cằm... anh ta cứ hồn nhiên ngấu nghiến hết mấy cái đùi gà trong khi Lê buông muống nĩa xuống hết cả hứng thú ăn. Linh hỏi, lần nào chị cũng kết thúc khi vừa bước chân ra khỏi quán hả? Lê bảo, với anh chàng này thì có thêm thử thách lần thứ hai, Lê rủ thêm mấy đứa bạn nữa, tới quán cũng gọi nhiều món, món nào thích thì anh ta cầm cúi vét sạch, mồm miệng dính từa lưa. Mấy đứa bạn Lê bấm nhau cười bảo mày xong phim được rồi đó, thằng này nó ăn uống hoang dã vậy, lấy nó về mày mất công dạy bảo từ đầu. Kể xong Lê cười rũ ra.

- Em thấy anh Hải thích chị đó. – Linh trêu.

Lê nhún vai:

- Thích gì mà thích, ông tướng đó gặp ai cũng tán dèo quẹo, tin cái miệng ông có ngày khổ.

- Có khi với chị là thật thì sao?

- Chị nói không có mà. Còn em với bạn trai tới đâu rồi? Hồi nào dẫn tới giới thiệu đi chứ.

- Dạ để từ từ.

- Sao không thấy anh ta đưa đón em gì hết vậy?
 - Anh ấy bận lắm chị à, lại hay đi công tác nữa.
 - Đàn ông bây giờ ghê lắm, em phải cẩn thận đó.
 - Không sao đâu chị, em hiểu anh ấy lắm.
 - Chị nói là để em để phòng, có người yêu xinh xắn như em ai hông muốn khoe với mọi người? Anh chàng này chị thấy lạ.
 - Là do tính cách anh ấy vậy đó chị. Anh ấy rất chu đáo với em.
 - Linh cố biện minh cho người yêu.
 - Em không nên tin người như thế. Chị hỏi nha, tối nay thứ bảy anh chàng đó ở đâu?
 - Đi công tác xa rồi chị ơi, nghề của anh ấy cũng vất vả.
 - Sao chị thấy nghi quá hà.
 - Nghi sao chị?
- Linh ngớ ra.
- Thôi em đang yêu mà chị nói linh tinh làm em suy nghĩ mất vui. Cứ coi như không có gì đi.
 - Chắc không có gì đâu chị, em tin anh ấy
 - Chị cũng mong vậy.

Ta bà đã đời Linh mới chịu ra về. Lê mở cổng cho cô, Linh đưa mắt nhìn sang những ngôi nhà kín cổng im lìm bên cạnh. Buổi tối con đường này khá vắng vẻ, ánh đèn trên cao rọi xuống những cây bằng lăng in bóng xuống mặt đường. Linh trầm trồ khen:



- Sống ở đây lý tưởng quá chị, thật yên tĩnh và thoáng mát.

- Hôm nào thích thì lại ngủ với chị, vô tư!

Linh nhoén miệng cười:

- Được rồi, chị vào nhà đi em về đây.

Nụ cười trên môi Linh vụt tắt khi cánh cổng của ngôi nhà phía bên kia đường chợt mở. Người đàn ông dắt xe ra trước mặc chiếc áo kẻ sọc mà Linh không thể nào nhầm lẫn, bên cạnh là người phụ nữ trẻ. Cô ta ngồi lên yên xe vòng tay ngang bụng anh rồi nói nhỏ câu gì đó. Chiếc xe từ từ rời khỏi vỉa hè trôi nhẹ trên con đường in bóng bằng lăng.

Linh cứ đứng lặng trước ngôi nhà mà Thành vừa đi ra. Đầu óc cô rối tung rối bời, chẳng lẽ đây là nhà anh? Người phụ nữ cùng đi với anh phải chăng là... Linh lắc đầu cố xua tan mọi suy nghĩ đã làm tay chân cô run rẩy lạnh toát, cô tưởng chừng như dưới chân mình là cái hố tử thần đang châu chực nuốt chửng lấy cô. Mình đứng đây làm gì, phải về nhà thôi. Trên đường đi, nước mắt Linh không ngừng tuôn rơi dù cô đã cắn chặt môi để trấn tĩnh mình.

Cô ném chiếc xe vào góc nhà, lão đảo bước lên phòng ngủ phịch xuống giường khóc hức hức từng cơn. Sao Thành lại nói dối cô, anh bảo là đi công tác chưa về mà lại đi bên cạnh người phụ nữ khác. Nếu không tận mắt nhìn thấy anh bước ra từ ngôi nhà đó thì đâu có một

trăm người nói cô cũng không tin. Khóc một hồi Linh bật dậy chùi nước mắt, cô muốn bấm điện thoại gọi cho Thành hỏi giờ này anh ở đâu, nhưng lại sợ không cầm lòng nổi cô sẽ khóc, sẽ bảo là lúc này mới nhìn thấy anh, rồi sau đó thì sao? Thành sẽ bảo là cô nhìn nhầm hoặc anh sẽ thú nhận tất cả. Đẳng nào thì cô cũng không muốn nghe hai điều đó lúc này, một là sự dối trá, hai là sự thật quá phũ phàng!

Anh Lâm đi làm về, gọi với lên hỏi cô ngủ chưa. Anh nói có mua hai cái bánh giò cô muốn ăn thì xuống. Linh trả lời cô không đói, cô chỉ buồn ngủ. Nằm im một lúc, cô nghe bên dưới có tiếng thì thảo trò chuyện. Hình như dạo này anh Lâm có bạn gái, anh lớn tuổi rồi giờ mới lập gia đình cũng gọi là muộn. Thôi mai mình phải đi tìm một chỗ ở khác trả lại không gian riêng cho anh. Mấy lần Linh muốn dọn ra ngoài nhưng anh Lâm bảo cô cứ ở lại cho tới khi nào anh lấy vợ hẵng đi. Anh còn nói đùa biết đâu cô lấy chồng trước anh cũng nên. Gần sáng Linh mới chợp mắt, biết là khó khăn lắm nhưng cô sẽ giả vờ làm như không biết, cô vẫn hi vọng vào một điều gì đó rất mơ hồ.

Thành mệt nhoài sau chuyến công tác. Lên máy bay anh tắt điện thoại rồi ngủ vùi cho tới khi cô tiếp viên thông báo máy bay sắp sửa hạ cánh xuống mặt đất anh



mới mở mắt nhìn ra lớp kín mờ, bên dưới những đám mây thành phố dần hiện ra, dòng sông chạy dài uốn khúc như con rắn khổng lồ nằm vắt bên thành phố. Thành lấy hành lý rồi rôi đón taxi về nhà. Không có Quỳnh Giao đón anh ở cửa như những lần trước đây. Thành hỏi mẹ:

- Quỳnh Giao bệnh sao vậy mẹ?

Mẹ anh chậm rãi trả lời:

- Nó bị cảm cúm gì đó, hết nóng rồi lạnh, con sang đón nó về đi.

- Chắc không sao hả mẹ? Cô ấy cứ điện thoại hỏi con về sớm.

- Thì nó nhớ con chứ sao nữa.

- Con đi công tác mà cô ấy làm như đi chơi, con nghỉ ngơi một chút. Tối con sẽ đi đón cô ấy.

Thành cởi giày để nguyên quần áo, mệt mỏi gieo mình xuống giường. Anh cảm thấy người hâm hấp nóng, cổ họng hơi đau, chắc là do thay đổi thời tiết nên cơ thể phản ứng làm anh khó chịu. Không sao, ngủ một giấc là sẽ khỏe thôi. Anh nghĩ vậy và nhắm mắt thiêm thiếp, đến khi tỉnh dậy thì trời đã tối. Vẫn không khá hơn, đầu nặng chình chịch người ướt đẫm mồ hôi, anh định nằm tiếp nhưng nghe mẹ gõ cửa phòng giục đi đón Quỳnh Giao nên gắng gượng ngồi dậy.

Quỳnh Giao chẳng đau ốm gì, lúc anh tới thấy cô vẫn cười tươi tỉnh. Ngồi nói chuyện với ba mẹ Quỳnh Giao mà Thành như người sắp hụt hơi, anh chỉ muốn mau

mau về nhà nhưng Quỳnh Giao cứ vô tư hí hửng khoe với mẹ cái sự quan tâm của chồng, vừa nghe cô nói bệnh là vội vã trở về. Chỉ đến khi mẹ Quỳnh Giao nhận ra vẻ mệt mỏi của Thành, bảo cô về cho anh nghỉ ngơi thì cô mới kéo tay Thành đứng dậy.

Thành sốt li bì, cả người nhừ nhão. Bác sĩ khám cho toa mua thuốc uống bảo anh cần nghỉ ngơi. Anh mở điện thoại nhắn cho Linh: “Anh về rồi. Anh đang bệnh. Nhớ em”. Lâu lắm Linh mới nhắn lại: “Chúc anh mau khỏe” rồi thôi. Thành bệnh nằm nhà, Quỳnh Giao lúc nào cũng kè kè một bên nên anh không thể gọi cho Linh để nhõng nhẽo với cô một chút. Anh ước gì người bưng tô cháo cho anh ăn, đem ly sữa đến tận giường đỡ dành anh uống là cô. Anh mơ thấy cùng Linh chạy nhảy trên cánh đồng cỏ xanh rì rồi đến cánh đồng đầy hoa cải vàng. Anh đuổi theo cô nhưng cảm giác như hai chân bị dính chặt bởi những cọng cỏ gai, Linh càng lúc càng xa. Anh ú ớ gọi tên cô khi chỉ còn nhìn thấy cái đốm trắng lấp lánh giữa những đám mây bàng lãng. Mở mắt ra, anh nhìn thấy Quỳnh Giao đặt tay lên trán anh, giọng cô ngờ ngàng:

- Linh là ai vậy anh?

Thành giật mình bối rối:

- À... sao em hỏi vậy...

- Tại thấy anh ngủ mê là gọi cái tên ấy.

- Anh đâu có nhớ, em đừng để ý làm gì.



- Không phải là anh đã có...

Quỳnh Giao ngập ngừng không nói hết câu. Thành hơi xẵng giọng:

- Đến giấc mơ của anh mà em cũng kiếm chuyện nữa sao?

- Em có kiếm chuyện gì đâu, chỉ là thấy anh gọi tên người ta nên em hỏi.

- Thôi ra ngoài đi, đừng làm anh bực mình.

Quỳnh Giao vẫn chưa hết hoài nghi. Dù cho khờ khạo đến cỡ nào cô cũng nhận ra Thành đang thay đổi. Cô vào phòng tắm lấy khăn lau mặt, dạo này Quỳnh Giao hơi mập ra nên mí mắt bắt đầu sụp xuống. Khuôn mặt cô không có nét nào nổi bật nhưng hài hòa nên trông cũng ưa nhìn. Được hai cô em chồng tư vấn, Quỳnh Giao đã bỏ hết những bộ quần áo tua ren nơ niếc lờm chờm, cô sắm lại những bộ trang phục màu sắc nền nã kiểu dáng đơn giản, có lần Thành khen đẹp làm cô thấy vui lắm. Quỳnh Giao nắn nắn vùng thịt hai bên hông nghĩ thầm chắc mình kém hấp dẫn nên Thành mới lơ là chuyện gối chăn, hay là anh đã có người phụ nữ bên ngoài. Quỳnh Giao tựa lưng vào tường đứng lặng hồi lâu, bất giác hai giọt nước mắt trào ra khóe mi.

Thành cũng thấy Quỳnh Giao ngày càng bớt ngu ngơ, cô lẳng lặng dò xét thái độ của anh với sự cam chịu. Thành biết là Quỳnh Giao nghi ngờ song không có khả năng gây chuyện âm ỉ, thỉnh thoảng anh bắt gặp hai mắt cô đỏ hoe. Anh cẩn thận hơn, không dám nhắn tin cho

Linh nhiều, sợ lúc anh nằm ngủ mê Quỳnh Giao táy máy mở ra đọc thì rắc rối.

Một tuần sau Thành đi làm, vừa tới công ty anh liền gọi cho Linh, bảo là anh rất nhớ cô. Linh ừ à dè dặt khi anh hẹn cô chiều nay hai người gặp nhau ở căn phòng hạnh phúc. Cô nói là bận chỉ có thể đi uống cà phê với anh thôi. Thành ngồi thừ ra ghế, linh tính như mách bảo anh Linh có gì đó khang khác trong khoảng thời gian hai tuần không gặp. Linh đã biết được điều gì rồi sao? Anh bóp trán suy nghĩ rồi nhắc điện thoại gọi Thủy, bảo cô sang phòng anh.

Thủy gõ cửa bước vào.

- Cần em báo cáo vấn đề nào trước?
- Ngồi xuống đi, mấy mẫu hàng mới phản ứng của thị trường ra sao?
- Anh yên tâm, đơn đặt hàng gọi về nhiều lắm, doanh thu tháng này cũng tăng nữa.
- Thế thì tốt.
- Nghe nói anh bệnh hả?
- Ừ cảm thường thôi, có gì... lạ không?

Thủy nhú mày:

- Là sao? Muốn hỏi em chừng nào lấy chồng hả?
- Thì hỏi chung chung vậy mà, bao gồm cả câu đó.
- Anh nói dối không quen rồi, làm gì có chuyện anh quan tâm tới chuyện chồng con của em.



- Nếu không có gì thì thôi, cô đi được rồi.

- Hiếm khi thấy anh tử tế với em, cần giúp đỡ thì cứ nói, với anh thì em rất sẵn sàng. Mà có điều này em định nói với anh...

- Gì nữa đây?

- Là chuyện của Linh.

Anh giật mình thon thót.

- Linh... sao?

- Chuyện ngày xưa thôi, những điều em kể với anh là do em phịa ra. Cả chuyện cái điện thoại cũng vậy...

Anh ngời thừ ra.

- Sao đến giờ lương tâm mới bắt đầu cắn rứt hả? Cô đúng là yêu tinh.

- Thật ra là...

Thụy chần chừ định nói gì nữa, đến khi nghe tiếng gõ cửa và cô thư ký cầm tập hồ sơ bước vào Thụy mới chịu đứng lên. Thấy cô ta không có biểu hiện gì khác lạ, Thành yên tâm là cô ta không gặp Linh.

Giải quyết cả khối công việc tồn đọng mà thời gian dường như vẫn trôi qua rất chậm, Thành sốt ruột đưa tay nhìn đồng hồ, mới ba giờ. Anh không thể ngồi đây chờ đợi, rủi ro có khách đột xuất đến tìm sẽ lỡ buổi hẹn mà anh nôn nao từ sáng đến giờ. Nên anh quyết định ra quán cà phê ngồi đợi Linh.

Gọi cho mình ly cà phê đá, Thành đắm chiêu nhìn

theo những vòng khói bảng lảng. Thật khó khăn cho anh khi phải nói với người yêu cái điều mà người ta gọi là sự thật. Sự thật là anh yêu Linh. Và một sự thật nữa oái oăm hơn là anh đã có vợ. Anh không muốn giải bày lý do anh cưới Quỳnh Giao, càng không muốn bắt chước giọng điệu những người đàn ông thường tình rằng mình cô đơn, mình không hạnh phúc. Anh sẽ xử sự như một người đàn ông chân chính. Nhưng sẽ nói với cô thế nào đây?

Bốn giờ anh nhắn cho Linh: “Anh đã tới” rồi đưa mắt nhìn đăm đăm về phía chậu hoa sứ đặt cạnh lối đi. Anh hồi hộp như lần đầu hò hẹn và chỉ yên tâm khi nhìn thấy cô bước khoan thai về phía anh.

- Chờ em lâu không?

Linh ngồi xuống cười nhẹ với anh. Thành nhìn cô không chớp mắt, trên khuôn mặt đẹp náo nùng ấy là ánh nhìn xa vời vợi.

- Anh đến một lúc rồi. Em à... giận anh lắm phải không?

Linh cúi đầu lặng thinh. Anh cầm mấy ngón tay cô đưa lên môi hôn. Một lúc lâu cô ngược nhìn anh, dễ dàng nhận ra anh đã gầy đi khá nhiều. Linh lại thấy lòng mình xúc động.

- Anh bệnh gì vậy?

- Một phần bị cảm, một phần tương tư em.

- Anh không có điều gì khác muốn nói với em sao?



Câu hỏi bất ngờ của Linh khiến Thành ngỡ ngơ, anh với tay lấy gói thuốc. Linh lặng lẽ nhìn anh.

- Anh không biết nên bắt đầu từ đâu. Nếu ngày đó em không rời xa anh thì đã không có câu chuyện này.

Hai vai Linh rung lên, cô đã tự nhủ dù có gặp điều tồi tệ nhất cũng phải đón nhận với tất cả sự bình tĩnh, nhưng nghe những lời anh nói cô vẫn thấy đầu óc mình chao đảo.

Thành đặt tay lên vai cô siết nhẹ.

- Một năm sau anh mới cưới vợ, hoàn toàn không vì tình yêu.

Tim Linh nhói lên, cảm giác như bị ai bóp nghẹt đến không thở nổi. Trước mắt cô mọi thứ nhòa đi, toàn thân đông cứng như một tảng băng, cô ngồi bất động không biết bao lâu cho đến lúc anh lay vai cô khẽ khàng:

- Tha lỗi cho anh, nhìn em thế này anh thật đau lòng.

Linh mấp máy đôi môi:

- Vậy thì sao anh còn đến với em... anh không chịu nói cho em biết từ đầu.

- Vì em là tình yêu của anh, anh không muốn để mất em lần nữa.

- Nếu em không hỏi thì anh còn tiếp tục che giấu đến bao giờ?

- Em biết không, anh cũng khổ sở lắm... nói ra với em anh mới thấy nhẹ lòng.



- Anh không nói ra thì em cũng nhìn thấy hết rồi.

- Em nhìn thấy gì?

- Thấy anh chở vợ đi chơi, em thật sự không muốn nhìn mặt anh thêm một lần nào hết.

Thành ngớ người ra.

- Lúc nào sao anh không biết?

- Em đã đứng thật lâu trước ngôi nhà mà anh từ trong đó đi ra.

- Tội nghiệp em, lúc đó anh mệt gần chết vẫn phải tới đón Quỳnh Giao, cô ấy bảo là mình bệnh.

- Và anh chẳng còn nhớ gì đến em.

- Em trách oan cho anh quá, hôm đó anh bị sốt li bì.

Linh khịt mũi:

- Thì em thông cảm rồi... anh có thể yên tâm về với vợ.

Thành năn nỉ:

- Anh biết tội rồi, đừng hành hạ anh nữa... mà em đi đâu tới đó vậy?

- Nhà bạn em gần đó em tới chơi.

Thành thấp giọng:

- Em à... thật lòng anh không muốn giấu em, anh luôn suy nghĩ tìm cơ hội thuận tiện kể hết với em để mong em hiểu cho anh. Anh đã thành thật rồi em không yêu anh nữa sao?

Linh đáp tỉnh:



- Chắc là không, yêu anh em sẽ mang tiếng phá hoại gia đình người khác.

- Anh cần có em, anh không thể xa em.

- Anh hay quá hén, xa em chưa bao lâu đã đi cưới vợ giờ còn muốn em làm người tình.

- Đợi anh ít lâu nữa anh sẽ cầu hôn em.

- Bộ em không lấy chồng nổi sao phải xài chung với người khác. Tưởng tượng anh vừa làm chuyện ấy với em, về nhà trèo lên giường vợ... em muốn ới!

- Tâm bậy không hà, từ lúc... hiến dâng cho em, anh không còn chút cảm xúc khi về nhà, lâu rồi không có chuyện ấy.

- Ai mà tin anh.

- Anh chỉ thật thà khai báo, tin hay không do em thương tình chiếu cố.

- Em tức lắm đây nè... tự nhiên cái vướng vào anh cho khổ.

- Phải chi biết là gặp lại em thì anh ráng chờ, lúc ấy Quỳnh Giao rất tội nghiệp nên anh đã có một quyết định vội vàng.

- Vì sao anh tội nghiệp người ta, chắc là đã gây nên tội lỗi?

- Anh vô tội... dài dòng một chút cho em hiểu, gia đình anh và gia đình cô ấy khá thân thiết, anh biết cô ấy từ lúc còn nhỏ, lớn lên hai bên cũng có ý định gán ghép cho hai

đứa. Nhưng anh chỉ coi cô ấy như em gái, giống hai đứa em của anh vậy. Khi anh quen em là lúc ba má anh làm rất căng, anh đã năn nỉ Quỳnh Giao từ chối giúp anh, cô ấy nghe theo, anh tưởng là thoát rồi. Không ngờ em bỏ đi để anh không còn hi vọng tìm ra em. Mẹ bảo đến thăm Quỳnh Giao, thế là anh đến, cô ấy nhìn thấy anh như người sắp chết đuối vớ được phao làm anh thương xót, thế là cưới...

- Thế là thế là... em không xúc động chút xíu nào đâu.
- Khổ thân anh quá!
- Anh rên rỉ hoài em cũng chẳng động lòng, em vô cảm rồi.
- Để anh thử mới biết.
- Em đang đau khổ không thích đùa.
- Thôi tới đâu hay tới đó nha em, anh sẽ nghĩ cách.
- Nghĩ làm gì cho mất công, anh có vợ thì về với vợ, còn em cứ mặc kệ em.
- Nhưng làm sao anh xa em nổi?
- Kệ anh, đàn ông chỉ yêu lát phớt mau quên lắm, rồi anh cũng sẽ quên em.
- Phải chi quên được thì nói làm gì, anh ngủ mê cũng gọi tên em suốt chút nữa là lộ hết, vậy mà em không tội nghiệp anh.

Linh quay nhìn anh, tuy tỏ ra cứng cỏi nhưng thật sự lòng cô mềm nhũn khi nghe những lời anh nói.



- Rồi anh có bị sao không?

- Cô ấy hơi nghi ngờ nên hỏi, anh trả lời không nhớ gì hết rồi thôi.

Linh thở ra.

- Em không ngờ có lúc mình lại rơi vào tình huống này, em thấy thương em quá!

- Em hối hận vì yêu anh phải không?

- Từ lúc này trở về trước thì không, còn sau này em không biết nữa. Em sắp nổi tiếng vì làm kẻ thứ ba.

- Em à, không nghiêm trọng như thế đâu. Em là người duy nhất của anh!

Linh nhếch môi cười héo hắt, dù có muốn tin anh đến đâu đi nữa cô vẫn cảm thấy một nỗi hụt hẫng quá lớn trong lòng.



Chương 9

Những ngày cuối năm trời se se lạnh, không khí đón Tết dường như làm cho đường phố trở nên rộn ràng nhộn nhịp hơn. Cả tuần nay mọi người râm ran bàn chuyện nghỉ Tết, người thì đi Hong Kong du lịch cùng gia đình, người thì theo nhóm bạn đi Nha Trang, Đà Lạt, đứa ở xa thì tranh thủ sắm sửa quà cáp mang về quê tận hưởng mấy ngày Tết ấm áp bên người thân. Linh nghe họ bàn tán mà lòng buồn rười rượi, mới một tháng trước đây thôi cô còn nghĩ là sẽ về quê chơi mấy ngày rồi trở lên sớm để dung dăng dung dẻ phố phường cùng Thành. Cô sẽ cùng anh đi ngắm đường hoa, lưu giữ bằng hình ảnh những khoảnh khắc thật đẹp, sẽ cùng

anh ngắm hoàng hôn trên sông, nhìn những con tàu trôi chậm chậm dưới chân cầu, và sẽ có cả những phút giây hoàn toàn chìm đắm bên nhau để đánh dấu cái Tết đầu tiên họ có nhau. Nhưng ước muốn đó giờ đây đã trở thành những điều ngổ ngắc buồn cười, thực tế là cô đang trải qua những ngày thật khó khăn.

Linh chợt nghĩ đến Trúc, dạo này công việc căng thẳng nên trông Trúc khá mệt mỏi, nếp nhăn và quầng thâm rõ nét hơn quanh khóe mắt. Linh tự hỏi chẳng lẽ cả đời chị chấp nhận làm cái bóng cô đơn bên cạnh người đàn ông mình yêu, lỗi tại chị đã để nhịp tim mình lạc lối nên chị chấp nhận coi đó là số phận của mình. Còn cô thì sao? Cứ tưởng rằng sau những ngày tháng cách xa, cô đã tìm lại được tình yêu của mình nhưng khi hiểu ra thì sự đời đã thay đổi khác, người cô yêu giờ thành của người ta, anh đã có một cuộc sống riêng mà mỗi khi nghĩ đến là lòng cô đau quặn thắt.

Trở về từ phòng ăn, Linh mở học bản cầm điện thoại lên xem. Một cuộc gọi nhớ của Thành và một tin nhắn của anh: “Em yêu, em ở đâu anh gọi hoài không được, chiều nay mình gặp nhau nha em. Anh nhớ em”.

Linh úp mặt vào lòng bàn tay, phía sau dòng chữ ấy là khuôn mặt Thành khắc khoải ưu tư, là yêu thương ngọt ngào và nỗi đau da diết. Thôi thì đừng làm phức tạp thêm những gì vốn dĩ đã phức tạp. Hạnh phúc trong đau khổ là thứ hạnh phúc mà cả đời chưa chắc mấy ai tìm được!



Thật sự lúc này đây cô không nghĩ được điều gì khác ngoài anh. Hình bóng anh tràn ngập trong tâm trí của cô, miên man những lời anh cầu nhàu: “Anh đã dặn em hoài...” khi cô quên mang theo áo mưa, hay: “Anh lo cho em quá” khi cái điện thoại của cô dở chứng cứ nhảm vào máy anh mà gọi nhưng anh bấm nút nghe thì nó nín thình. Sau đó cô đưa cái điện thoại cho anh, bấm qua bấm lại anh đọc được tin nhắn của một khách hàng tán tỉnh vu vơ, mặt anh sụ xuống quạu đeo cô mới biết là anh... ghen! Dĩ nhiên là cô phải giải thích và “lảng lơ” với anh một chút anh mới bỏ được bộ mặt khó coi và chạm bờ môi mềm ảm vào tai cô thì thẳm: “Anh yêu em dữ dội lắm biết không?”

Điều này thì cô biết.

Linh bước tới quây lể tân, anh chàng phục vụ đã quen mặt cô nên tũm tũm cười: “Văn phòng 106 nha chị, anh ấy chờ chị lâu lắm đó”. Cô gật đầu nói cảm ơn rồi theo hướng cầu thang chậm rãi bước lên từng bậc một. Căn phòng nằm cuối dãy hành lang, buổi chiều ánh nắng le lói chiếu xuyên qua cành bông giấy in trên nền tường những chiếc lá lao chao. Anh gọi đây là “căn phòng hạnh phúc” của hai người nên mỗi lần đến đây cô đều có cảm giác nôn nao hồi hộp, bước chân cô chậm dần cho đến khi dừng lại. Cô gõ nhẹ vào cánh cửa, nó bật ra cùng lúc



với vòng tay anh dang rộng ghì chặt cô vào lòng. Chiếc túi xách tuột khỏi vai cô rơi nhẹ xuống sàn nhà, cô tựa cằm vào vai anh yên lặng hồi lâu. Anh nhắc bổng cô lên đặt xuống giường, gỡ mấy cọng tóc rối lòa xòa vương vít rồi mê mải hôn lên khắp mặt cô. Cô vòng tay ôm cổ anh đáp lại những nụ hôn nồng nàn. Anh lần tay ra sau lưng mở khuy chiếc áo lót, bờ môi vẫn mơn man trên ngực cô nhẹ nhàng lần xuống dưới, chân cô dặng ra, tay bầu chặt tẩm drap trải giường, cổ họng khô khốc, cô rên rỉ: “Anh ơi! Em yêu anh hơn bao giờ hết”. Anh không dừng lại, đầu lưỡi anh vẫn lê la phá phách hôn đảo ngọc cho đến khi cô cong người lên ngồi bật dậy. Anh quỳ trên giường, người bùng bùng như lên cơn sốt khi cô nâng niu vỗ về anh, lúc dịu dàng như con sóng nhỏ rồi tàn bạo mãnh liệt như những đợt sóng thần khiến anh miên man dần dập trong cảm xúc mê mê sung sướng. Cô thích nghe tiếng rên xiết của anh, thích nghe những câu lảm nhảm không đầu không đuôi mà anh cũng không biết mình nói gì và khi anh hét nho nhỏ lên cô biết là anh sắp không chịu nổi nữa... Anh hối hả giữ chặt tay cô, nhẹ nhàng ấn sâu vào cô, tiếng anh rên rỉ càng lúc càng nhanh. Cô choáng ngợp trong cảm xúc chơi vơi như ở cõi phiêu bồng, cô nồng nhiệt hòa vào anh đi đến tận cùng nỗi đam mê.

- Cám ơn em yêu!

Anh nhắm mắt lim dim mơ màng. Cô hôn nhẹ lên trán anh.

- Ngủ đi anh.



Cô nằm gối đầu lên tay anh, khi nghe anh thờ đều cô rời khỏi giường bước vào phòng tắm. Cô mặc lại quần áo rồi ngồi xuống cạnh giường ngắm nhìn anh trong giấc ngủ. Anh gầy đi và già dặn hơn nhiều so với cái ngày cô bị anh bắt đền vì chạy đăm sấm vào anh. Lẽ ra cô và anh không phải chia tay nhau khi tình yêu vừa mới bắt đầu nếu không vì sự ganh ghét mà Thụy bày ra trò bĩ ổi khiến cho cô khốn đốn tìm cách lánh xa mọi người. Nếu như cô bản lĩnh vượt qua mặc cảm thì cũng không có cơ hội cho người phụ nữ khác bước vào đời anh. Cô cũng không phải bảo lưu kết quả học tập để một năm sau mới quay lại hoàn tất những tín chỉ cuối cùng. Đối lại thì cô cũng may mắn khi có một công việc tốt, những đồng nghiệp thân tình và những ưu ái nhất định của công ty. Từ nhân viên phòng kinh doanh, cô được điều qua phụ trách mảng chăm sóc khách hàng, lĩnh vực mới có làm cô vất vả hơn nhưng nó cũng giúp cô mở rộng mối quan hệ và học hỏi được nhiều điều bổ ích từ thực tế. Bạn bè hỏi ấy cô chỉ giữ liên lạc với Quyên, thương con nhỏ tình duyên cũng lận đận. Cô chợt nhớ tới câu chuyện tình chán phèo mà có lần nghe Quyên kể, ấy là lúc còn đi học, Quyên yêu một anh học Bách khoa quê Phú Yên. Mùa hè cô theo anh chàng về quê ra mắt gia đình, chỉ ở nhà một lúc là anh ta đi bù khú bạn bè tới khuya, bỏ cô ngồi thơ thẩn ở nhà với bà mẹ luôn miệng rên rầm kêu ca vì chứng bệnh thấp khớp. Hôm sau để chuộc lỗi anh ta chở Quyên về quê nội ở thị trấn cách đó mười cây số. Bà nội vui vẻ bắt gà làm thịt đãi hai đứa cháu, Quyên

ngồi rửa rau bên sà nước nghe bà ca cẩm: “Thằng này (tức thằng cháu nội đích tôn của bà) con phải kềm nó cho chặt chứ bà thấy mòi nó giống ông nội nó vừa vô tâm, vừa ăn chơi hoang đàng, lấy nó chỉ khổ”. Bà nói thương Quyên nên nói cho cô phòng xa.

Ở chơi tới chiều thì hai đứa ra về, Quyên còn ầm ỨC lắm nên chẳng nói năng gì. Vừa ra khỏi ngõ thì gặp tên bạn từ đầu phố nhào ra rồi rít mừng rỡ, tay vỗ vỗ vào túi quần, nói lâu ngày không gặp tao sẽ đãi mày tới sáng luôn. Hắn chèo kéo thêm hai thằng bạn nữa rồi phóng thẳng tới một nhà hàng karaoke. Tôm nướng, mực hấp, gỏi cá dọn lên đầy bàn, Quyên thâm nghĩ ít ra thì người yêu cô cũng được mấy tay bạn nổi khổ nể trọng nên đãi đằng sang quá. Bia được khui tới tấp, những giọng ca rè rè cất lên.

Trời vào khuya mấy cái miệng bắt đầu nhều nhão, vò lon quăng bừa bãi dưới gầm bàn. Chủ quán yêu cầu tính tiền để đóng cửa, cả bọn đưa mắt nhìn tên bạn nổi khổ, hắn gác chân lên bàn, đầu ngoẹo sang một bên nước dãi lòng thông chảy ra từ khóe miệng. Lay kéo gì hắn cũng không nhúc nhích, một tên lòn tay vô túi quần hắn móc ra cái bóp, mở ra chỉ có mấy tờ giấy năm trăm đồng cộng lại vừa đúng hai ngàn! Kiểu này thì chết rồi, vét hết túi ba tên đàn ông chưa được năm trăm mà cái hóa đơn tới hai triệu. Người yêu đưa mắt nhìn Quyên cầu cứu, cô giận lắm nhưng cũng đành bấm bụng mở ví lấy tiền trả cho chủ quán. Hai tên bạn lão đảo lên xe đồng mất bỏ lại “cục nợ” “nổ đã đời giờ bước xiêu bước vẹo, người yêu



thương bạn nên bảo cô chạy xe về một mình còn anh ta phải đưa tên ôn dịch kia về nhà hẳn.

Đường khuya vắng vẻ, Quyên gồng mình chạy qua nhiều đoạn tối om om, lòng tái tê buồn bã. Cô nghĩ quần lữ có tên cướp nào từ trong bụi rậm nhảy ra chắc cô chết mất. Cũng may là cô về tới nơi an toàn, còn người yêu thì quá nửa đêm mới lò dò về tới. Quá ngao ngán nên sáng hôm sau thức dậy, Quyên quyết định chớp nhoáng một đi không trở lại, cô đón chuyến xe sớm về lại nhà mình.

Lần Linh gặp cô gần đây, Quyên khoe đã yêu một anh chàng kiến trúc sư người cùng quê. Anh chàng lên kế hoạch khi nào mua được nhà thì họ sẽ cưới nhau. Quyên còn nói thêm, làm đám cưới chỗ tôi là tôi được giảm mười phần trăm, bà là người quen tôi cũng xin giảm được năm phần trăm đó, có yêu ai thì bảo người ta cưới đi. Nói xong Quyên cười khoe cái răng khểnh dễ thương. Tuyệt nhiên cả Quyên và cô đều không nhắc tới tên Thụy dù cái tên ấy có thoáng qua ý nghĩ mỗi người.

Cô bước xuống giường mở tủ lạnh lấy ra chai nước suối uống từng ngụm nhỏ. Thành đã ngủ được một giấc khá lâu, cô nhón chân rón rén để không làm anh thức giấc. Chỉ lát nữa thôi rời khỏi căn phòng này lúc thành phố đã nhòa vào bóng đêm, anh và cô sẽ bước vào một cuộc sống khác. Anh về với gia đình mình, ở đó có một người phụ nữ đang chờ anh, chị sẽ mở cửa trao cho anh nụ cười âu yếm, ân cần hỏi anh có mệt lắm

không, chị sẽ mang đến cho anh ly nước mát với tất cả sự trù mẫn, sau đó theo chân anh vô phòng ngủ giúp anh cởi áo treo lên móc. Trong lúc anh tắm chị sẽ vào bếp chuẩn bị bữa ăn tối, chị sẽ liếng thoảng kể với anh ngày hôm nay chị làm gì trong lúc hai người ngồi ăn (cô đoán vậy vì có lẽ cả nhà đã ăn cơm trước). Ăn xong anh sẽ mở máy tính làm việc hoặc đọc báo, cũng có thể ngồi xem chương trình thời sự trên ti vi, chị sẽ đến sau lưng anh nhắc khéo: “Muộn rồi đi ngủ anh ơi”. Họ đã là vợ chồng chắc chẳng cần màu mè... Linh không nhớ rõ lắm gương mặt người phụ nữ cận kề bên anh, hôm đó cô chỉ nhìn thấy chị thoảng qua dưới ánh đèn đường trong một tâm trạng tê tái não lòng nên còn tâm trí đâu mà nhìn cho kỹ. Cô thầm đoán vợ anh hẳn là có điểm nào đó đặc biệt lắm nên mới sớm giữ chân anh bằng cuộc hôn nhân khá chóng vánh này. Hẳn nhiên không phải là chuyện sập bẫy hay lỡ đại bởi tới giờ này họ vẫn chưa có con. Có lẽ đây là “điểm sáng” mà cô nhìn thấy trong cuộc hôn nhân của anh.

Ừ nhỉ, sao mình lại nghĩ ngợi lan man đủ thứ chuyện thế này. Cô cười mỉm rồi đưa ngón tay trở khêu nhẹ mũi Thành, anh cựa mình mở mắt nhìn cô.

- Anh phê quá chẳng còn biết gì...
- Trời tối rồi đó, dậy đi anh.
- Nằm xuống đây với anh chút nữa để anh ôm em.
- Thôi nha em mặc quần áo đàng hoàng rồi không được kiếm chuyện nữa đâu đấy.



Miệng thì nói vậy nhưng cô vẫn nằm xuống gác chân qua người anh. Thành trâu cô.

- Tay chân anh rữ rượi hết rồi, em muốn làm gì anh thì làm chứ anh... lắt lư con tàu rồi!

- Ai biểu ham quá mà, tối nay cô giáo còn bắt trả bài nữa đó!

- Em trù ẻo không hà, không thương anh gì hết.

- Anh chỉ được chứ có mất mát gì mà than với em.

- Đừng mắc mớ anh nữa mà, em nghĩ gì nói anh nghe đi.

- À... ờ... có phải cuộc vui nào rồi cũng sẽ tàn đúng không anh?

Anh nhướm người lên nhìn sâu vào mắt cô ướm thử:

- Em có muốn chung sống cùng anh không?

- Anh cứ đùa mãi...

- Anh nói nghiêm túc mà, anh đã nhắm một căn hộ để em có thể sống thoải mái, chúng mình cũng có nhiều thời gian bên nhau hơn.

Linh nheo mắt cười:

- Ý anh là lập phòng nhì hả?

Không ngờ cô nghĩ nhanh như vậy làm anh hơi ngượng.

- Tên là do em gọi... chứ anh thì thấy đâu có quan trọng.

Cô tiếp tục trâu:

- Anh mua nhà ở Phú Mỹ Hưng thì em mới chịu.
 - Trời đất! Anh đâu có nhiều tiền dữ vậy.
 - Đẳng nào thì em cũng mang tiếng lợi dụng rồi, em lại thích một ngôi nhà trồng hoa cỏ xinh xinh.
 - Chừng nào giàu có anh sẽ làm... đẹp lòng em, bây giờ chịu khó thông cảm cho anh vậy.
 - Em đùa thôi, anh có biết trong tình yêu người ta không kị nhất là điều gì không?
 - Hình như là tính lăng nhăng không thành thật.
 - Còn một thứ quan trọng nữa là tiền, lúc êm ấm thì không sao nhưng khi cạn tình thì theo đòi mệt lắm. Biết là anh lo cho em, nhưng em sẽ không thoải mái khi sống dựa dẫm vào anh. Anh ràng buộc bởi một người đã mệt lắm rồi, em không muốn anh phải chịu thêm áp lực vì em. Như thế này là em rất hài lòng, anh không phải bận tâm gì hết.
 - Em cần gì cứ nói với anh... đừng sợ anh đòi.
 - Làm em cảm động quá em khóc à.
 - Anh thật hạnh phúc khi có em.
- Cô chợt hỏi:
- Chị nhà có tốt với anh không?
- Anh không ngần ngại nói một hơi:
- Anh thấy bình thường. Quỳnh Giao hiền lành chân chất lắm, từ nhỏ tới lớn chỉ quanh quẩn ở nhà nên kiến



thức ngoài xã hội rất hạn hẹp, lại không có bạn bè chị em gì nên hơi hợt lăm, nhiều khi anh về tới nhà cô ấy chỉ mở cửa rồi chạy vô ôm cái ti vi coi phim tình cảm. Muốn nói chuyện cũng không biết chuyện gì để nói. Lâu lâu anh xúi cô ấy về bên nhà ở anh lại thấy thoải mái hơn.

- Chắc chị ấy phải có gì đặc biệt thì anh mới cưới chứ?

- Anh đã kể với em rồi đó, đúng là anh có bị áp lực từ gia đình nhưng Quỳnh Giao đã giải quyết dùm anh tưởng là êm xuôi. Rồi cô ấy ngã bệnh anh tới thăm, trông cô ấy thảm hại quá nên anh động lòng, anh tới lui thường xuyên dỗ dành cô ấy ăn uống, cô ấy chỉ nghe lời anh nên dần dần khỏi bệnh. Giá mà anh đừng có cái quyết định ngốc nghếch hào hiệp ấy thì anh đã không phải sống những ngày nhạt nhẽo vô vị. Em biết không, lúc gặp lại em, anh vui mừng biết bao, song, anh cũng lo lăm, làm sao dám nói thật với em? Anh nghĩ hay là số phận trêu ngươi mình nên hết biết gì, chỉ biết yêu em...

Ánh mắt cô lung linh, dẫu có phải là trò đùa của số phận thì cô cũng cảm ơn số phận đã đưa anh đến với cô.

- Anh kể tiếp đi, lâu vậy mà sao chưa có con?

Anh bật cười.

- Anh không biết nữa, hồi mới cưới cũng ham hố lăm, cô ấy sẩy thai một lần rồi nín luôn.

- Anh có đưa chị ấy tới bác sĩ khám không?

Anh cười có vẻ bối rối.

- Chắc tại anh quá, anh chẳng còn hứng thú gì. Lúc



gần vợ anh chỉ nghĩ tới em... ráng lắm mới xong. Thôi để anh mặc đồ rồi mình đi ăn, nói một hồi chắc em cười anh chết.

- Em thích nghe, em muốn biết khi hai người sống với nhau là như thế nào... để học hỏi.

- Thì anh đã rủ rồi mà tại em không chịu!

Linh lờm anh một cái, cô tuột khỏi giường đưa tay kéo anh ngồi bật dậy.



Chương 10

Mới bước chân tới cửa, Thành đã thấy bầu không khí trong nhà có vẻ khang khác, anh đưa mắt nhìn Quỳnh Giao dò hỏi nhưng cô chỉ rụt rè lắc đầu. Mẹ ngồi bó gối trên bộ salon, bên cạnh là con em kế Linh Đan mặt mày ủ dột. Anh hỏi:

- Có chuyện gì vậy mẹ?

Bà khoát tay bảo anh ngồi xuống, cất giọng nặng trĩu:

- Em con đã gây chuyện lớn rồi, giờ chỉ có con mới cứu nổi nó.

Quái lạ! Linh Đan đã lấy chồng, nhà chồng tương đối khá giả cho hai đứa quản lý một quán cà phê thu nhập

rất khá, sao không chí thú làm ăn lại gây chuyện gì đây?
Anh quay sang hỏi Linh Đan:

- Hai đứa cãi nhau à?

Linh Đan im lặng, mẹ anh đỡ lời:

- Cãi nhau thì nói làm gì, đằng này nó ngu dại đem tiền cho người ta vay bị giựt hết rồi, giờ nợ nần đầm đìa nhà chồng chửi mắng nhục nhã quá. Nó về từ trưa tới giờ cứ khóc hù hụ như đứa mất hồn.

- Sao ngu vậy? Bị mất nhiều không?

- Nghe đâu cả tỉ lận, nó mượn của người quen rồi đưa hết cho con kia mà không có một tờ giấy lộn, giờ con đó bỏ trốn người ta nắm áo nó mà đòi.

Anh đứng phắt dậy, giận sôi trong lòng.

- Lớn rồi tự làm thì tự chịu, con không giúp được gì đâu.

Mẹ níu tay anh van vì:

- Em con hết cách mới về cầu cứu, con không giúp nó quần trí làm liều chắc mẹ chết mất!

- Số tiền lớn vậy làm sao con có.

- Mẹ đành dùm được một ít, con bảo vợ con về bên nhà mượn đỡ anh chị bao nhiêu mà chẳng có, nó nghe lời con mà.

- Mẹ nói lạ quá, con không làm được đâu. Thằng chồng đâu không bảo nó lo? – Anh hỏi em gái.



Linh Đan trả lời nhát gừng:

- Anh bỏ đi mấy bữa nay rồi, người ta kéo tới nhà la lối chửi mắng um sùm em không sống nổi, anh làm ơn giúp em.

- Nói nghe dễ chưa, một đồng tiền tây quây ra đó anh biết kiếm đâu ra? Em lớn rồi sao không biết suy nghĩ, không lo làm ăn đàng hoàng giờ ngồi đó khóc. Mà chuyện này là sao?

Linh Đan thút thít:

- Thì em thấy họ giàu có làm ăn lớn, hồi đầu họ mượn rồi trả rất đúng hẹn, thấy kiếm tiền dễ quá nên em ham, dần dà họ bảo cần thêm em mới đi vay đưa họ, ai ngờ họ ôm tiền trốn mất tăm mất dạng. Chồng em nói đi tìm rồi cũng không thấy về.

- Hết nói nổi!

- Em không có tiền trả cho những người em mượn, họ sẽ thưa công an bắt em, em sợ ở tù lắm!

- Ở tù cũng đáng đời.

Mẹ anh chen vô:

- Con nói vậy sao đành, nó là em con mà.

Anh cau mặt:

- Mẹ dung túng cho nó hết chuyện này tới chuyện kia, tập cho nó tính ỷ lại giờ nó gây họa mẹ bảo con giải quyết, nó đã về nhà chồng thì để bên chồng nó lo, đây đâu phải chuyện của con.

- Nhưng nó đã tới đường cùng mới cầu cứu nhà mình, con hãy nghĩ cách gì đó giúp em con à.

Anh nghe mẹ van vỉ cũng động lòng, hư thực ra sao còn chưa rõ, Linh Đan lại bảo chồng nó bỏ đi mất khiến anh càng nghi ngờ. Hay chúng nó bày ra trò này để vùi vĩnh moi móc tiền của mẹ cũng nên. Anh đứng dậy thọc tay vào túi quần đi tới đi lui rồi dừng lại trước mặt Linh Đan nghiêm giọng:

- Cô hãy gom hết những tờ giấy vay mượn nợ của người ta, phần nào trả rồi phần nào chưa trả, tìm thằng chồng cô lôi cổ nó tới đây rồi hãy nói chuyện tiếp, không lẽ cô về bòn rút gia đình còn nó thì nhõn nhỡ? Biết suy nghĩ một chút đi.

- Nhưng điện thoại ảnh tắt rồi... em gọi hoài không được.

- Thì cứ ngồi đó ăn vạ mẹ.

Anh hậm hực bỏ lên lầu. Lòng anh dịu lại khi thấy Quỳnh Giao ngồi co ro trên giường, ít ra thì cô cũng an phận không gây cho anh những điều phiền toái.

- Em biết chuyện Linh Đan rồi phải không?

Quỳnh Giao giật mình áp ứng:

- Từ trưa tới giờ nhà ầm ĩ cả lên... mà anh đừng la em...

Anh ngờ ngợ hỏi:

- La em... chuyện gì?

- Thì chuyện cô Linh Đan...



- Chắc nó xúi em mượn tiền cho nó trả nợ hả, em đừng dính vào.

Quỳnh Giao ậm ừ:

- Nhưng...

- Có gì khó nói vậy?

- Em... tưởng anh biết rồi.

- Thì vừa mới biết nó mượn tiền đem cho vay lại bị giựt hết rồi, đến khổ vì nó.

- Còn tiền... em mượn của ba mẹ nữa.

Thành sững sờ:

- Em nói sao, mượn của ba mẹ để đưa cho nó hả?

- Cổ kêu em về bên nhà nói dối ba mẹ bảo là anh cần tiền làm ăn nên ba mẹ mới đưa...

- Trời ơi sao em ngốc thế, sao không chịu nói gì với anh?

- Cổ dặn em đừng nói, chỉ một tháng là cổ trả lại thôi... mà mấy tháng rồi em không dám hỏi.

- Em mượn của ba mẹ bao nhiêu?

- Có hai trăm triệu hà... anh đừng giận...

Thành ngồi phịch xuống giường ôm đầu. Cơn giận làm anh muốn phát điên, Linh Đan thật quá đáng, lợi dụng cả sự nhẹ dạ của Quỳnh Giao làm mất mặt anh thì không thể tha thứ được. Giờ có quát mắng thậm tệ nó cứ ngồi trơ ra cổ đấm ăn xôi cũng đành chịu thôi. Anh lại

giận mẹ vì quá nuông chiều hai đứa con gái, Linh Đan thì như thế, còn Linh Chi mấy tháng trước cũng vừa tổ chức đám cưới rình rang với một Việt kiều Úc quen trên mạng. Anh ta khoe giàu có cỡ nào không biết nhưng toàn bộ tiền cưới xin nhà gái phải cặng đáng hết, tiền mừng cưới hai đứa nó cũng lấy, đưa nhau hưởng tuần trăng mật sắm sửa ăn chơi. Đến lúc thẳng chồng mới cưới trở về Úc, Linh Chi còn xòe tay xin mẹ một trăm đô cho chồng dẫn túi vì tiền của gã kẹt trong những dự án làm ăn lớn!

Chồng đi rồi, Linh Chi ngày ngày lo học tiếng Anh, học nấu nướng để mai mốt về bên quản lý nhà hàng giúp chồng. Chưa biết ngày nào mới đến được xứ sở chuột túi nhưng cô nàng đi đứng nói năng chảnh chọe y như mình từ bên ấy mới về. Thành nhắc nhở dạy dỗ em gái thì mẹ anh bệnh chằm chặp bảo rằng nó thức thời, biết đâu sau này cả nhà phải nhờ vả đến nó, nên có đầu tư chút ít chả đáng là bao. Mẹ tưởng anh kiếm được nhiều tiền lắm nên nay thì cần thứ này mai lại cần thứ khác, rồi hiếu hỉ lễ nghĩa với họ hàng gần xa, trăm thứ hằm bà lằn mẹ đều đánh tiếng hỏi anh. Không đưa đủ thì mẹ giận hờn kể lể nhức óc nhức tai, mà đưa đủ thì nhu cầu của mẹ lần sau lại tăng lên làm anh cứ loay hoay xoay trở mà mẹ nào có hiểu cho đâu!

Giờ tới chuyện của Linh Đan kéo theo Quỳnh Giao, anh tưởng như mình bị một cú đấm choáng váng vào mặt không còn đường chống đỡ. Số tiền anh để riêng định mua một căn hộ chung cư cho Linh cũng có nguy



cơ mắt sạch. Anh vừa nói ý định ấy với cô, may mà Linh từ chối chứ nếu cô đồng ý thì anh không biết nói làm sao. Với ba, anh cũng chẳng còn hy vọng, sức khỏe yếu nên ông không kham nổi công việc xây dựng nặng nhọc và tính toán chi li, ông có một ít gởi ngân hàng lấy tiền lời chi tiêu, dùng hòng ai đụng đến số tiền đó của ông. Ông nghỉ ngơi đúng nghĩa, không rủ bạn tới nhà đánh cờ uống trà đàm đạo thì ông cũng ra ngoài cùng họ lai rai, thỉnh thoảng mấy ông già hứng chí kéo tuốt ra ngoài ô câu cá, rí rả ôn nghèo kể khổ rồi cười hỉ hả khoe con cái lớn khôn không còn phải lo toan vướng bận điều gì, đi gần cuối chặng đường đời mà lòng thanh thản như không. Cái tính gia trưởng độc đoán của ông giảm đi nhiều lắm từ ngày Thành cưới Quỳnh Giao, ông không còn lên giọng mắng át con cái mà yên tâm sống phần đời còn lại của mình.

Quỳnh Giao như biết lỗi nói lí nhí:

- Để em về nói thật với ba mẹ.
- Lỡ rồi em muốn làm gì thì làm.
- Anh còn giận em sao?
- Còn đầu óc đầu nũa mà giận với hờn. Ba biết chuyện này chưa?
- Biết rồi, mẹ vừa mới nói thì ba bảo im, ba không thích nghe nữa. Ba lấy áo mặc vô tới nhà bạn chơi rồi.
- Thật tình anh cũng muốn bỏ cái nhà này mà đi.

Quỳnh Giao hớn hờ:

- Mình về bên nhà em nhen anh.

- Ý anh không phải vậy. Em sống với anh không thấy buồn sao?

- Em đâu có buồn...

- Nhưng anh mệt mỏi lắm, lẽ ra em không nên lấy anh.

- Sao hồi đó anh nói thương em, muốn cưới em..?

- Anh không ngờ vì câu nói đó mà cuộc sống của chúng ta trở nên tệ hại. Em còn trẻ vẫn có thể làm lại từ đầu.

Quỳnh Giao lảng máng hiểu ra điều mà cô lo sợ: sẽ có ngày anh muốn rời xa cô! Nước mắt bắt đầu ứa ra, cô bệu bạo khóc:

- Anh không thương em nữa cũng được... nhưng hãy cho em sống với anh.

- Đừng tiếp tục kéo dài sai lầm của anh mà thiệt thòi cho em. Nói với em điều này anh đã rất cân nhắc, sống với anh, em chỉ có khổ mà thôi.

- Em sẽ chờ anh tỉnh tâm lại, em biết là anh đang có người khác, cô ta mê anh vì tiền, anh hết tiền thì cô ta sẽ bỏ anh... nên em sẽ đợi anh.

- Tuỳ em, nhưng anh nói trước anh sẽ không ở đây, anh không muốn về ngôi nhà này nữa.

Quỳnh Giao lau nước mắt, cô biết là anh đang nói nghiêm túc. Thái độ lạnh nhạt của anh thời gian sau này cùng với những biểu hiện khác thường đã nói lên điều



đó. Cô âm thầm đau khổ chịu đựng những đêm dài anh không ngó ngang gì tới, với một mong muốn biết đầu sau cơn say nắng anh sẽ hồi tỉnh quay về. Nhưng đúng vào lúc này đây anh lại nói những lời khiến cô đau lòng.

- Anh dậy thay đồ rồi hãy ngủ.

Một lúc lâu Quỳnh Giao mới lên tiếng khi thấy anh để nguyên quần áo nằm dài ra giường. Anh lồm cồm ngồi dậy, cô đã mở nước nóng và để sẵn cho anh bộ pijama được xếp ngay ngắn.

Anh chưa định nói với Quỳnh Giao nhưng nhiều việc lâu ngày dồn nén khiến cho anh cảm thấy ngọt ngạt khi bước chân về nhà, cộng thêm chuyện của Linh Đan khiến anh càng bức xúc. Anh cần có một cuộc sống riêng nhưng nếu để Quỳnh Giao sống ở đây thì không ổn, cô sẽ mệt mỏi vì những đòi hỏi hết sức vô lý của mẹ và hai đứa em gái ăn hại của anh. Trong thâm tâm, anh vẫn thấy Quỳnh Giao đáng thương, chỉ có một điều làm anh phải suy nghĩ thêm là thời điểm nào thích hợp để cuộc chia tay của hai người không quá nặng nề.

Quỳnh Giao nằm quay mặt vào trong, anh biết là cô chưa ngủ.

- Em có oán trách anh không?

Cô xoay người lại kéo tấm chăn đắp lên ngang ngực.

- Anh nói gì em cũng nghe theo mà... nhưng có chuyện này anh nghe em được không?

- Em cứ nói đi.

- Em muốn ở lại đây với anh cho tới... sau Tết, anh bảo Linh Đan trả lại tiền, em mới dám về nhà...

- Anh đang đau đầu vì nó đây, nó làm gì còn tiền, lại nợ nần như chúa chổm, em để thư thả rồi anh tính. Sao ba mẹ đưa cho em số tiền lớn vậy mà không hỏi anh?

- Tại Linh Đan dặn là... ba mẹ đừng hỏi vì sợ anh tự ái.

- Và em hứa theo nó bán đứng anh?

- Linh Đan cứ theo rí rả hoài em từ chối không được, mà nói cho cô ấy mượn mẹ sẽ không đưa.

- Em không giúp được anh còn làm anh mang tai tiếng, chúng mình khác nhau quá nhiều.

Không biết Quỳnh Giao có hiểu được điều anh nói không, chỉ thấy cô im lặng. Anh trần trọc mãi tới gần sáng mới chớp mắt được một chút.

Ba ngày sau anh đang dự cuộc họp tổng kết của công ty thì điện thoại rung lên từng hồi. Nhìn vào màn hình thấy hiện số máy nhà anh tắt luôn. Nhưng liền sau đó cô thư ký văn phòng đẩy cửa tới bên anh nói nhỏ: “Bác gái vừa gọi tới bảo ở nhà xảy ra chuyện... hình như có ai uống thuốc ngủ đang cấp cứu ở bệnh viện Sài Gòn”. Anh giật mình nghĩ ngay tới Quỳnh Giao, sao cô lại dùng cách này để làm áp lực với anh? Mấy hôm nay không thấy cô có biểu hiện gì khác thường anh cứ tưởng là cô đã hiểu. Đầu óc rối bời, anh bật dậy bước nhanh ra ngoài vẫy một chiếc taxi bảo chở anh tới bệnh viện.

Trên đường đi anh mở máy gọi về nhà, chuông đổ



từng hồi nhưng không có ai nhắc máy càn khiến anh thêm hoang mang. Anh thầm mong Quỳnh Giao chỉ uống một lượng ít chỉ để hù dọa anh thôi.

Chiếc taxi dừng lại anh trả tiền rồi đi như chạy tới phòng cấp cứu. Ở hàng ghế ngoài hành lang ba anh ngồi thần thờ, mẹ nước mắt ngấn dài. Anh vừa thở hổn hển vừa hỏi:

- Mẹ ơi Quỳnh Giao sao rồi?

Mẹ anh đưa khăn chấm nước mắt, ngược lên.

- Em gái chưa biết sống chết ra sao, mới tới đã lo hỏi vợ.

Anh ngạc nhiên quay sang ba hỏi:

- Không phải là Quỳnh Giao đang cấp cứu sao ba?

- Ai nói vậy? Là con Linh Đan.

Anh ấp úng phân trần:

- Hồi nãy con nghe không rõ... tưởng là Quỳnh Giao.

- Bên chồng nó đưa vô đây rồi bàn giao cho nhà mình, đúng là con đại cái mang! – Ông than thở.

Mẹ anh trách móc:

- Phải chi con chịu lo cho nó thì đâu có ra nông nổi, mà thằng chồng nó cũng mất tâm hơi!

Không để ý những lời rên rấm của mẹ, anh hỏi:

- Tình trạng của Linh Đan ra sao? Lúc con gọi về nhà cũng không có ai.

Bà dấm dăng:

- Phải chờ thôi. Con Linh Chi đi họp mặt bạn bè từ sớm gọi nó không nghe, còn vợ con ngồi đây kêu nhức đầu chắc lòng vòng đầu bên ngoài.

Tối chiều thì Linh Đan được chuyển ra phòng bệnh trong những cơn vật vã nhìn đến xót xa. Cô chời đạp lẫn lộn trên giường làm cho mẹ và Quỳnh Giao phải vất vả lắm mới giữ được cô. Hai ngày trôi qua, bên nhà chồng chẳng ai bén mảng đến thăm, duy nhất chỉ có người chị họ có lẽ cảm cảnh nên ngồi tỉ tê với mẹ hằng giờ, chị phun ra hết những gì mình biết.

Thì ra Linh Đan tuyệt vọng tìm đến cái chết không chỉ vì những chủ nợ đang đeo bám dọa dẫm mà cô phần uất cùng cực khi nghe thông tin rò rỉ từ mấy cô gái bán cà phê rằng lâu nay gã chồng của cô chết mê chết mệt con bé váy ngắn chân dài làm cho quán của cô. Con bé đó do Linh Đan nhận vào. Nhìn nó mặt mũi sáng sủa nói năng nhẹ nhàng lễ phép nên Linh Đan rất ưng ý. Từ ngày có con bé đó chồng cô cũng siêng năng quản lý quán cà phê, rồi gã bàn với cô nhiều phi vụ làm ăn tiền lời nhiều gấp mấy lần thu nhập từ cái quán. Linh Đan nghe vậy thì ham, cô gom góp tiền của mình đưa cho người đàn bà mà gã chồng xum xoe giới thiệu là mỗi làm ăn lớn.

Thích nhất là lần nào đưa tiền xong bà ta cũng liền ngắt một cục gỏi lại cho cô rất ra dáng bà chủ lớn, coi đấy là nhúm tiền lẻ chẳng đáng gì. Mà thường chưa tới kỳ hẹn bà ta đã ôm tiền tới trả trước nhưng vẫn tính rộng



rãi cho cô. Càng về sau số tiền bà ta cần càng lớn và gấp gáp nên đốc thúc Linh Đan đi vay mượn. Cô chần chừ thì gã chồng vẽ vời thêm, nào là không có đủ tiền thì sẽ vượt mất lô hàng giá rẻ bán lại sẽ lời gấp đôi, nào là hàng đã về tới cảng chỉ cần đóng thuế lấy hàng ra giao, bà ta sẽ chia cho cô phân nửa tiền lời... Gã tỏ ra cứng chiêu cô rất mực nên Linh Đan xuôi theo, cô cũng rỉ tai những người quen biết bằng món tiền lời hấp dẫn nên họ đã đưa cô mượn.

Khi số tiền cô đưa cho người đàn bà lên tới một tỉ thì bà ta mất hút, cả tuần liền không thấy đến quán uống cà phê. Cô lo ngại hỏi gã chồng thì anh ta thậm thà thậm thụt trả lời ầu ơ ví dầu. Đến hai tuần bà ta vẫn mất dạng, cô nhấp nhồm như ngồi trên đống lửa liền bảo chồng chờ tới nhà bà ta coi thử thế nào. Cũng có hai ba lần gì đó gã chồng đưa cô tới căn nhà lầu bề thế của bà ta, nhưng lần này thì cánh cửa đóng im ỉm, bên trong tối thui, hết đập cửa rồi bấm chuông cũng chẳng có ai lên tiếng. Linh Đan ngã khụy xuống đất, linh cảm như báo cho cô biết người đàn bà ấy đã cao chạy xa bay.

Gã chồng đồ dành đưa cô về nhà, gã hứa với cô sẽ đi đến tận chân trời góc biển tìm con mụ lừa đảo, trừng trị mụ ta một trận đòi lại tiền cho cô. Buổi sáng cô còn nằm thiêm thiếp trên giường gã cúi xuống hôn lên trán cô rồi bảo gã sẽ đi Tây Ninh lùng kiếm con mụ lừa đảo, vì gã mới nhận được tin mụ ta đang ngấp nghé trốn qua biên giới. Cô nằng nặc đòi đi theo nhưng gã dỗ ngon dỗ ngọt bảo cô phải ở nhà trông coi quán cà phê, chứ không có



cô thì những chủ nợ sẽ nghi ngờ tới quạ phá âm i. Cô nghe có lý nên để gã đi một mình, gã đứng chần chờ một lúc rồi hỏi cô cuốn sổ ghi nợ để đâu, đưa gã cầm theo để gặp cụ kia, gã còn biết đường mà đối chứng. Có lẽ là còn chút khôn ngoan nên cô cự tuyệt, nhất quyết không đưa gã. Gã đi rồi cô chẳng còn tâm trí đâu coi ngó quán xá nên kể hết cho chị họ nghe, rồi nhờ chị đang rảnh rỗi sang trông chừng dùm. Chủ nợ bắt đầu kéo tới, cô năn nỉ khát lần khát hồi, được mấy bận thì họ làm dữ đòi đập phá quán, thưa cô ra công an vì tội lừa đảo chiếm đoạt tài sản. Nhà chồng cô sống gần đó cũng bị vạ lây nên họ hết lời sỉ vả chửi mắng cô. Đó là lúc cô hoảng loạn chạy về nhà mình cầu cứu. Cô vẫn chưa tin gã chồng nhẫn tâm phỉnh phờ lừa gạt cô, điện thoại của gã nếu không “tạm thời không liên lạc được” thì cũng “ngoài vùng phủ sóng”. Mãi đến khi chị thu lượm được tin tức của mấy cô nhân viên phục vụ tám với nhau thì mới lòi ra con bé vấy bẩn chân dài đã xin nghỉ cách đó nửa tháng. Linh Đan như lên cơn động kinh, cô hết gào khóc thảm thiết lại cười như điên dại, suốt hai ngày liền cô không ngủ nghỉ ăn uống, cứ ngồi ru rú trong phòng. Chị dặn mấy cô phục vụ thỉnh thoảng chạy lên thăm chừng, đến sáng hôm kia một cô đẩy cửa phòng bước vô hốt hoảng la lên khi thấy cô nằm thoi thóp. Mẹ và thằng em chồng cô chạy sang, quạ quạ đưa cô vô bệnh viện. May là còn cứu kịp.

Thành nghe mẹ kể lại đầu đuôi câu chuyện, anh thấy giận và thương em gái đến xé lòng. Chẳng trách nó được khi kẻ rắp tâm bày mưu tính kế trong chuyện này



là thằng chồng đang điểm ăn chơi của nó. Anh tức đến nổi, nếu gặp cái mặt nhờn nhờn của thằng em rể anh sẽ vụn ngoặt ra sau mới hả dạ. Anh tìm đến quán cà phê gặp người chị họ của gã để xác định lại tính chân thực của câu chuyện, chị cũng nói với anh y như với mẹ anh, còn nhân thân mẹ đàn bà thì chị mù mịt. Anh nhờ chị dẫn vô phòng Linh Đan để lục tìm cuốn sổ ghi nợ. Anh đang loay hoay mở mấy ngăn kéo thì chị nhặt cuốn sổ màu xanh để ngay đầu giường đưa cho anh. Anh lật lật ra xem rồi ríu rít cảm ơn chị. Trở ra ngoài anh vẩy một cô gái mặt tròn, da ngăm, tóc cột nhổng để lộ chiếc gáy xinh xắn đến hỏi:

- Em có biết tên thật và quê quán cô gái trốn đi với chồng chị Linh Đan không?

Cô gái ngập ngừng:

- Tụi em chỉ biết nó tên Duyên...

Anh mở bóp lấy ra tờ một trăm ngàn đặt vào tay cô.

- Anh cho em đó, ngồi xuống anh chỉ hỏi thăm vài điều thôi.

- Cảm ơn anh, em biết gì sẽ nói.

- Em hãy nhớ lại xem có lần nào cô Duyên đó nói quê ở đâu hay có người quen ở đâu... hay bất cứ điều gì có liên quan đến cô ta.

Cô gái vụt đứng lên.

- Để em hỏi thử mấy đứa kia coi, hôm trước em thấy có con nhỏ tới đây kiếm nó.



Cô bước lại túm túm với mấy cô bạn của mình một lúc rồi quay lại chỗ anh ngồi.

- Mấy đứa kia cũng không biết gì. Hay anh để lại số điện thoại em biết thêm điều gì sẽ gọi cho anh. Em tên Hân.

- Được rồi, cảm ơn em.

Anh xé miếng giấy trong bao thuốc lá ghi số điện thoại của mình đưa cho cô rồi dặn:

- Ráng giúp anh. Biết được điều gì về cô Duyên hoặc người đàn bà giựt dộc kia thì cứ gọi cho anh.

Anh còn chút hi vọng mong manh lần ra tung tích cô gái đó, thì sẽ tìm được thằng em rể và mẹ đàn bà toa rập với gã bắt trả lại số nợ mà vì nó cả nhà anh nháo nhào điều đứng.

Anh tắt bật như con thoi vừa lo việc của công ty, vừa đi dò hỏi chuyện của Linh Đan. Người quen giới thiệu cho anh một luật sư để nhờ tư vấn. Qua trao đổi cùng với những thông tin do anh cung cấp, anh chàng luật sư tuổi ngoài ba mươi tận tình chỉ dẫn cho anh từng đường đi nước bước để mức độ thiệt hại có thể giảm nhẹ nhất.

Linh Đan nằm bệnh viện một tuần thì mẹ anh đưa thằng về nhà chăm nom. Về nhà rồi cô vẫn ngơ ngẩn ngẩn như người mất hồn, cả ngày không nói năng một tiếng. Mẹ bảo thế này là phước đức lớn của ông bà, ít lâu nữa nó sẽ tỉnh táo trở lại khi cú sốc này qua đi.

Chiều hai bảy Tết anh hẹn gặp Linh, định bụng sẽ



tối dự buổi chiều dài của đối tác trong chốc lát rồi tìm cách chuồn sớm để đến với cô. Nhưng phía đối tác mời mọc nhiệt tình anh uống hết ly này tới ly kia không dứt ra đi nổi. Đến khi say mềm anh chẳng còn nhớ gì tới cuộc hẹn với cô. Sáng hôm sau anh tỉnh dậy đầu óc rã rời, định thần một lúc lâu anh mang máng nhớ lại anh đã uống say bí tỉ, đã quên mất cuộc hẹn với Linh. Anh quờ quạng bước xuống giường, mò mẫm túi quần tìm điện thoại, không thấy nó, anh hất tung mền gối đảo mắt khắp phòng, cái điện thoại biến đi đâu khiến anh điên tiết. Anh phóng xuống nhà thấy mẹ đang dỗ Linh Đan uống sữa, còn Quỳnh Giao đứng xơ rơ bên cạnh. Anh hỏi cô:

- Em có cất điện thoại của anh không?

Cô lắc đầu:

- Em không biết.

Anh tức tối bước lại máy bàn nhấn số, hi vọng nó nằm đâu đó sẽ ngân lên điệu nhạc chuông quen thuộc. Nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng ò í e... Anh thất vọng ngồi ngệt mặt ra ghế.

Quỳnh Giao hỏi lại:

- Hay anh làm rớt ở đâu rồi?

Anh úp mặt vào lòng bàn tay lắc đầu:

- Anh không biết nữa. Tối qua ai đưa anh về?

- Anh đó nói làm cùng chỗ anh, anh say quá nên đón ta xi đưa anh về.



Anh râu rĩ, cuối năm rồi mà vận hạn vẫn bám theo. Chiều hôm qua chắc Linh chờ và giận anh lắm. Anh vội vàng đánh răng rửa mặt thay quần áo, nói với Quỳnh Giao ra ngoài ăn sáng, xong anh chạy đến công ty. Anh lần ra số điện thoại của thằng bạn đưa anh về giả lá mấy câu rồi thông báo anh đã làm rơi mất điện thoại. Hắn thế à... thế à... làm anh tiêu tan hi vọng. Cuộc gọi tiếp theo làm anh hồi hộp, anh chuẩn bị tinh thần nói với cô những lời xin lỗi... nhưng Linh đã tắt máy!



Chương 11

Linh mở tung cửa, nắng và gió cùng lúc ùa vào mang theo những chiếc lá vàng rơi la đà trên khoảng hành lang, nơi cô đặt mấy chậu hoa tường vi vừa nhú lên những nụ hồng xinh xắn.

Từ ban công tầng hai, Linh tha hồ nhìn ngắm bầu trời xanh bao la, những áng mây bồng bềnh lang thang, những cánh diều vờn bay trong gió. Gần hơn là những hàng cây xanh tỏa bóng xuống con đường dẫn ra dòng sông, nơi chiều chiều lũ trẻ con chạy nhảy nô đùa, người lớn thong dong đi dạo hoặc tìm một góc ngồi câu cá.

Xung quanh khu căn hộ nơi Linh mới dọn về ở vẫn



còn nhiều khoảnh đất trống cỏ mọc um tùm, mặt trời vừa lặn là tiếng côn trùng thi nhau rả rả. Xịch vào trong, xa hơn một chút nhà cửa nối tiếp mọc lên, buổi tối những chiếc xe chở cát đá gạch âm âm lăn bánh.

Nhiều lúc Linh nghĩ thầm mình cũng liều mạng thật, chỉ một lần tình cờ ra quây tập hóa gần nhà anh Lâm mua mì gói, cô nghe lóng thoáng hai người đàn ông ngồi uống cà phê bên cạnh trao đổi về việc mua bán căn hộ chung cư. Câu chuyện của họ lọt vào tai cô, người đàn ông tóc xoăn da ngăm đen cầm tờ giấy có những ô vuông được đánh dấu bảo bạn mình (có lẽ là vậy), mày nói nó mua đi, giá này rẻ lắm rồi, người kia gật gù để tao về hỏi lại. Chợt nhìn lên thấy Linh cầm mấy gói mì anh chàng tóc xoăn trêu, con gái gì lười quá không chịu nấu cơm ăn, ăn mì gói nổi mụn xấu gái đó cô em! Linh cười, mắt chăm chú nhìn vào tờ giấy trên tay anh ta, cho em hỏi mua nhà có khó không anh? Anh ta tíu tít mời cô ngồi xuống hỏi em muốn mua cỡ nào anh chỉ cho, thằng bạn anh cũng đang kiếm một căn cho em vợ nó nè, em có tiền thì trả một lúc còn không thì trả góp cũng xong, tiền trả góp cũng giống như tiền em thuê nhà nhưng mấy năm sau em có nguyên căn nhà đó. Linh bảo em không có nhiều tiền em chỉ hỏi vậy thôi. Anh ta nhiệt tình đưa số điện thoại cho cô, bảo khi nào cần thì cứ gọi, bây giờ còn rẻ em mua đi anh nói thật đó. Và từ lúc có ý định đó, chỉ một tháng sau, Linh đã chọn được căn hộ sáu mươi mét vuông với số tiền dành dụm được cộng thêm tiền vay của công ty và vay tín chấp của ngân hàng.



Ngày nhận chìa khóa mở cửa vào căn nhà của mình lòng Linh lâng lâng như ở trên mây. Từ nay cô đã có một chốn riêng tư tha hồ sắp xếp bày trí theo ý thích của mình. Cô định mua căn nhỏ hơn nhưng anh chàng môi giới tóc xoắn cứ khuyên cô chọn căn này, vị trí vừa đẹp vừa hợp với người mơ mộng như cô mà chỉ thêm có ít tiền, anh ta nói vậy.

Anh Lâm qua xem nhà cứ ngẩn ngơ trước quyết định chớp nhoáng của cô. Rồi anh xắn tay áo kiểm tra cửa nẻo thay lại mấy ổ khóa mới, anh còn khuôn vể cho cô hai chậu sứ huyết long, mấy chậu hoa đỗ quyên đặt ngoài hành lang bảo để em ngắm cho vui.

Cô tranh thủ mấy ngày nghỉ trước Tết dọn dẹp sửa sang lại căn hộ để nhìn cho “được được” một chút, rồi sắm thêm mấy món đồ dùng cần thiết trong nhà. Cô không hình dung những người khác có nhà mới họ vui sướng cỡ nào, riêng cô niềm vui quá lớn khiến cô như quên hết mọi thứ, cô ngó nghiêng từng góc ngách, lau chùi vết ố trên từng viên gạch, từng vết bụi bám trên khung cửa kính.

Buổi tối đầu tiên đặt lưng xuống giường, chốc chốc cô lại chồm dậy, bật đèn đi tới đi lui rồi mỉm cười một mình. Buổi sáng mới thật lý tưởng khi bừng ly cà phê thơm lừng, lắng nghe tiếng chim hót véo von ngấm mặt trời lên, ngấm cuộc sống bừng dậy sau khoảng lặng của đêm. Cô cũng quên mất là bao lâu rồi cô không nghe điện thoại, không hẹn hò cùng anh. Cô không thắc

mắc, ngược lại còn thấy mừng vì anh đã để yên cho cô tận hưởng thỏa thích niềm vui sướng lớn lao của mình. Lúc nghe anh có ý định tìm cho cô một căn hộ để thỉnh thoảng hai người sống cùng nhau, suýt tí nữa thì cô đã nói thật với anh là cô sắp sửa có “ngôi nhà trong mơ”. May là cô dừng lại được và còn trêu chọc anh nữa.

Buổi trưa cô đang thả bộ ra cửa hàng thực phẩm thì anh gọi. Xe cộ chạy ồn ào làm cô nghe tiếng được tiếng mất, nhưng rõ ràng anh hẹn cô chiều hôm ấy. Cô đến nơi hai người thường hẹn hò trong tâm trạng háo hức rất vui. Lễ tân bảo anh chưa tới và hỏi cô có muốn lên phòng đợi không, cô gật đầu. Nằm trên giường xem ti vi chán chê anh vẫn chưa tới, cô lấy điện thoại bấm cho anh, chuông đổ nhưng anh không bắt máy. Cô bắt đầu sốt ruột lo anh đi đường không biết có gặp chuyện gì không. Mười phút sau cô gọi tiếp, anh cũng không trả lời. Cô nghĩ hay là anh đang ở cùng vợ nên không tiện nghe điện thoại của cô, nhưng ít ra phải cho cô biết là anh có đến được không, lẽ nào chỉ điều ấy thôi mà anh không làm được? Cô vén bức rèm cửa nhìn ra ngoài, bóng đêm đã phủ xuống, phố xá đã lên đèn... cô đã chờ anh hơn hai tiếng đồng hồ và gọi cho anh không dưới mười lần. Chẳng thà anh bảo là đang bận thì cô cũng giận anh nhưng giận ít hơn, đằng này anh hẹn hò rồi để cô chờ đợi mãi mòn, anh cư xử với cô thật quá đáng làm cô tức không chịu nổi. Cô vợ lấy túi xách cầm chìa khóa xuống trả phòng.

Gió đêm mát lạnh làm lòng cô dịu lại, cô nghĩ ra nhiều



tình huống xảy đến cho anh. Có khi nào anh lăn đùng ra bệnh phải đưa đi cấp cứu hay tồi tệ hơn anh có thể gặp tai nạn dọc đường, người ta mang anh đi còn cái điện thoại vắng ra nằm vất vưởng ở một xó xỉnh nào đó? Trường hợp anh làm mất điện thoại cũng chưa phải hết cách liên lạc với cô. Vậy thì tại sao? Cô hức lên một tiếng khiến cho người đi đường bên cạnh ngoái sang nhìn làm cô ngượng quá đi chậm lại. Tới một ngã tư, nghe chuông điện thoại reo cô tấp vào lề đường, chắc hẳn là anh đang gọi, cô run lên vì hồi hộp. Đầu dây bên kia vang lên giọng của Trúc, chị hỏi cô có rảnh không tới nhà hàng Nai Rừng, cả bọn đang tụ tập ăn chơi nhảy múa vui lắm. Cô thất vọng náo nức nhưng cũng trả lời sẽ đến. Cô không muốn mang nỗi buồn của kẻ bị “phụ tình một cách phũ phàng” về ngôi nhà mới của mình, sợ nó cũng buồn lây.

Không khí náo nhiệt của buổi tiệc bắt đầu dĩ cuối năm phần nào khiến cô khuây khỏa. Cô uống bia hát hò cùng mọi người, lát sau ông Khải ôm tới chai rượu, mọi người đón tiếp ông bằng những tròng võ tay giòn hơn cả bắp rang. Cô liếc nhìn sang Trúc, thấy mắt chị long lánh.

Về tới nhà khá muộn, cô đứng thật lâu bên cửa sổ ngắm những vì sao xa tít trên bầu trời đêm. Cái ý nghĩ không bao giờ gặp lại anh giằng xé khiến lòng cô tê tái. Đây là lần đầu tiên anh lỗi hẹn.

Cô giật mình choàng dậy bởi tiếng còi xe inh ỏi, đưa tay dụi dụi mắt, cô sức nhớ lúc đi ngủ đã quên kéo cửa



kính lại, trời vẫn chưa sáng hẳn. Cái điện thoại cô để trên bàn kê ngay đầu giường vẫn im lìm, không có bất kỳ tin nhắn hay cuộc gọi nhớ nào của anh trong đêm. Cô đánh bạo gọi vào số máy của anh lần nữa... tiếng ò í e của nó làm cô tức nghẹn! Như vậy có nghĩa là anh biết cô gọi cho anh mà không thèm trả lời và giờ thì vô tư tắt máy. Hành động này là thế nào? Chẳng lẽ đây là cách để anh dứt tình với cô? Nếu thế thì chẳng đáng mặt đàn ông, anh thừa biết là cô không bao giờ làm khó cho anh, muốn nghỉ chơi cũng phải nói một lời tử tế, chứ có đâu lại cư xử phũ phàng thế này! Tức mình quá, cô mở hộc bàn ném cái điện thoại vào, cho mày nín luôn khỏi mất công.

Xếp vài bộ quần áo cho vào túi du lịch, khóa cửa nẻo cẩn thận cô chạy bình bịch xuống cầu thang. Một tiếng sau, cô leo lên lên chiếc xe khách chật ních để về quê, hôm đó đã là hai tám Tết.

Từ thị xã chỉ đi qua một chuyến phà là tới nhà, cô rề rà ở chợ chọn mua vài thứ bánh mứt rồi ra bến phà đứng đợi. Trên bến dọc theo bờ sông người ta bày bán la liệt những chậu cúc, mồng gà, vạn thọ, ớt kiểng... và rất nhiều mai. Cô lán lán đứng xem rồi hỏi giá mới biết nó rất rẻ, chỉ có mười ngàn một chậu, mê quá nhưng không xách nổi, để đó chiều cô sẽ trở qua.

Làng quê cô bây giờ cũng đô thị hóa gần hết, đường trải nhựa xe máy phóng ào ào, điện sáng choang, nước máy thay cho nước sông lóng phèn, bán một mùa trái



cây thì tha hồ sấm sủa. Linh có hai anh trai đều đã lấy vợ, anh lớn ở riêng, anh nhỏ sống chung nhà nổi nghiệp ba ươm vườn cây giống bán cho nông dân gần xa. Anh siêng năng, chị dâu vén khéo nên ba mẹ cô sống khá an nhàn. Chả bù trước đây mẹ cứ than nghèo vì nuôi cô đi học.

Chiều chị dâu rủ đi chợ, cô đi theo ôm về mấy chậu cúc, vụn thọ đặt trước hiên nhà. Mẹ bày ra gói bì, gói bánh tét nên hai chị em làm không kịp nghĩ.

Mấy ngày Tết trôi vèo qua, mẹ lại cụng một giỏ đồ ăn cho cô đem theo. Lúc cô đi mẹ dặn, có đứa nào muốn làm rể mẹ thì dẫn về đây, Tết này con hai sáu tuổi rồi không lo lấy chồng coi chừng ế tới nơi. Đó là mẹ tính tuổi ta... mẹ mà biết cô dính vào một người đàn ông có vợ chắc cô không còn đường quay về nhà. May là cô đã giấu nỗi buồn vào trong, chỉ khi chiều xuống ngồi một mình ngoài bến sông cô mới thấy lòng chơi vơi một nỗi nhớ nhung.

Mẹ bảo kiêng ngày mừng năm nên sang mừng sáu cô mới linh kinh nào giỏ, nào túi leo lên xe về lại thành phố. Trên đường xe cộ đông nườm nượp, quá trưa cô mới đặt chân tới chốn thân thuộc của mình.

Cô lôi cái điện thoại trong học bàn ra, nó hết pin từ đời nào đời nào! Lại lấy dây cắm sạc pin, có mấy tin nhắn chúc Tết nhảy vô và hai tin là của Thành. Tin đầu tiên anh xin lỗi nhưng không nói lý do. Tin thứ hai anh chúc mừng năm mới và hỏi cô có thể tha thứ cho anh

không. Tha thứ ư? Đơn giản quá, để rồi lại tiếp tục hẹn hò, để rồi sau mỗi bận chia tay đi về phía không nhau cô lại mang cảm giác đó là lần gặp gỡ cuối cùng. Tình yêu thất bại chỉ có thể khiến cô đau khổ chứ không thể làm cô gục ngã. Yêu xong rồi thì thôi, buông tay đúng lúc cũng là cách để cho lòng thanh thản nhẹ nhàng.

Thành không có cơ hội nào giải thích với Linh khi cô cương quyết cắt đứt mọi liên lạc với anh, nhấn tin cô không trả lời, gọi tới cô không thèm nghe. Thậm chí ngay cả khi anh gọi đến công ty vừa nhận ra giọng anh cô liền cúp máy. Anh không ngờ cô cố chấp đến vậy. Tuy là anh có lỗi nhưng anh thật sự đâu muốn vậy, sao cô không chịu gặp anh một lần, để anh được giải thích rõ ràng rồi cô muốn trừng phạt thế nào anh cũng chịu.

Anh sống một mình lặng lẽ trong căn hộ thuê lại của thằng bạn. Quỳnh Giao biết khó lòng lay chuyển được Thành nên đã thuận theo sự sắp xếp của anh. Vả lại cô cũng ngán cảnh ngày ngày nghe bà mẹ chồng rên rỉ than trời trách đất, một đứa em chồng dặt dờ như bóng ma, còn đứa kia vô tâm lười biếng... nên ngu gì ở lại đây hầu hạ họ khi anh đi tìm cuộc sống riêng. Lấy lại được số tiền hai trăm triệu như lời anh hứa, cô đặt bút ký vào tờ đơn ly hôn. Chuyện của Linh Đan thì anh bảo cô ủy quyền cho anh chàng luật sư lo hộ. Anh cùng anh chàng



ấy đến nhà chồng Linh Đan phân tích thiệt hơn, chứng minh cho họ thấy chính thằng con trai yêu quý của họ đã gây ra thảm họa này, Linh Đan vì quá tin yêu chồng nên mắc bẫy. Lúc đầu họ đùn đẩy trách nhiệm ăn nói rất khó nghe, nhưng khi anh chàng luật sư trưng ra chứng cứ và dọa mời công an vào cuộc, lúc ấy tội con trai họ sẽ nặng hơn thì họ không còn lời nào bao biện cho gã. Họ hứa sẽ tích cực tìm kiếm gã về để giải quyết hậu quả. Cũng may cô gái tên Hân đã dò tìm giúp anh chỗ cô nàng váy ngắn chân dài ở trọ cùng một cô bạn nên từ đó lần ra tên tuổi quê quán của cô nàng không khó lắm. Cô bạn ấy còn cho biết thêm thỉnh thoảng Duyên đưa bạn trai là một gã đáng ghét rất công tử về vui vẻ, có lần tình cờ về sớm cô còn gặp một người đàn bà lạ trong phòng, bà ta thấy cô có vẻ lúng túng, vội vã bỏ đi ngay. Những tình tiết này đều được đưa vào hồ sơ của anh chàng luật sư để lúc nào đó sẽ cần đến. Trước mắt, nhà chồng Linh Đan đồng ý bỏ ra một số tiền trả cho những người mà cô vay mượn, sau khi thương lượng đối chiếu trừ ra số tiền lời cô đã trả họ. Những người này thấy tình cảnh Linh Đan như vậy có thừa kiện cũng không biết tới bao giờ mới đòi được tiền nên đồng ý khoanh nợ cho cô trả dần.

Thành nghĩ thâm cũng còn may, anh chỉ mất hai trăm triệu trả cho Quỳnh Giao để đổi lấy tự do. Nếu Linh không yêu anh nữa anh vẫn không muốn gán bó thêm một ngày nào bên cạnh Quỳnh Giao.

Ngày Quỳnh Giao xách va ly rời khỏi nhà, mẹ anh quát tháo ầm ĩ. Bà mắng anh là đứa bạc nghĩa bạc tình,

con dâu bà hiền lành nhân hậu, nét ăn nết ở không ai bằng vậy mà anh nữ lòng ruồng rẫy. Quỳnh Giao rơm rớm nước mắt nắm tay bà, nhìn quanh một lượt những người trong ngôi nhà mà cô từng gắn bó. Ba anh ngồi đó trầm ngâm.

- Thôi cứ kệ chúng nó.

Bà gào lên:

- Sao tôi vô phúc thế này!

Anh biết tính mẹ dằng dai khó chịu nên đưa mắt nhìn cô.

- Mình đi thôi, anh còn nhiều việc.

Anh kéo va ly ra trước đón taxi đưa Quỳnh Giao về tận cổng nhà cô.

- Anh mong em sống thật tốt!

- Anh không vào nhà sao?

- Thôi để lúc khác, hôm nào tiện anh sẽ ghé thăm ba mẹ.

Anh vội bước lên xe, đi được một đoạn nhìn qua kính chiếu hậu anh vẫn thấy Quỳnh Giao đứng chờ vờ bên đường. “Rồi cô ấy sẽ ổn”, anh nhủ thầm.

Anh lại lao vào công việc, sung sướng tận hưởng cuộc sống tự do, không phải sợ nghe lời căn nhắc của mẹ và đối diện với ánh nhìn dầu dàu của Quỳnh Giao, những đêm anh về trễ. Anh bỏ lại phía sau những phiền muộn của gia đình nhưng có một điều anh không làm được là



nỗi nhớ Linh quay quắt cứ dội về trong anh, những đêm cô đơn giấc ngủ đến chập chờn.

Một cơn gió nhẹ thổi qua làm những chiếc lá vàng rụng rơi lá tả. Linh đi chậm lại, mê mải nhìn theo những chiếc lá lượn lờ đáp xuống đám cỏ xanh ven đường. Hình như có cái gì vừa chạm nhẹ vào xe cô, Linh giật mình cảnh giác nhìn xuống chiếc túi xách được cô gài khá cẩn thận dưới móc treo.

- Này em...

Cô ngẩn ngơ trong vài giây. Giọng nói của anh cô không thể nào nhầm lẫn được. Cô biết là anh nhưng cố làm ra vẻ thân nhiên dù trong lòng rộn ràng bao cảm xúc.

- Trả công anh theo bảo vệ đi chứ.

Cô lén nhìn sang, bắt gặp nụ cười của anh lòng cô mềm nhũn.

- Anh có nhiều chuyện hay lắm nè... không nghe là em bỏ lỡ cơ hội đó.

Bình thường có lẽ cô đã phì cười, nhưng giờ thì cô cố mím môi yên lặng, để anh chạy rề rà theo một đoạn nữa, cô mới tấp xe vào vệ đường. Anh cũng dừng lại đưa mắt nhìn cô.

- Liệu mình đứng thế này có tiện không em?

- Em đứng đây kệ em, ghét không muốn gặp anh nữa.
- Mọi chuyện cho anh xin lỗi.
- Em không muốn nghe gì hết.
- Đừng như vậy mà em.
- Anh kỳ ghê, để em yên!
- Cho anh giải thích, một lần này... em không thương đứt ruột thì thôi.
- Sao em phải thương một người đáng ghét như anh?
- Thì em chịu khó nghe rồi sẽ biết. Nha em!

Quán cà phê quen thuộc nằm cuối con đường. Tiếng hát Anh Thơ ngọt ngào sâu lắng...

Cô chờ đợi nghe anh giải thích nhưng anh cứ ngồi chống tay lên cằm, nhìn cô không chớp mắt. Cô hất hàm.

- Anh nói đi chứ, làm gì nhìn em hoài vậy?
- Nói gì... anh quên rồi.
- Anh không phỉnh phờ em được nữa đâu, không có chuyện gì thì để em về.
- Thôi đừng giận anh nữa mà, thời gian qua gia đình anh xảy ra nhiều chuyện quá. Bữa hẹn với em là anh bị ép uống say đến nỗi không biết gì, điện thoại rơi mất lúc nào anh cũng không hay. Hôm sau tỉnh lại anh mới biết, vội chạy vô công ty gọi cho em thì em tắt máy. Em có thể ghi nhận... lòng thành thật của anh không?



Linh dần dỗi:

- Biết trước đó em gọi cho anh bao nhiêu lần không?
Em đã lo lắng đến thế nào không?

- Anh biết... nên ngàn lần xin lỗi em!

- Số em khổ nên mới yêu anh.

- Anh còn khổ hơn... nhưng được yêu em anh thấy đời mình thật may mắn.

- Em chưa thấy ai xạo bằng anh.

- Anh nói thật mà.

Rồi anh rí rả kể tiếp chuyện của Linh Đan và Quỳnh Giao. Cô ngồi yên lặng nhưng không bỏ sót lời nào của anh.

- Em thấy đó, anh đáng thương quá phải không, vậy mà em không thương anh chút nào.

- Em bận... giận anh mà.

- Em ác ghê, anh có bao nhiêu việc phải lo lắng, mà gọi điện thoại em cũng không nghe. Anh muốn điên luôn.

- Kệ anh.

- Người đâu mà vô tình lạ.

- Vậy ai biểu còn tìm em làm gì?

- Tại nhớ không chịu nổi chứ sao.

Cô lườm anh. Anh với tay qua bàn nắm lấy tay cô cười cười.

- Nghe anh nói nè, cho anh cầu hôn em nghe. Nhưng giờ anh nghèo lắm, phải ở nhà thuê...

- Ai thèm anh nữa.

Anh đưa tay véo mũi cô.

- Thật không? Cái mặt nhìn dễ thương vậy mà ác không ai bằng.

Cô nhìn khuôn mặt thân yêu của anh. Lại nhớ tới hình ảnh anh chàng “hống hách” bắt nạt cô nơi hành lang giảng đường. Điều gì đã giữ anh ở lại bên cô, hình như đó là tình yêu... Và giờ đây, cô vẫn muốn tin điều này là có thật!

ANH CHỈ BIẾT YÊU EM

Hồng Thủy

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN MINH NHỰT

Chịu trách nhiệm nội dung: NGUYỄN THẾ TRUẬT

Biên tập: TUÔNG VÂN

Bìa: DUY NGUYỄN

Sửa bản in: TỊNH VŨ

Trình bày: VẠN HẠNH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT: 39316289 - 39316211 - 38465595 - 38465596 - 39350973

Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

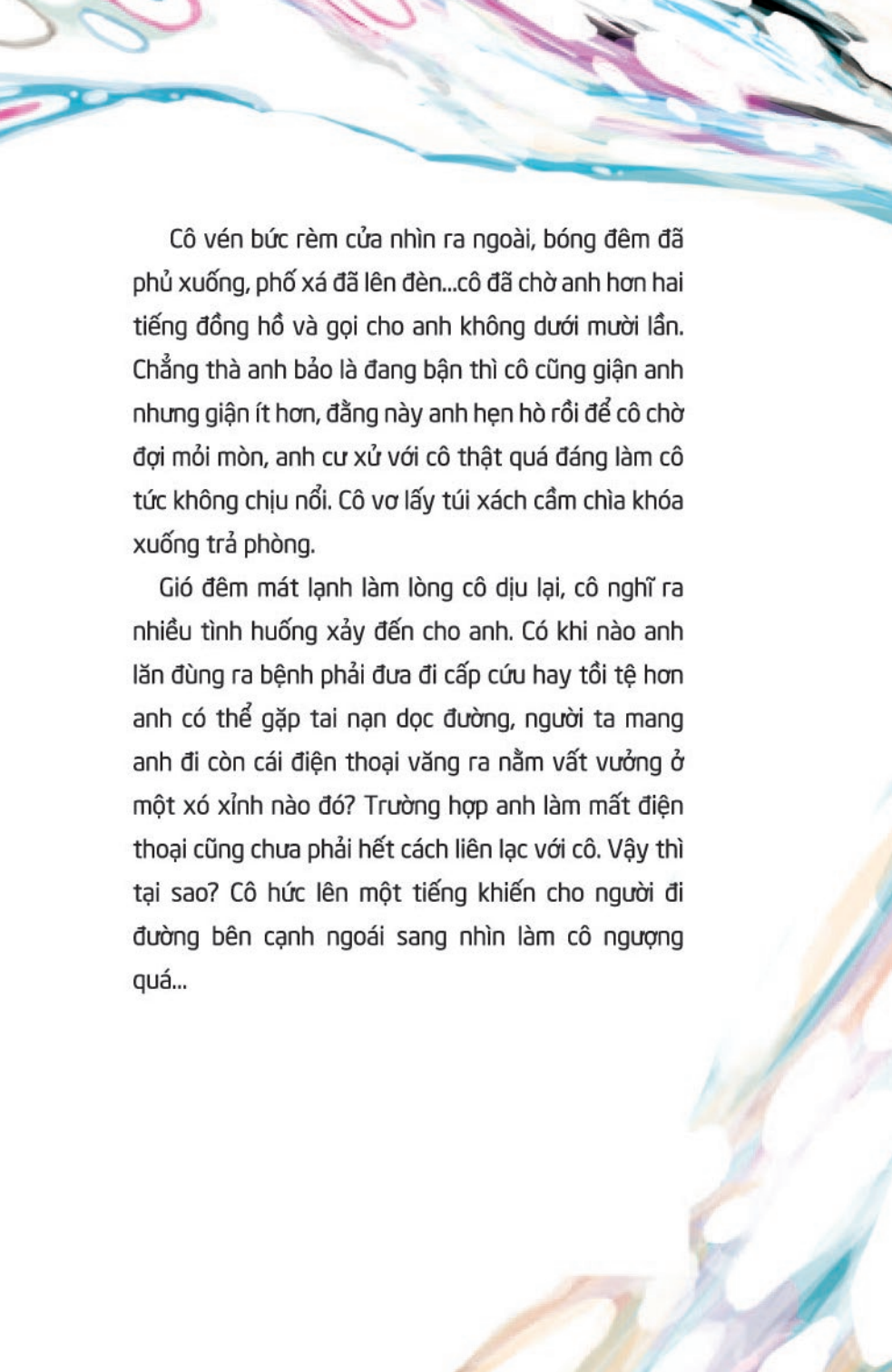
Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, p. Bạch Đằng, q. Hai Bà Trưng, Hà Nội

ĐT: (04)37734544 - Fax: (04)35123395

E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn



Cô vén bức rèm cửa nhìn ra ngoài, bóng đêm đã phủ xuống, phố xá đã lên đèn...cô đã chờ anh hơn hai tiếng đồng hồ và gọi cho anh không dưới mười lần. Chẳng thà anh bảo là đang bận thì cô cũng giận anh nhưng giận ít hơn, đằng này anh hẹn hò rồi để cô chờ đợi mãi mòn, anh cư xử với cô thật quá đáng làm cô tức không chịu nổi. Cô vợ lấy túi xách cầm chìa khóa xuống trả phòng.

Gió đêm mát lạnh làm lòng cô dịu lại, cô nghĩ ra nhiều tình huống xảy đến cho anh. Có khi nào anh lăn đùng ra bệnh phải đưa đi cấp cứu hay tồi tệ hơn anh có thể gặp tai nạn dọc đường, người ta mang anh đi còn cái điện thoại vắng ra nằm vất vưởng ở một xó xỉnh nào đó? Trường hợp anh làm mất điện thoại cũng chưa phải hết cách liên lạc với cô. Vậy thì tại sao? Cô hức lên một tiếng khiến cho người đi đường bên cạnh ngoái sang nhìn làm cô ngượng quá...